

לchiposh נצחות רוח קדשו של אור האורות הנחל נובע מוקור חכמה

אַבְכָּרִישָׂדָה

בס"ד | ג' לילו'ן 20 | ראש השנה תשע"ט

ירחון חסידי ברסלב

הגיגאים שמטוטטו את מסך הברזל

שליחים נאמנים
תסעה על רבי
שמואל שפיא לאומן

שנואה לארץ

בן סלול זבדא
רב יוסף אלז'ז את הודה
עבד אנוש מפליך לארץ הקדש

מעשה באתרים

סתם וקוצני ובלדה מודע
שהרב יוסי רבי רב זק'ק
מעוז עירוקן תכנן מחרותית

כלב נקבן באל

מצבת ציון חביבנו הרקון
זונחת דבון מלך עירנו בתום המלחין
הרבי פנוי כו התל הרים
זבוק רג'ז ג'ז בערו בה כלם

וונט פקורי חכמה
ברקון מברסלב חזקיל
הנאה

זאס למלוקם שאסע

רב שח' מירן לבני הנזירים
לקראת המתניתה לזכרון הארץ

מטשנקט לאוכון

הה'ר' בצלאל ש' מטל
את מסעינו הנטהתקת לאומן
לאוש השגה במק מסך הברזל

מי יחיה...

מאות גוזים מרצע אחד
ר' איל מונז'ה בסיפור אישי מטלטל

בחסות

ברסלב עילית
אומן

אצל מושב ביתר
לוד ומודיעין 35-37

בחסות:

זרע צדקה
חנוך נפש

מחירים שווה לכל נפש

\$40

חדש! מקוה מפואר ומרוזח
ברוחוב קוליקה (ליד הקיבוץ)
60 מקלחונים משוכלים ומأוברים, ברוחות רחבים,
חמים וקרים - נקיים וצלולים עם מערכת סינון איכותית
שמירה מיוחדת ו邏輯性 על טהרת המוקם

אומן סט/or, פתוח בין השעות 20:00-12:00
הරיר אלעמר קיג 4125350-050

הריר נתן ברמן 052-7640256

הרייר יונתן פרטיג 052-7633559

ירושלים

חטיבת הריד שמעון רוזנבלט 052-7695547
קוריה: שינה שיינברג 052-7166786

ודז' צוק תלשטיין 052-7692687

ודז' דוד קויליבך 054-8431895

בית שימוש

bihar

בני ברק

רכז סוכנים אברהם אייזנברג 053-3195200

קריית
אומו
ברסלב עילית

לפרטים והרשמה 077-222-3935

הגד מוזמונ

לבקר אותנו במשרדיינו באמנו

במשרד הראשי בקריה - קוליקה 11
או במשרדיינו רח' פושקין 25 (בחזית מלון שער ציון)

הגיע הזמן שgam לך יהיה ישוב הדעת באמנו!

דירה פרטית באמנו הממוקמת
במרקם 5 דקוט הילבה מהצ'וון, בתוך בניין מגוריים חדש הצופה לנוף,
מאובזרת מוסקת ושמורה 24 שעות ביממה,
עם מקואה מפואר בבניין ושבנים מאנ"ש

קרית ברסלב עילית מזמין אותך לרכוש דירה בתוך קהילה איכותית מאנ"ש
שהשכיעו את כספם במקום בטוח ומניב, בלי להתפסר על איבות ומקצתויות.

אצל הרבייה, בבית.

לזכרון עולם ולעליהם נשכמת

האשה
הצדקנית
הצדקה מורה
שרה דינה
ע"ה חפץ
בת הדוד ג'ג'
רבי אליעזר
מאיד
קובנער זצ"ל

נלב"ע ר' כסלו
התשס"ג
תגבצ'ב.ה.

74 הקיבוץ המחברתי

הסופר החסידי ר' ביצלאל שיק סעליה ז"ר מהטב
מהנטישה פישקנס לאותן ל"ה תשכ"ה

86 שבירו הרוגע שבו תלוי הכל!

ר' איל סדומוי מבית שמש
סעדן על השבר המיטלול והמקפר הקפיטיע
שהוביל צעד אחר צעד לאוך של ריבט

104 האוצרות הגאנזאים

הרהור"ח ר' מנחמה שווארץ משוחח על האוצרות
הסופלאים והתבאים בשורת סכתיו הוק של סוחרי'ה

122 לטיל בן עhn

ר' הושל פאשטיין מסטר על האהוון
שיטמיש און חפש שיל וביט הוק' שיטמיש
הייה שער על מה

126 מתחילה לשימוש חדש באוצרות הנחל

הסוכו וטידים יחול' באוש והעמן
בלסוד "אוצרות הנחל"

112 נעימות מאירית

עם השלמת הבארור "נעימות פעה" על חלקו
הראשון של הליקופיס טוורין' - הרה"ה
ר' חייט סנחים קדרו' בשיחה מלכנת על
חבל הלידה של הצעירה והזולגה

118 ביאור הביאורים

לאחר עמל רב שנים הביאורים העמוקים
של ביאור הליקופיס סואשים כשלוחן
ערק למני כל

14 הולכים בתורת ה'

התיקון המחול של 'היווי דברם'
עכשי יויר מבייחי

18 בעקביו הצאן

קר ספריש צזיך החחתה דורך מל' אוד
ואחד מהסוטקבריכים אלוי

28 משפטיך למלך תן

תשובה אמיתית רוק בדעת וכוח הצעיק

8 בכרסלב בוועת אש

הנסעה של כל אחד לבי הגהול הא
חלק מתקין הטלם

10 לעובדא ולמעשה

הביבאים הנפלאים שנבניהם מוחתפליה
בכח בראש השנה

12 התקשות

השמדה להחות אצלל על ראש השנה
שללה על הכל

נסעים לרבי

רב שיח יחווי לבני המערום, גדווש בתוננות ודרבנן
התחזוקות בהכנת ליקראת הנשיע ליען ריבס הוק

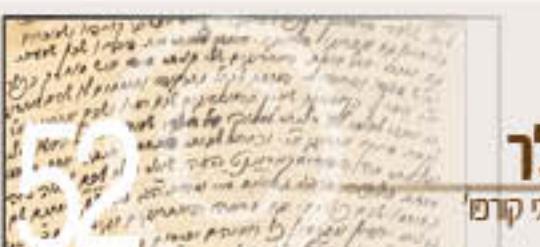
מערכת אבקשה
טל': 0747-800-141
פקס: 0747-800-142

כל הכותיות שמותר
העתיקת קטעים טאמורין,
או תבונות, אך ורק
באישור בכתב מהתערצת

מגנדי אנשי המלך

שםם וחתמצעת לב במלאות שלושים ענה נבשיעת
החסיד ר' שטראַל שפירא לאותן ראש השנה תשמ"ט

ככ השכיע הפלטום סבב 'אתרכי קורט'
על עדת חסידי ברסלב

56 הדרך לארץ ישראל

במי שפתוחה של החסיד ר' ישעוי אורליך פמייסדי
המושבה בי ברק מסטרים על ימי הראשת

עיצוב גרפי: וולף

אבקשה

ברכת שנה טובה ומוצקה

שלוחה כוהה לכל קוואָר אבקשה ולכל העולים לציון והקדושים השוקקבינז עלי' מיראש השנה
ולכל אהיכס בית ירושאָה בכל מקומ שטח הי' עליים זיין
זיד רצין שוחראָה השמה האכאה עלי' להחפה שטח סאליה ורישעה
שנעה שטבבש בהבעהו שטחוי יישועה וטבון
באייאָק חד מד' מחלצ'ין ירושלמי אוור ואוואָה וטבונת אוור בועלען ערלט
באייאָק חד מד' מחלצ'ין ירושלמי אוור ואוואָה וטבונת אוור בועלען ערלט

הראש השנה טלי הוא חדש גדול - כל העולם כלו תלוי בו

מצא, שתהיה נסיעתו וביאתו אל הטקס הקדוש והנורא הנברא מושתת ימי בראשית לעסוק שם בתיקון העולם, טהון ווב שטחה הדודה והתעוורות רוח חדשה.

***

בראש השנה הבא עלו לטובה יפלוא שלושים שנה מאז נפתחו שער צין לחוויה הת滂גה מהירת הבעל שהפריה בין הרעה הגודל לאן מעדתו. שלושים שנה שמשו את פניהם כולם, כאשר שם קדשו של אוד האורות מההדר מסוף העולם ועד סופו שטשוע הולך בכל הארץ.

אחרי שבעים שנים הסתו והעלם קרסה החומה הבוצרה והתפוררה בקהל רועש גדול, לא היה בסופה לעטוד אלא נוכח CISOFIM וגענירם של תלמידים וחסדים הנאמנים, אשר שפכו לבם נמים ויטים ולילות בשחוות וביערות ובכל מקום קדוש, בגענה והשקט הרוח מען ורואם, ונפשם יצאה בדברים שתשווה וערגה לעולות וליראות ולהשתטוח על פי היען הקדוש בדורות קדש הקדושים. מאז נפרזה הזרק, נמלְה הצין הקדוש ממקום גיחות עצמותינו הקדושים, אך שאבת ומוקד משים רב שעצמה שאן כדוגמתו, אשר שבצלו ייחסין כל דורי ארעא, כולל נששות ישראל מכל מוקם שם.

***

ואמנם הצין הקדוש והראש השנה הקדוש של בעל השודה הם הם המשארה המגדלה והעורות הנאננה להכשרה הנאננה שלא ייכבה נח לעולם تعد, כשבכל בעל לב צופים בהשתאות כייד און "גදלים" צדיקים בטעתם יעור מבריחם" והוא הוא בכבודו ובצעמם מפשץ כבויים חיזוק טפש וחור טך להנרגה ולהשفع ולחפריש דורך להעתיק עשה והובנה לכל החושים המתוקשרים והדבקים אליו בנאותו לא שיח, ללא כל צורך והדקדוקות לשום אמצעי חבר מבעלדי.

מה נורא המזאה ומה מהיב המזהה התאור בדורם בדורם של התקבצות רבבות אף ישראל מכל קשות חבל, בשלל גוונים ולבושים, על ידי ראש השנה הקדושים, שכשלם מהתפקידים באחבה ורעה על הבין החדש ושואבים מאיו רוח סורה וקדשה ולב חדש, וגפעומים הרהורי תשובה עדים ויקדים לשוב אליו יתברך בכל לם ובכל נפשם. כי בוגאלה חרואה תונגה כיימה החתק שירוטם אלוי על די קיימת עצומתיה, ועקה יטב פטור לדוד אלסיטים נסחות ישראל להתקשר לעצומתיהם על די היחסות על קבירות עצומתי. וטה מה שhabaitich רבענו זיל מהתבונתך גוזלה לכל הטעאים על קברו הקדוש, כי אם זה פזקיי אמתה לא דנאלה" (כובי אור, שירתו ויטרטס לו).

עלILI נשמת החסיד ר' נתן ב"ר פרוצי קמיסקי דילתגבב.

ראש השנה חדש בא לעולם, ראש השנה שלא היה כטוהה מעולם. ראש השנה שבו יתחולל ברום גמיה מוחמים תיקנים יקרים וגפלאים וימשכו לעולמו אורות הדשים שטרם היה כטוהם. קדשות עליונות שرك בכוח השפעתם אוחנו שורדים בתקף ההסתורא והוחות הסערה.

ואולם כל התקינים והשגים שפועל ועשה ראש כי ישואל בימי הקודש, ב"ראש השנה שלו", הכל אשר לכל תלי ווענד בטענה החוחנים ובהתעוורות הנמרצת של דרי טטה, בביות והתקבצות תלמידים אל הרבי האמתי עליון לטלי ארץ, בקר שנענים לקול קרייאתו וכחוה: איש ביל יעדו. מאתינים או באמונת אמת, שכבל טחדא וינעה, כל הווזאת יען כפים וכל טסלול הדרכם וכיוותיו הרגליים, ככל נטלים חקל בפעולות צדי הדורות, תוכל אחד ואחד לחוד וטבולם יחד, הכל ותחדש אחד בגיןם עילאים שאן ביכולת משיגי הגוף להשים, והולכים ונבונים היכלות ובניינם ותיקונים גודלים וונזומים שלא היו מיטות עולם.

***

אך, כל תיקוני ונשנות והעלמות שבם עוסק ראש כי ישראלי ראש השנה הקדוש, הוא טבוח נפלאות התהדרשות הנשגבת של האי סבא דסבן ויניק דיעיקן, הנשד הנדרש שעה ואמור: "לא טבציא דבואר פְּשִׁיאָנוּ לְזַעֲאָפְּרִי בְּלֵי הַחַדְשָׁתָה. אֶלָּא אַסְלֹו בְּלֵי אַיְזָן יַעֲזָבְּ פְּשִׁיאָה לְהַתְּחַדְשָׁתָה" (או סוחרין שטר), זה שורש ועיקר כל התקינים המתחוללים בראש השנה הקדוש של, תיקונים שאן לתם שם השגה ותפיסה כלל וכלל.

וاثת ההתחדשות הפלאית הזאת הוא משפע וטועף עליון. את המתה שניתה רך לו והוא טעיק בנטוב עין גם לו. וכי לקיבול להקל אלה זוקם און להעיר ולעוזר בנו בונעה של חشك וזבן של התהדרשות, כדי שחלילה לא תהייה וגסינה אל מCKER ורעותה שתוך "מצוות אונשים מלודדה" ולא תשומת לב וטחנבה.

וכבר נילה והעד העיד בנו איש האלקים בתהדרשת הקדשה לאמור (ליקוי סוחרין קמא, סב): "זְעַלְפִּיק בְּכָל פָּעָם וּפָעָם שְׂעֻפָּעָל הַחַדְשָׁק, זְרִיךְ שְׂרִיאָה לְזַבּוֹא בְּכָל פָּעָם פְּתַחְתָּשׁ, לֹא בְּכָמָן שְׂבָרְתָּה אֶל בְּכָל הַפְּרִידָק, וְעַבְלָו הָא בְּאָפָעָם שְׂנִיתָה, רַק פְּמָנוֹ שְׂאָלָה הָה פְּטַלְמָעָם אֶל בְּכָל הַפְּרִידָק, וְעַנְהָא אַבְלָו בְּמָנוֹ שְׂבָא עַכְלָו פְּתַחְתָּשׁ פָּעָם רַאשָׁו".

ועל זאת יתפלל, יתתקן ויפציג כל חסיד לפניו יתברך בכל עת

שבראש השנה ותשע"ט

אַבְקָשָׁה

ישואר ברכה מילאת זו'

יקיין פְּנִילִים וְאַלְפִּים

בּוֹנִי הַבַּיִת מִיסְדֵּי הַהִיכָּל

הַשְׁתָּחָפְּלִים הַנְּאַמְגִילִים

בּוֹנִין הַקָּדוֹשָׁה "אַבְקָשָׁה"

**אשר אש נצחות אוד האודות יוקחת כלכם
ואודות לכיסופם והשוחזקותם ונדבת لكم
הגער עד הלום**

ידי רצין שנכח בולען יהוד באוד פְּנֵי יתברך

לשנה טובה ומבורךת

ולכתיבתך והתימאה טובה;

בספרון של צדיקים אמרץאים

המאחלים בהודיה והערכה

וְאֶלְכָלָן אַלְכָלָן

ולחטבב בראש השנתה, ועל ידי זה זוכה להוציא מהסודה אחרא כל החזיות שבליה מקודשת ישראל, כל התפילהות והרחבות והדעת שבלבלה, הכל מוכדרות הסודה אחרא להקיא ולהוציא טקבה על ידי התשילה של הבעל כה היל' (ליקוטי עשות, ראש השנת, י').

וככל שנותעד הרבה לחטבב בכח - אשר הפיזוש הפשט והמעשי של התפללה בכח הזה להאטץ ולהוחזק בכל המחוות, בריבוי המתו ההלב, לסון הייטב בחינות התפילה, ולא להנכיניס למוח שום מחשבה דזרה בשעת התפילה" (עשות המצוירות, תעניל, י') - כך אמר מוסיפים כה ללביש הקודש לחטבב "תפילה בבחינת זין" ולפעול בכך את כל הותקנותיהם הנפלאים.

רבינו אינו יכול בלעדינו.

כבר אמר ריביט לתלמידו: "אתה בלעדי איני יכול לעשות (היות
שאני יכול לעשות ולעסוק בעבודת השם
בלעדי כזו ועצמי) אבל אני בלעדיך וב-
כן אני יכול לעשות כלל. (כלומר, לעשות ליל
טובה, כל זמן שלא אשתדול בעצמי לקובל-
כי מה שאני צריך לעשות, הוא בעצמו אינו
ישל לעשות והבל בלעדי, אף על פי שבאמת
הכל מנצח)" (חידושין, טל.).
בלעדינו, ובלי עזר השקענו בעבודות
ההפללה, אין ריביט יכול לעשות כלל!
שם שמלעדי התקבצנו בזאתן, לא
היה כן קיומו', אך גם מלעדי הוגברותנו
להתפלל במת, לא תהיה כן "הפללה
בבחינת דין"... אנו חייבים להatta את האבנויות
וסודיו", אשר בהם יבנה ריביט את בניינו
ונחלאותו (ראה בירור תורתנו, בז').

רביינו אבן יירד מדרום
גביה מרים לחיות
עמנו בתפילהותינו, הוא
מתפלל "תפילה בבחינת
דין", ובכוחה הוא גורם
לسترיא אהרא שתקיא
את כל הקדשות
שבלעה, אך אנחנו אלה
 שצריכים לתת לו את
הכח לפועל את פעולתו
הכבדות זו את, על ידי
שנתאמץ להתפלל בכה
 גדול, בימי ראש השנה.
ובכך אנו נתונים כח
לצדיק האמת להמשיך
את התיקון טל "תפילה
בחינת דין" בטלימות

אנגשטים שהז מוכרים ומוקוברים את מוחהוּת זל והוא היה הנכבר דקהלתו שלם, הרם קולו בפה הלשון: הלא ווער רבוי אויך דעך דא, בא אונגען דאוונגען, דאומן טיד עזען זיעיר שיכמן פאר איט [הרי ובינט נפצע פה בחפלתחוּן, ואיך אוד נאזכיס לחתובייש מאוד מסנוּן]. ונעשה איזה ופָּה אַג, וכמעט שורב העיטלים ולוט עינייהם ומעזות מהוּ] (עמ').

ואכן, התפילה בראש השנה - בקיבוץ של רביינו - צריכה להיות
ברוחם

אם בנסיבות, מבקש מוחרכות בליךוט תפלות שיזכה להחפטל
תפלות ימי וראש השנה "בכח גוזל ובכונה גודלה ועוצמה" (ליקוט
שיטות וכו'). הרי שכתמתפללים בעיבוץ בו מתפלל רביינו הקדוש,
עלינו להתעוזר ולהתפלל "בעזקות ושאנות בסגול גוזל וחוק מאור"

בכך כח לרובית הקוזו שפועל את פעולותיו.

רביינו אכן יורד מרים
גביה מרים לחיות
עמו בתפילהינו, הוא
מתפלל "תפילה בבחינת
דין", ובכוחה הוא גורם
לسطרא אחרא שתקיא
את כל הנסיבות

את כל הקדושות
שבלעה. אך אנחנו אלה
שצריכים לחתול את
הכח לפועל את פעולותיו
הכבדות ואות, על ידי
שנתאמץ להתפלל בכה
גדול, ביום ראש השנה.
ובכך אנו נתונים כח
לצדיק האמת להמשיך
את התיקון טל "תפילה
בבחינת דין" בטליות

שם, רבענו אכן יותר מודר מדורנו גברי סודומיט
להיות עטש בתפילהותינו, ועוד לנו
לחתול ולחתוך בראש השנה ולהבניע
ולגרש השם"ן (כל שכן מהדרכ' בליקוט תפילה
תגלו). וזה מופעל "תפילה בבחינות דין",
ובכהה הוא ברם לסתורא אחורי שתקוע את
כל הקוזחות טבלנה (ט"ז טבילה ורבינו במאור
תוקע - חוכמן, ליקוט סודין ותיריא סידין ח').

אך אמתנו אלה שפירוטים לוחת לו את הכותם
לפעיל את פעולותיו ובכבודה חזאת, על ידי
שנתאמץ להזמין בבח גודל, בימי ראש השנה,
ובכך נודענו כה לדבוק האות להמשך את
התהnik של "תפילה בבחנות דין" בשלמותו.
כי בתשרי חזרים וטשניכים התפילה
בחנות דין על ידי הבעלי זה (כח טבמא
במשווה וביל) וזה התפילה הזאת בשילוטות
ונבלא, כי כל ישראל מתרדרין או מבערך
ושואגין להשם יתברך בקל גדול וחזק
סאך, וכמו שאירא בווחר הקדוש' סדרין מנו
קלין ושאנגן וכו', ועל ידי זה שבח גדול
יזור להבדוק הבעל כה להטמץ התהnik
בשלמותו יזור על ידי תפילה הביל, כי עיקר
כה הצידיק על ידי ישראל כירען (ליקוט
הלהיט, חול המועד ג. ב.).

וכך כותב מורה נח' בלבוקחי עוזה:
 "בראש השנה זריכין לחסירה את עצמו
 להאטטל בכח גדול בזיהור, ולקיים הפילוט
 להבדיק ואמתת שודא בעל כח גדול שיש כל
 להאטטל צפילה בבחינת דין", כמו שבירכין

צֹה לְהַתְקִבָּץ עַל צִיּוֹן אֶמְנָה לְהַתְפִּיל עִמּוּ יְחִיד בְּרִנְנָה

רבניו בעצמו יורד ומשתנה בתפילהותינו בקיבוץ הקדוש, ובכך שאנו משקיעים כוחות ויגעה בתפילה, אנו מושפעים לו כה לפועל את פעולותיו, ומביאים לו "אבני וסיד" שיוכל לבנות בהם את בניינו

"להתפלל עמו יחד"

“זאת כל שנה ושנה, צוה להתקבץ על ציון אמגה, להתפלל יחד ברינה, ולבזק על נטלה הפלכות בנה” (שדי יהוד, לר' יג' בדרכו ח' ג').

לאור ה'ערוב ראש השנה' בז'ינו של רביינו - אשר עלי' כהתבונא רביש ואמר "העולם היז מאוחלים לעצם יאנש השנה' כה'ערוב ראש השנה' שלכם" - אנו מתקבצים "להתפלל עמו יון ברונה", את תפילות ימי ראש השנה הקדושים.

לא רק שאנו מתפללים בעיר אומן, סמוך לצ'ינו, אלא "ע' חד" כפשוטו ממש! רביינו יוזד מרים נבורי מורות לחשותך עט

"עמו יחד" - כפטוטו מומשי!

השתתפומו של רכינו בתפקידים עט והקיטוץ והקדוש, וזה כה מביאווזית
והמחממת, עד שאילוociינן היזע יוכלנו לזרום ואות בזבז באמר בעמג.

וכמי שמסופר בהקשר לכך, סיפור מבהיל: באחד השנים, לאחר הסתלקות רביינו, נעה רבי יהל תלמיד רבוינו [שהיה בעל השגה נדול], ותלמידו עבר של הרה"ק רבי פנחים [מקוריין דע"א] ואומר: "אנו יכול לדודאות בוגלי אין וביש נושא אותו כאן בקבוץ של ראש השנין", רק מחותט שהיה שם אחד מהמתפללים שלא היה ראוי למזהה שכוה, נגע הדבר ... למלמדון, שהיחסו של רבוינו בקרוב הקיבוץ היא מוחשית ונתמכת לראה, לבעלן השם[ה]

ואכן, אמונה זו הייתה איתה וברורה כל כך אבל אב"ש, עד שההרגשה שלם היה שרבינו הוא החון העולה לעמוד, והחון אכן השופר של. כאשר מספר רבי אברהם שטענבהארץ ששביש חון הקלוין עשוות טני: "שאמור ל' הר' אברהם זוב זיל חקי' הרב מיטשעערין זיל בוה הלשונ: זיא מיניכט זוד אדווינט? דער' רבי דאוונט, זיא ביטט א שור" - אתה וחושב שאתה זה שטפאלל? והרבי מטפלל, ואתיה רק השופר!" (סודות וברחות, סימן ח).
וידועה זו אמונה לעורך גם ברשות ויראה נוראה, וכדברי רבי אברהם שטענבהארץ: "זוק פעם אחד היה הר' פהה זיל, שהיה אם כן

הוא וכל השבעה רועים עמו...

וכבר החדר בנו מוחננת את האמונה, שרבינו נמצאו בקיובץ והקרו בשעת החפילה, בפשיותם סבש. ואם והוא שם, כל השבעה ורעים שם

התקשרות

לנשאך
אל חכמיך המתוחודש

נפלאת אהבתך לי

שלו, הנה אנשים רוחקים כל כך, שמלבד שמע ישראל אין להם אלא את שם העדריך, מוכרים הם לנו את העברות שקיבלו על עצמו הנזיך לתקן את כל העולם ולהשיבו לשורשו.

הנה הנה אדם כה שבداי כבר סבג את כל העשורה חיביט מסוכסואה אחרת מה לו פה בקיובן קדוש זה? ואז עומרות לנבר עינית דמותו והקרושה של ריבית ה'ן' כליהו הרהיטים בצד הוא זוקף את די' ואנבר' אן' אך הייל דיא (ואני רמא אותה) (מענטש יג' טשרטש וטשרטש).

מי שומה לאחבה את הנזיך אין שם דבר שחליש את דעתך בקיובן נושא הדוד זו, ודמים הם אלו לאביהם אבינו שמאחבותו את השית' השכם קום והבש את המודר במד' ייז' בדורך לעוקד את בם' חזיד' ובפי שאבומ' וזל' על זה "האהבה מקלעת את השורה".

***

כגדי זוכים לאחבה זו אל הנזיך אהבה שאינה תליה בדם ואין מה שעמעם אותה, אהבה זו מתקבלים בספרי רביון וה' ולטמיד' מחדרכ'ת שם נמצאים פניו של כל נשפטו של הנזיך, ובכן בתרומות מוסתרות רוחה וקדשת של.

וזדי לנו קטע מלחשן מחדרכ'ת דע'יא' על משכבי בלילות' שהוא בחינת ההגבורת המודמת, "ביקשתי את אהבה נפשי" זה הנזיך האמת שהוא בדעתך משוו, "בקשותיו ולא מבאותיו" כי לא במעשה ובין למזויא אוthon כי אדריכן גייעות הרבה חמן זוגים והרביה עד שמזובאן אותו ואת הדרה הקדש שלוי, כי כל חיותו ותקותו לנצח והרש וכל דורות עד סוף כל הדורות, וכל המפעות והעלמות הצללים בו ובודען סלם תלמידים בקדמיך האמת... (ליקט הלסת הפלות שלחן ה-ט').

ט' ט'
мотהלים הם בין הקחול
מאושרים עד עמקי
נשפטם, הנה אנו זוכים
להיות בקיובן ה'ק', זוכים
לראות בהתגלות גдолתו
וכבודו של הנזיך ועוד
טפח וטענים, הנה כל
הנפשות טהצדיק עוסקת
בתיקונם, הנה הנפוליט
מאוד שע הצדיק מעלה
אתם ממקומות ענפלו עיי'
הניגון שלו, הנה אנשיים
רחוקים כל כר, שמלבד
שמע ישראלי אין להם
אלא את שם הצדיק,
مواقדים הם לנו את
הערבות שקיביל על עצמו
הנזהק לתקן את כל
העולם ולהשיבו לטרורו

הגישה לזמן לא התקשרה עקב החזוק והר, מראות שונות ומושגים מתחמות אחרים קלקל אל את השם והבראה והיה של הקיבורן וה'ק'. טיעונים מפזיפקסים בהם נתקל במטוטס ובאטוטוטס ולפעמים אף באסניאנו גרכו לו אי נוחות מוכביר, המכון שהונש בם לביעות מעיים, והמקה לא היה לפועם, מוג האOID גוטם ל'הונשנות', מוקם החפה היה צפוך מודאי, ואז עלולה לבא ההונש וההונשנה האם לאאת' חזרתי את כל ההונש האט'?

***

יש אבל את אש' ובזיך המוקשחים הפעם הטלטל הבודדים בטבעה זו. וכך אין סلام שיט, ישם המטבושים לסייע בעקבות ישועה נדלה לה הם יקוקים, אם והכלים מצעדים רפואיים טהורה שלל צבעים, בחפות הפסרים גוון לזראות טימות של שופרות קדרים וארכדים ישרים ומטוללים, פה ושם יש כבר ורמתי לוג האסות המתקרב, ניתן להמן טיטים של ד' מילים במחוד מירוח ור' ור'...

אבל שוחחה להבירות את דברי ור' ה'ק', שאיל' באים ליקעת רצאת שיטים מהורה וועבדות ה',ומי שבא לקבוצת מזוזה זו בה ואו מתענק, או בד' הנזיך למלאות את שאר מבקשי ותרכז המפערעים ללחיז' ור' והונשנות. בשום אונן לא רצה ור' ה'ק' שיבאו אליו סאות איסרים לפועל ישועה לפורה שאינה חילbert ויגאל שלא יזק או שיבך את האביחים שיטולו ד' זוכם, ותשחרר שלום בן העיתים ביד' ולא ישבע זה את זה בקדנציהם.

לעוטותם יש נסעים מטוטזים שנוציאים ירושה לחם מאבותיהם ואבות אבותיהם והסדי ברסלב והזקנים שיינקו את חותת וקיובן בר' מילודיהם, או שהם עצם כב' נסעים בר' ור' שנים, ולא יעל'ם בידם להופסיד זות' ור' שבדם, ושונם בכלל שנה אף אלפי מטוטזים חווישים הבאים לאשונה לדאות בעיניהם את הפלא הנזיך כדי נושא ור' ה'ק' את גאנ' מודיעתו למעליה מטאיטים שנה אווז הומלקיוטו ולא יכבה פה לעלום ועד.

אל ואל נסרים בשיחתו של ור' ה'ק' כבר זאנטי לכם בעבור הגאות הדוד באל'ה ובחודה', אף לא אחד מכל אל' מעל'ה על דעוט להוור השגה על הנסיעה לאויסן... כשם שאיך אודר לא מוחר על השחותות בששות נישאי בם' היזוד', אף אוד... ס' מל' אל' הקרכבים אליהם מוטל על ער' ד' ח'...
ומיל' כל אל' שהמעוכבים יציאה מוארך... והשאלה היא לא אם נסעים אלה מות' ואיך נסעים.

עד כאן ודברוט בכל ורגע להבינות הטעניות, ומה קורה בחודרי הלב, כיצד היא ההונש לנסיעת, מה היציפה שלנו מונפיצה זו, מז'

כוחו הגדול במתנותיו יותר מחייביו

וביתור הפליא לדבר באלכה היהודה שחדיש על יסוד תורה "דצמרא" (ליקוטי מוהרן קמא, ס) שם מבאר אין כוחו והשבעות של הבדיקה בעולם הזה בעצמו גודל בהפלאת תינוקן חזקן אהיה הסוגילקחו יוצר מבחן, ומולבד מה שעולה לפעלה בעולמות העוליגים לאין שיעור, כוח בארכן הגנטית הטע גדול עד יותר חזקן לאחר הסתכלשויות:

"כ' על ידי הנקודות וההשתנות על קבצי הנקודות ובכמה מוגען מואץ על שיטותלן תבדיק, ואין סטטיסטיקה להסביר אליז יתפרק, על ידי זה פועל נסחנת הבדיקה וחוזר ומתקשר בששו במטול, בידיע, שהא עקר בחינת השתנות, כי גורמים שונים במתדים יתור מעריכים ותבדיקים בנסיבות קיימות חוץ.

וְהַשְׁפָרֹות
חוּזְרִין וְסִפְלִין בְּאֶרֶת הַשְׁפָרָה
לְשָׁפָה, וְנִתְחַפֵּר בְּיוֹתֶר וְשָׁפָה בְּהַטְבִּיהַ הַשְׁפָרָה
וְחוֹזֵר וְמַשְׁךְ שְׁלָום בְּגַל. וְהַשְׁלָום, דָּרוֹם
הַאֲרָת וְהַתְּקִשְׁרוֹת הַשְׁפָרָה בְּנוֹר לְאַחֲר
הַהַסְׁפָּלָה תְּהָא גָּדוֹל בְּיוֹתֶר פְּמַשְׁלָום
וְהַתְּקִשְׁרוֹת שְׁהִי בְּחִים חִיזּוֹן, כִּי כֵּל
פָּה שְׁהַפְּרוֹד וְהַהְרָקָה הוּא בְּיוֹתֶר. כְּמוּ כֵּן
כְּשַׁעַרְתָּה וְתַּבְּרָרִין יְהִי, אֲזִי הַשְׁלָום גָּדוֹל
בְּיוֹתֶר, כִּי עֲקוֹר הַשְׁלָום הוּא בֵּין שְׁנֵי הַפְּכִים,
וְכֵל פָּה שְׁהַעֲשֵׂנִי הַפְּכִים רְחֻקִים בְּיוֹתֶר,
כְּמוּ כֵּן הַשְׁלָום גָּדוֹל וְקַרְבָּן יוֹתֶר כְּשַׁהֲזָרִים
וְצַחֲפָרִים בְּיוֹתֶר.

א יכול את מה ביכולתו ר (ט)

שָׁהַגְמָן שֶׁכֹּל תִּקְוֹנוֹ הַצָּדִיק
וְהַמְשֻׁכְתָּם נְעִשִּׂים גַם
בָּעוֹדוֹ בְּחֵיָיו פָּה בָּאָרֶץ
הַגְּשִׁמִּית, אֲבָל עַיְקָר
הַתִּקְוֹן וְהַשְּׁלָמָתוֹ נְעִשָּׂה
דוֹוקָא לְאַחֲרַ הַסְּתָלָקוֹתָוּ.
כִּי דּוֹוקָא עַל יְדֵי שַׁהַצָּדִיק
נְכַלֵּל בָּעֵת הַסְּתָלָקוֹתָוּ
בָּאַין סּוֹף בְּתִכְלִית תִּכְלִית
הַשְּׁלָמָות, אוֹ הוּא יִכְלֶל
לְתַקּוֹן וְלִכְפֵּר גַם אֶת מָה
שְׁבָחִיוֹ נְמַנֵּעַ מִיכְלָתוֹ
לְתַקּוֹן וְלִכְפֵּר

וכאשר לפני הוסטלקוט בעל השודה רаш בני ישראל פנה אליו ונתקל חלמייז' ושאל, הלא אמרתם בחדורה שהבעל כה המופל יכול למכור העניין שלו בחויז' ענה לו ז'אך על פי כן צריך להוסטלק - ומה שגילית לא גיליתי כי אם אריה בחינה מכל העניין, ובהלך או וחשי מוחרכית דיע' בזרע עשו כמצחן סבן החורים את החינה שלחו אליה נגיד האגדות לאמר בזאת ובזהר ובזהר ובזהר.

"בשחטים ושללים נסחטlik הצעירך. צראיך' לשים על לב מואיז
ולתלבץ כי טפוני הרעה נאסרה הצעירך. שעקר הסתגלותו הוא
טפוני הרעה טפוני ותקף הרין שינה בעולם. עד שללא זהה ייכל
לכפל הרין בשוטם בטוויל ברגזוא' רשות ובכו. ורק הכך להפצל עצמאו
בקבוש פהו עד שיטטוליק לבמר. והוא המכ פלוי בהדור שנטען או
או חוריין, שטראיך' לשים על לב מואיז הסתגלותה הצעירך' וללה תענער

בתשובה שלמה על ידי זה, והוא זוכה
לטשך אוור מהרשים של הגדיק
שנשאר סופר.

**שהגם טכל תיקוני הצדיק
והמשכנתם נעשים גם
בעודו בחיו פה בארץ
הגשמי, אבל עיקר
התיקון והשלמתו נעשה
דווקא לאחר הסתלקותו.
כי דווקא על ידי שהצדיק
נככל בעת הסתלקותו
באיין סוף בתכליות תכליות
השלמות, או הוא יכול
למחש ולכפר גם את מה
פישׁאדי בועלם איה ורשׁוּה טובה כל
ידי תורוֹתנוּ והשׁשי הטעובם. וזה ערך
התקבָּלה על ידי חזרה לתום שנשאדור
אנדרוֹן, שבלשׁות טערדים מתשארכָה אדי
פונשְׁיכין אוור נזרול פַּרְשָׁיכָנוּ שלִי,
שלל די זה נסחָקן ונטבָּלִין פֶּל
הדריכים שְׁבָעָלִים. כי סחָכת שְׁבָדִיק
זבָּלִיךְ לְפָעָלה וזה ערך בתקבָּלה
הבטול, על פָּוּ נסְפָּךְ פָּטָם בְּכָל פָּעָם
אוור נזרול ונטלא לדרשִׁיכָן שלו שנשאדור
בורה הטעלם.**

אבל צוריךן צל כל פנים איך
אותרורה נפלטת על יד מושך
הדור הטעים להטעה על ידי זה
אור הרישום התקודשה שלו. כי צל
יד מושךיהם הטעים אף על פי שהם
בבחינת קסמת ואין להם פון לצלול
חשנת מהורה להטעה דינם, אף צל
מי בו במל הבדיקה שנוסחה יחולם צל
יד מושכים והטעים להטעה אור
גדול וטלא מודרך טלו שלו המאיר
עונה באור גדול ונורא, מחותט שודדיק
זהו בתכלית הקסול בשלהות.

**אֲדוֹלִים צָדִיקִים
בְּמִתְתַּתְמֵן יוֹתֶר מִפְתַּחַי**

נפלוות הבחינה השלישית והעליזונה פרשת הדריכים היהודי לפני התלמיד חכם איש האלקים אשר בענוותונתו הגדולה מכפר ומתוקן הכל, אשר שלימודו הידיומים ותיקוני הנוראים הוא ביותר בסוטלקותו ובבית מיקום קבורתו ציונו הקדוש

על פי התורה הנלמדת "אני ה' אלוקיך ליקוטי מוהרן" קמא תורה ד'

הארת ה'פי שניים' לאחר ההסתלקות

והנה כבר נודע בשערם לכל המתבונק בין אמרת, לחזרה ומזה
אחר רוזו והקווצה המכטבהת בין שורות החרורה שהשאיר בינו
אתרי, אך בכל תורה ומאמר מאריה נקורות הפי' שמי' ודייק איזו
הסתלקות הרבה האמת נכפל כחזו ואור נשמו בבחינת כלים לוטשי'
ואנכם מאו הסתלקות קורא הדורות מראש, לא רק שלhalbת אשו
דעתה, אלא אדרבה, כל ים שולף, כל שנה שגשלה, עדיו כה
ואור נבזיזתו וחלך ונולד ומאריך שבתודים יגיד מבחן הדורות.
האות פ' שניות זו מכבבתת וועליה בסיסו הנゾל ע
התלמיד השלם, נקדזה זו שאינה יכולה להונגולות בפרטן בעמרא
המתובים של הרוב, מוגלה לעין כל אבל חורומו של התלמיד
שוכה שעליו נשפע האות פ' שניות בענטחו יכול לגלוות את סוד ה
שיטים של רבנו.

ובמקרה דמהו כי במחוז, נציג ונצטט דברי תודורו מותו כמה הלווי
שם נילה טפה בעניין זה.

בhalachot חפלת עובית הלכה ד', הבנoria וסוכבת על התגלו התורה ייאמר ברכו אל רוח (ליקוט מושגין קא, טה), החדרה בה ני אש האלקים את נוראות התקיונים של הצדיק המומלך בעל השם העוסק בתיעני הנשומות העשומות מהחזק לשוד וטפחים לחיותם.

החולכים בתורת ה

על טהורת הוצאה
אנכ"י - תורה ד' ח"א

כ וזה המכודל והעצום של ריבינו בחז' הלוא הוא נגאב מדע
וביתן אונש ובולוי נתון להפיסה כלל, תיקוני הנשומות החיה
והמתדים בהם עסק ובריב לאלפי אלפיים ורבי וכבות, בזיהוג
זרוע סכך באחנכתי, הנה יעדון על רוסמות כוח הקדושה העלי
על כל קדשו של ריבינו בזיהוגו של כל קדשו של ריבינו בזיהוגו.

עקב והזקנים היללו באו לזר נגליי בכל עיר ראש השנה כאשר ערכו לשביעי הרעה הנזהל בעל השודה כל אישינו כבני טרין, למונזר ועד כן, מהתלמידים המופלים במעלה מהם בעלי רוח הקורש, ועוד לחכמים דורך והפשרותיהם בעם, הד' נקנסים בריחיל ורוחמי לחודש מלחלים את פניו המארות באור יקרות, מתוודים ונבראים לפנד בכרא עבד עבד עליהם, וזה היה טהוריש בכל אוד וודך ותיקון לשנין

כך נמשך סדר ערב וראש השנה הוה עד לשנת תקמ"ח, לע' שחוור מנכשיטו הטסירה והנעלמת מלעומברג, שמהטעמים הגנוו' והכטבאים עצל וגספ ברכוב.

ואמנם אחר התסתלקות, לאחר שעלה ונתעלה והפשיט נושא הקודש, התוחוש סדר ומיין זה בירור שאות וועו, בהשתתפות רבבות אלפי ישראל לזרותיהם על פני צדתו הקרוש כשם עומר ומשורדים באש שלחתת וטסרים לפניו את כל לבם.

הקלוקלים מוכרים לאחטהך כל תלמידי חכמים בבחינות משה
המנצאות מדור לדור, עד גמר התיקון במצוות דוד הבעל. (שם כ"ה.)
והמודים מכל זו, שודוקן אנו בני דורו האחרון, הרי שמותן
ל הבירופים הרעים והכשלונות והירידות והגבילות הנוראות
סבורים את בנין הקוזשה, כסוטוחוקם באומנות הגדיק שנטעה
בכלל אין סוף בתבלית המעליה, ובאים ושליטים ומושתפים על
יזום הקוזש ומספרים שם לפניו את כל לבנו מהשכחותם ויבורתם
עשינו הטקולקלים, יהוד עם נזול ההשתוקקות לעשות את רצוננו
תברך ולעבוד בלב שלם, אוד מאוחר דיקא יבנה כסה הקוזשה
אוון שלא נבנה מעולם, ומהוקף נפילת מלכות השיאת בכלות לבן
עבדים תaturalה היא בעילוי אוד עילוי וכולם יראו וידע כי ה' הוא
אלולים ומבלוטו בלב כל משלחה.

ולא ידע איש את קבורתו

ובחווןיות טאמרטו, נכך אגב אודטא, את נפלאות דברי רבי ברהט בר נחמן דע' הטענבים אודות קברות משה מול בית פערו,

את הנאמר על מוקם קברן שלא ידע איש את סעום קבורותיו:
 "לענין העלמת האור הנadol וההפלא של אדרשיך דיל, יש לנו
 החמת שאמר אשר כל עסקו הוא ריק ואיש השנה, גאר מיליך זאך איז
 אש השנה, ועל ראיש השנה כתיב בכתה ליטין חביבו, ועל כן גם איזו
 בגודול געלם ומוטסוה פאיד. והנה אמרו חז"ל מפני מה נסתור קבורה של
 נשאה ורבינו עלי השלמה בן השלמה וכו', (שיסאו על קבורה רוחית והאנלה
 ט), וכן ציין אדרשיך דיל אף שזעדים מוקם קבורותיו, נסתור גם כן מן
 עולם על ידי גודל המחלוקת, כי איך בזוז תלוי הqualsה, כמבון לענין
 בכור של משה רבינו עלי השלמה".

ואם אומנם שבים מיטים אלו כבר לא נסתור קבוד לנצח מאות העולם,
אלפי אלפיים מבני ירושלים זוכים להשתמח על צדקה הקדושה, עדין
קדושים בכל דור חדור מוחזקת חסיפות והסתרות מסוגים שונים
אחרים. ואם בדורות הקודשים נסתור גודל מעלת הבין הקדוש
והשלום בשל המחלוקת הנוראה, הרי שהווים קדושים המוקום נסתורת
על כלם לנצחון ומן אלם הבאים בשערו היכלו, וזרבשת לבם
אשפת מליחות את נוראות המוקום הקדוש והנורא שעומדים בו וכל
את גבורך סבר שלא ידע איש את קבורותך.

וכדי להוכיח לנו לא להשכלה הבלתי היישוט ולהתפשטות
גשיות והארת הרקע שברצוננו השורה שם, כל אחד לעז בחרינו
וזודנעו, עלינו להזכיר מעצמי את המ███ האביזרים ומטזרים
ות אוזו החדש מלוחקוב אליז' באומן ובתמי, במציאות ריבוי
שיטה היהודית נוכח בני הקורש עד שהיעדר חמלת השם יחבר
ללי להתקרוב אליו ולהוחבק בו בדבוקת אין סוף.

ואמנם מקשרי המשפט מתחבר כמי כנה שהקדמו וביאורו לעיל, שהגמ' שכל תיקוני הגדיק והמשכתב נעשים גם בעודו בחיז' מה אורך הנשנית, אבל עיקר התיקון והשלמות נעשה דווקא לאחר הסתולחו. כי דווקא על ידי שהגדיק נבל' בעת הסתולחו שכן צו' בתכליות תבלית השלמות,ఆ' הוא יכול לתקן ולכפר גם את מה שבחרוי נמנע מיכולתו לתקן ולכפר (פ"ז השב באות ס' בפומבי).

כ' על כן, שלושת הדרישות עולות בתקיון גםسلطה למעלה, שבכל תיקון ותיקון נתהן יוזר האודם, ובכללית שליטותם על יוד' והזעקה השליש, שהוא הוודוי בדברים לפני הבודיק, ואולם שלמותו והתיקון השלישי הוא על ידי הסתלקות משא, וכונרומו דבריו חזיל' זה תלמיד חכם ויום המניהה, וממה שבירך לה ריבט את מאמר חזיל' כל המוסמך מהווידן.

כ"י על כל אלה השלוש קדושות נתרכזות ותתעללה אדריך בהשלמת ביטולו והסתלקותו וקובורתו בעופר ניא העונה אשר לא יידע איש (ואהא מקום כבידה), וזהה בלבד יצא להלום בגנוד הפורעים פיהם באמונות צדכיות וכטירויות, ולהתגיה מלכות דוד טהיר מזאוב עד שיצטח מטאו זרועו הנבוד שאריו מוחבים אליו אשר יזכה לוגבלית השלמת העונה הנטה בחדין" (באים הליקוטים ר' ב"ז).

וסיבת הדבר היא כי גם משה בחיזיו לא זכה להכליות השלמתן

"שככל זאת ענו חסר כתיב. כי גם אם מובא על זה במדרש שהסר כתיב על ידי עשו שלא רצה יותר לפזר את עצמו, אבל גם מזה בעצמו מבואר שעדין לא כהו איז להענה בלב נבול שבתכלית והמעלה כניל. לא היה עדין ביכולתו לספר ולבלל לומר חפת והמלך המדובה בפנוי בס"ד (בזהם פקדי ו/or), ולא נחבטל בתכלית הביטול אסור לא ידע וכו' עד אחר הסתלקותיו, ולהחביאם על כל פנים על ידי זה לארכץ העשן, וגם מעצdem

בайн סוף, וזה לשונו הטעורה:

זהה ידע מפי תלמידיו הקודושים שבב' המאה ור' סניליה בעין מullet התיקנים הדראים והנמלאים שגעש על ידי ההתקשרות אל החזיריך, וכל הפרטיטים שיש בו, כל דמיין זיל מה דדים וקיימות לעד, וגם עכשוי אחר הסתלקותו זיל נעשה כל זה על ידי שפתהברן אל עיניו הקדושים זיל, וככלין בטור הקיבוץ הקדוש ובקראים על שם הקדושים זיל, ומוטברקן עאנן בליטסוד טפיזי הקודושים, ומוקבלין עטתדי הקודושים, ובאים על צוות כשהובין להכלל בטור הקיבוץ הקדוש בעית שמונטאפען אליז זיל על ראש השנה וכו' כידוע ומובאך כל זאת במוקם אחר על כן זרכין לבאר קנט, אך פרץ התיקונים שבסמאמר זה נמסכן עם

**וישלחם ונתעלם
במת ביטולו
וקברותנו
ונזונה אורה**

**נתרומים ונתעלם
בהשלמת קבורתו בעפר
גיא הענווה**

ואולם יש להסוך ולברא, שלא זו בלבד
שהתקנים הולכים ונמשכים בבחינות היוזח,
אלא שעתה לאחר הסתכלות התיקונים
שנילח מותעדים ביחס לשנת וביחס עוז פיי
שנים בדורותיו יוזר מסור בימי חייו הקדושים,
ויתהה מכך נזוכה סתוק דבריו הקדושים,
שמשנה לשנה מותעדים התיקונים لأنן
המשגבור

ובהקדם מנה שיש לכואורה להשתלט
ברבורי הקדושים שיש בכוורת של הזריק
שהוא בבחינת עמותת משה רעה מחייטא
לכפר כל חטא ועון, ואם כן מודע לא
זהה משה להתחזק את הדין ואני והוחינה
שהשתלשל מלמעלה על ידי שחטא ישואל
בעגלו והוב בתכלות השלומות, הלא בכך
ענוותו העוזומה שביטול את עצמו לנוראי
וא人民日报

כל דבריו חיים וקיים

לעומת הפליטים יוצאים מארץ ישראל ומשתלטים עליה, מושגים כבודם ועצמאותם. הפליטים מוחזקים באהבתם לעם.

והודרים מבוארם בחורה דיקן "אנכי" שהולכים כעת התהמידים
דורך, העטשת הרבה בעניין החזקונים הנמנחים על ידי הבדיקה עלי
ידי ראיית פניו, נתנת הבדיקה, והוא יורי הדרירים שלפניה, שעלה אן
שלכואורה מבואר שם שעייר לשלטת התקייגות הוא בחזיד הקודושים
שאו זבו תעלמידיך העומדים לשבץ להחזרות
בסמש לפניינו, לזראות את זיך פניו קדשו, הנה
שאנו אנו וברוחנית נזוכה ברבגון.

על כל קדושות נא אחר קר בעסתלך בעפר גיא לא דע אי

כבודה נסיגות הדברים המבוארות בתחילת התוודה אוזנותם הבלתי נזענש על ידי ראייתם בבדיקה נתינת הבדיקה והויזדי דבריהם, ובאיזהוף המבואר שתיקון העוגנות וכפורהם נעשה על ידי האיש חכם בכוח עזתונותו, וכן ביזירוף מה שמבואר בסוף המאמר שהסתלקות משה וקברות הוא התעלמות משה והתקללותו בהזינותו אז מבואר מכל זה שכם שבחיזי געשים כל התיקונים הללו למי שבא לראות את פניו בשיטות מפש ומן נתינת הבדיקה מפש ומן הויזדי ודברים בעודו בחיים, כך געשים כל תיקונים אלו נס לאחר הסתלקותו על מסקן איזו רבונו

אם לא תדע לך... אאליך

בעקביו הצאן

לטפוש כללי ליטפוש מלפניו
וללי פלאיליך ומי

מאמר י"א
הצין הקדוש (ג)

להולכתי עורי בדרכך לא לען

במאמרנו הקודם חתבאר עניין
ה"יזירוי דברים" בציון הקדוש,
אשר על יהה אמר מקלים מרבית
דרך ישר לפי שורש נשמו".
במאמרנו זה נבאר בס"ד כיצד
מקלים מענה והודרכה מרבית
לאחר הויזירוי בפנוי

תשובות ישירות מהצדיק על קברך

הרשה הנבואה ביהור, כי יהיא מושיע בטקורות [כשיהו עם
את היא גם הכלוד מציה ביהור, וגם הכלוי מאפיית ביהור את
"דרך המלך" וואריה של ברוח הקשר שבין רבי עם אנשי כמי
שהתקיים בועל בממלך החירות (ווח' טהורי טבולה בודדים יתארו
מן הכלל) וכדלהלן]. תיא: שיחיה ישירה עם הצדיק דבר איש אל
רשותו, ותקבל תשובה בזרות לתשנות.

וכפי שכבר אמרנו בגמרא, כמה וכמה טישורים על אמרואים
שהלכט ביהור הקבורות, שאל את הגנוזים שאלות וקיבלו מהם
תשובה בזרות.

כך מסופר לדוגמא, על זעירי ואמורא, שהלך לבית הקברות
לשאול את בעלה האכמנה שפה, הין והזיה את מעוזו השפקדי
אבלו, והוא ענה לו.

ג. ונטען מדוע אין בכך משום "יזירוס אל המותש" - אין בכך כי היה יוסיף ביהור דעה סימן קע"י, והביא שורה וזראים להלך בין חזוש טבוח של
מת להזרוש מזרח, שלא אסota וורה ואלא בדורש מושע אל לא בדורש מזרח, ונטען וורה וורה לא להזרוש מזרח.
ובוב: יושת מתייעץ אבל לאחר מזור, אם את מטבח טבו של מת רק וורה (ושער יהוד ראה פום, ר"י), ועי"ש בש"ק ס"ק ט"ז שטבון שך וויא ע"פ דעת
הזהר והכמי וקפלן.

וזה וזה יושט עצמא לחלק באופן אחר, וזה לשונם: יזרוש אל המתים לא מיחסר אלא בחולק שם ובעשה מעשה בין טבוח עטנו או לובס
טבוח יהוד או מפדר קסורת יהוד וווען לבוד, אבל בטעו פערת מהו אל פל ירי חותם שפה מת דוחש להזרוש יהוד.

וילן עם בספר 'מערות יהודין' ללי' פטלת סימן ג'ב, שונן בוה ווילן וווען בשלען שיך יהוד וויה סימן עט ט"ז יי' אבל מוחר לשאול את הגנוזים ווילר גטומ, כמו שטענו
וידי ווילר, וכמו שטענו האיריל ווילר חותם על קבורי העזירים ווילר גטומ.

ב. כראינו במאמר שאמרת (וזי קרב' ג'ב) שבamazon ריבר עט רב איזה כר איזה ביהור קבר, וכן איזה כר איזה ביהור קבר, וכן איזה כר איזה ביהור קבר.

זה מהשומחה על קבר איזה ווילר גטומ, וכן איזה כר איזה ביהור קבר, וכן איזה כר איזה ביהור קבר.

בחוין הקדושים, לאחר שעוד מתחווים במציה, היה רבינו מאיר
הוזך אשר ילך בה ואוות המעשה אשר עשה.

וועת יודע לסתת קאנטס לכל איזה ווילר פפי טרשל גפעטהו.
לאיזה צעה בנטהלה לנטהנות איזה נקסות, ולפעמים צעה
לנאיזה לנטהנות פאנט לנטה. וועת לבקה אאנטס שיקין
געוויס ליליה אונט פשען, ווילא אקלט פונט לעט איזה
קאנט זיך פו זיך. לבקה אאנטס צעה לנטהנות ערב ווילר
וועת. וויל צעה עט רב אאנטס שיקין לילך לבקה קאנטס.
באנט פאנט אאנטס פנס פונטן, וויל צעה לבקה אאנטס. וויל
לבקה אאנטס צעה לופר קי' פאנט נטפער, וויל צעה צעה לילמוד זאת
פונה וכפה תנאנאות פשעת געטען נטפער, וויל צעה צעה לילמוד זאת
ויל צעה לילמוד זאת.

(שיטות ז"י, קטר)
וכן, גם לאחר הסוטליךוז - כל הבא ומורה והשופט ומוסר את
לבו לפניו, והוא מפרש לו "דרך ישר לפי שורש נשמו", ווילר
את עיני והאדם לדעת את הדורך אשר ילך בה ואוות המעשה אשר
יעשה, וגם מי שהה כעיזור ווילר המשגש באפילה, נפחים עניין
לודעת כות מה לנטה.

"וילא לנטה עערים גונד לא גאנט", זו פונט פשעדיך הוליה
לי גאנט ישר.

(לקוטי מותחי, ז)
השאלה שנשאלות דיא, ורק
כיצד מזיע רבטו לאדם - אחד הויזיר - את הויזר הישרה בה
על לילכת?
על כך נאמר שלפניכם בו אונט טוישרטס כמה דרבות ואונטס
בצורת קבלת והדרינה הבורסה פרטיעו הקודש.

וזעורי געה פפקיד אווי גבי אוישויויבעה, עד דאמי וואיל
לבי רב. פאיכיכ. אל בטורה לאיזר פונט. איזר לאיזה זוי זיאזיא
אאנט זיין: ויל שקליגו טנטויב גיטזיא זיך גודז פל.
ויאזיא לה אאנט זונדר לי פסקראיא ווינטיא ליטאלא פונט
פאנטיא דאנטיא לנטה.

(ס"תות ז"י ע"ט)
כך מסופר גם על שמואל האמורא, שהלך לבית הקברות לשאול
אווי איזה דיק הניה אוות המעטה שנטקיזו אונל היזומס, ואיזה
וועה ל.

ויל שטוקטיאל הויל פפקוד גביה אווי גאנטס, כי נט
געפיה לא געה פטואלא גביה. וויל סאנט דיל' יהה פאל אכל
זוי גאנטס. אונל אאנטיריה לאיזר פונט. איזר לאיזה געיגא אאנט
אונט זיין: אונט סאנט איזט אאנט זיך. איזר לאיזה: געיגא אאנט פד
אאנט. אונט דיל' יהה אאנט פד אאנט גאנט זיך. איזר לאיזה:
להה געיגא אאנט פד אאנט אאנט זיך. היקאו אאנט זיך:
פליק לנטקנטא דראקיעיא ... אאנט זיך וויל אונט אונט, צונטיא
זונטה אונט גאנט זאנט ... איזר לאיזה: זוי גאנט זאנט זיכיא איזר לאיזה:
ויל שטוקטיאל גאנטיא זאנטיא.

(ס"תות ז"י ע"ט)
הוי שכאיזו זאנטס לשאול שאלות נהגטוטים, הוי הוליכים לבית
הקברות וויל אונט דומברים אונט דיבור אונט אל רעהו ווילקילס זומט
תשומות ברורו.

ויל סאנט עוד איזל כומה תנאים ואמוראים, שהויל וויליכים על
הකברים ומזכירים שם עם הגנוזים. עד כדי כר, שכאיזר ישבר פעם
אליזה הנביא וויל יאנט זון ליל' פטינון ולמד בברוחה, התקשו
בחנות איזה מיטוא של רבי שמעון בר יהוא, וויל אליזה לשאלו...
וכמו שאסוד במודרש תוליטים:

פטלת גאנט זאנט זון ליל', שגעת אאנט זיך לנטוב צעט
עטן בדברי יהוד, וויל צאנט זאנט זון ליל' גאנט זון יהוא,
וינטקנטה רבי זאנט זון ליל' פטנקנטה. איזר לא אליזה גאנט זאנט
אאנט לאיזאל אונט זיך לנטיב פטנונג זון יהוא? מא גאנט זאנט
אונט זון פיד קלט זומט, וויל אאנט זיך לנטיב פטנונג זון יהוא,
וונטה אונט זיך. איזר לאיזה: גען ליל' פא לאיזאל זיך בנטבלכתה, וויל
זונטה זאנט. איזר לאיזה גאנט זון יהוא גען ליל' גאנט זון יהוא, פער הזוא.

(ס"תות ז"י ע"ט)
וכן מזבא במודרש רבתה:
אליזה זיכא לרולב גאנט זון ליל', גאנט זון גאנט זון
פאנט, פטונ שטונעה זון גאנט זון גאנט זון יהוא.
פאנט דאנטיא, גינעל גאנטיא, גינעל גאנטיא, גינעל גאנטיא, גינעל גאנטיא זיך לנטוב לנטוב
איזר לאיזה: גען זונט זאנט זיך: גודל גודל, רבי זאנט זון ליל'.
(ס"תות ז"י ע"ט)

אמנם, מן הוחנה לבין ולהדגיש, שיש בברור זה סכנת גזהלה: האדם עלול לטמוך על מהשכונתו והרזרוי לבו, והוא לא עזב אפילו גדול, לומר ולהשוב כל הנגנו ומחשובו יטודום בהדרי קודה, סמה שהאזר לא הבודק בלבו. ובאמת, אין אלא הולך אחר שרירות לבן,

כי זו כל שקדך שארים רוצה ליד מוליכין אותו, וכמו ששוואלים את הזריק בו הוא משיב, והוא באים כל העצות הטעילות שנדמה לו שפאתה ה' הם או שקדך אדים תסכלך זרמי וכ... על פה, כי שרוצה להזע על עצמו בזאת, צדך לבקש פאר בתעתיקם רבים את הפעם יתפרק ואות קדרקי אמת, שיטמו לבם הטייב על מה שפעטה עמו, אבל שיטמו על עזה אנטיה נזקית שיצילץ על נרה לענעה פאנות.

(ליקוט הולות והנחות, סוף ח)
וכשי שברם רכיבם במועשה מחריג הפוכה לעיל כי גם אצל הכם וזרק מושג תחנן מביאות שבת' "סדרים" חזרו בערבו מחשות רועינות רוחוא לא היה יודע שהם מפתדים אותו וסביר שלבו מיעצנו לה... ועל אותה מכנה וכמה כאשר מודבר בעולמים לא רוא או אשר סוף גול וודר ואש אין בנם מותם, כטונו היום.

וכבר היה מעשה כה בחזי רבען הקוזם, שהיה אחד מאנשיו שרתת פאוד לנכוע לאיה מקום לסתור לשונתו, ורבינו יע' שאן טוב עבורי לנכוע לשם. וען לה האש שישווה בלבו את ה'ך' ואת הילא, ואמר חסנה פרקי תהילים, והמשבה הרואה השודר בדעתו אחר אמודות התהילים היא הודך הירשה. וכן עשה אותו האיש, ובא לרבית ואמר לו שבעל בדעתו ט'ך' יסע...

ואזטוויד צעיל לא הוטב את בעיניו כלל, כי ידע ברור פיום שחתמת לא קיה לבבבו שאר ה'ון ו'לאו' פאשור פקר עלי, כי בקצת מהפכת מבערת הארץ פסן קש ורעה בכל גפסו לנטע חסינה גני.

(סוב' אורה, אנט' מודין, ח)

אך ורבינו לא התעקש עמו, וההוא המשך לדוד נשוא בטענה שהוא הולך בדרך השורה בהדראו של רבינו...

ולכן, ההדרכה בטענה והלובוד ולמענה, הוא שם אם יכה האדם לזראה טרבען הקוזם עלי' לכת בדרך מסרימת - עלי' ולהתבודד עלך לשלני השם יתברן, עד שידעך אך להחגה לטענה, וכי טבחות להירא הרה'ק טשטערין, בהשען דבריו שהובאו לעיל:

ומפיא לא מוקו. שפֶל אךיך צדיך לחתפל את דרכו בקדש בטור ונקופרים הקודושים של פדריך ותלמייך זיל, ובגענים קאלה שאפשר לי לזרר ולהתשבב עם חביבי. בזראי צדיך קדבר עס תברון, כי איל' יקבל מתקבורי איה הארת תרעת בבחינת יטבלין רוי קו רוי. גם צדיך בכל פעם ובסבון להתפזר ולשפוך שיחו לפני קחס יתברן. יהלטפל לפני שיתחו את עצו, וכקפאך כל זאת בזקוקם אחר.

(טישאות הנחות, סוף, אות ח)
ומן הבוחר להבהיר כי אם יש ב'הארה' וז בטן דשנץ של תנחיה לטטייה עלה מן הקולות מ'סעין עטן בשולון עורך - הרי שאן כל

לואות את רבטן בחלום, וזה אכן מוגש סאך, אך לאפטו של רבטן י'כם וברם גודלים מורה. הוחתקותה האגדית לברטן, על ידי החפש והחודה בספרי וקרים עזוזי בתמצות ופשיות, מביאה את האדם לגולויים עזוקים ופנימיים, והוא יחוור מאנר חלומות והזונות לבן,

לך אמר לך"

מעתה, נשאלת שוב השאלה: כיצד אם ישבו, וכשה באים כל העצות הטעילות שנדמה לו שפאתה ה' הם או שקדך אדים תסכלך זרמי וכ... על פה, כי שרוצה להזע על עצמו בזאת, צדך לבקש פאר בתעתיקם רבים את הפעם יתפרק ואות קדרקי אמת, שיטמו לבם הטייב על מה שפעטה עמו, אבל שיטמו על עזה אנטיה נזקית שיצילץ על נרה לענעה פאנות.

(ליקוט הולות והנחות, סוף ח)
וכשי שברם רכיבם במועשה מחריג הפוכה לעיל כי גם אצל הכם וזרק מושג תחנן מביאות שבת' "סדרים" חזרו בערבו מחשות רועינות רוחוא לא היה יודע שהם מפתדים אותו וסביר שלבו מיעצנו לה... ועל אותה מכנה וכמה כאשר מודבר בעולמים לא רוא או אשר סוף גול וודר ואש אין בנם מותם, כטונו היום.

שנין, גם אם אנשי כערביים אינם ראויים שיתגלה רבינו בטענה וידבר עסם, הרי שם אנחנו משוחה' ורבינו בגין שאדר בטענה ולבנו את התשובה הנחות.

ובודונה להה שכתוב בעל ה'ין איש זרי, לגבי גילוי אליהו, שנם כי שאנו וכמה לראות את אליהו מטבב וידבר עמו, יכול גם ה'א להלוכת לגילוי אליהו בזורה נסתרה, וזאת בך שאליהו מאייר במוחו את הדעת הנחות.

זה לשונו החב:

רשאי אני לתריר לך בך אךיך בוגדי אליהו יסוד לטעוב: דודאי בעגנון שיזה נאים לזרר עמו פנים בפניהם מכל שניהו לרבען פארוי זיל, דבר זה קשה הפציאות אפיו בדורות הראשונים וכל שפַן בזרות התקראונים. בום בזאות אקסדר לתאמין שיזה גולו אליהו יסוד לשוב בתקשל של גודיר, דפניא שיתפלש נמושן טן אליהו יסוד לשוב בעין השכל של הקוזם יוויה לו האמת. ודגדיך איינו מזגייש בוגדי אליהו זכר לשוב בסקלה, אלא חושב שהוא פשיג האמת בסקלה, זבאת איטן בון אבא הגז בפ'ג' תבר עיל זי' התחבשות ניזוץ טן אליהו יסוד לשוב בסקלה.

ויריב זה נפר ברבבי פוקרהי זיל בתקהעטנו לשער הקדרות, שכתב זה לשונו: יומ נפר בתקהעטת התקותים בכתיבת זיה, זה לשונו: ואנק אלייש עתר לאטגלא באסוף יומא, ואית פאן דעזיד לאטגלא אפ'ן באזין, ראיית פאן דעזיד לאטגלא לה פטמורו בעין השכל דיליה וכו', ער פאן דרבי. עזון טם.

(טישאות הנחות, סוף סוף ח)

וכך גם על זה הודך, לנבי יוזי' דרב' בציון הקודש - אם אכן יזכיר זיל, והזכות בבחינת דודאי. זה גם פון דיע' שפ'ר'וב'ר'וב' בזיל, עבר ופע' קהה שתגצען טאוד לראותו בחלום על כל פנים, וזה לא טורום גודלים כמה, עד שצערו ה'יה'פר' שרואה אותו, אבל אנו יתמי דתמי, הילאי שחייב ווכם לטעם איה טעם מספ'ר'יו הקודושים.

ובכלפ'לים, בבחינת יקלום על ירי' שדר שגמליך על ירי' בלטיל קברטה, שעה בחינת הפקת הפקש.

(ליקוט הולות, סוף ח)
וכך, מודרך לא היה מתייחס ברכיניות להלומותיהם של בני האדם, וכמסופור: מודרך לא היה שם למ' לאלו גאנשיס שפ'ר'יס פספ'רים ל' חלומותיהם שענות, וזה אופר לך בדורך צחונות: פ'ר'ן גאנשיס, ולא פ'קעטבר ומתקעט צ'יל' בחלום.

(טישוק הולות, סוף ח)

כך גם שד, רבי לוי יצחק בגוד, תחת אחד השיחסים [פדי דבון בענין ראיית פון מודבי הגודיק בעית קריית המגילה]: יאנן ווילאנס נפל לרמיון, כי פרי' יש' שיקה פ'ר'ישט שאפשר לראות את מרכ'ין, וט'ינו' קבר עיל ליטו'ו שאנ'ך דראו' ובר דפר עס' רפ'נו, עם מוקוב'ת וכו'. הנה צ'ירק ל'ק'רים גודלים לא לרטות עצמו זיך' נישט לאאנ' נאריך.

(ט'רדי אנטון, חלק ב, סוף ט)
מה נם, שאיל אונס'ט נטנוו, אשר 'כח הדומין' [גולדן רבט': 'זסמאן'] אונ' נטבורה ונק' ביל' וילל, אי אנט' לבנות מאותה על חיזנות חולמות.

כי ברוב בני אדם המקדשה אינן סביד ... שטבלעל אונ'ה המקדשה בגלגולים, שהם חלומות המבלבלים של רבי בני און. פהם המבלבלים המקדשה בשעתם באים מבלבול המקדשה לתוךם שפה, אבל פ'ר'יך שואה לטענה גאנ'ה צורקים ואנט'ים ... כי קע'לים הא בא בוחנת נטאות, גאנ'ו' ר'בונ'ו' קבר'ין זיל שאנ'ו' ר'בונ'ו' גאנ'ו' ל'ק'ר'קה, ה' ה'טוב יונטה עמו פרצ'נו. (ליקוט הולות, חותם ד, ח)

***

וכך, הקשר ביןו לבן ורבו הקודש, איתם מבוסס כל וכל על כל דילו'ו והזונות, חילומות והשנות, אלא על חישות והתרדה תמידית בסטרוי הקודושים, וכי' שוכוב רבי אברם שטנערץ בהמשך ודברי הניל.

שאינו זוכה לברר כי על כל פנים אונ'ה צריכין לחשון ולבקשו בעגנותי הקודושים, וזה יקיה נקרא אצטנו בבחינת דודאי. זה גם פון דיע' שפ'ר'וב'ר'וב' בזיל, עבר ופע' קהה שתגצען טאוד לראותו בחלום על כל פנים, וזה לא טורום גודלים כמה, עד שצערו ה'יה'פר' שרואה אותו, אבל אנו יתמי דתמי, הילאי שחייב ווכם לטעם איה טעם מספ'ר'יו הקודושים.

(סמן)

בקשר לכך, טספור:
בעחות לשלוט והחריף של רבי משה שטאל זיל, שאל פעם את רבי אברם ביר נחפ' זיל: סבר זיכתם לראות את פון ר'בון בחלומות עבה לה: שטם דברים גודלים

ט'ו...
(טישוק הולות)

ד. יש להזכיר לך מ' את המובא בליקוט מודאי: פירוש רשי' בטל'ו'ן. כי ערך האלקות בלב, כמו שכתוב בז' לבני, זי' שהוא בלב, בבחינת 'לבי בלב' בקדב', ציל' לרעד שידות, על ידי מה שהלב אמד' לוי, שדאודרי' ה' טעם. וזה אך אמר לבי בלבני, זיל' בטל'ו'ן' בלב. כי מה שהלב אמד' ה' טם דברי' ה' מטב' בלב, וה' (ליקוט מודאי, קלט.)

והודרים בדרכם חזיר ולבן רב
ותדרי כי הרגל על הכל שלטן והרגלן
של הבירות הוא לעסוק הרבה במשפט
והאשמה עצמאית שלילית במקומות בתשובה.

אל תדין כל! ולעלום!

כדי להיחלץ מבית האסורים של רגשות האשמה נזק האדם בראש ובראשונה לבעל עין לבית לדמי ורבותיו זיל אשר ציווינו: "אל תדין את חברך עד שתangiיע לטקוורו, ומברא רביש את שופך כוונתו: כי הוא שיכל לידע ולהביע למקם חבירו, כי אם השחתה..." (ובידיש) שאוזח בחייבת כסא וכבודו בבחור שורש הנשות הווא ניב' בעז' מוקמו של גולם" (ליקוטים חב' א), האיסוד "אל תדין", אף הוא אישור טהור, אל תדין כל! ולעלום את חברך! ושהונחת טסיך ושות אליטו זה טען האודם עצמו לכל היה לדון את עצמו: "כמו ק צרייך לדון אע' לך' זכות אעפ' שהוא יודע מכואבי נפשו ורביר פשעי כי עצמו טסיך וכו' ריל, אעפ' צרייך לקיטים נט בעצמו - אל תדין עד שתביע למקומך. כמו שצרייך לקיטים בחיבורו אל תדין וכו'. כי בודאי גם מקום עצמו איטוי יודע כי בודאי איטוי יודע מאיזה מקום נפשך וכל מה שעבור עלי בכל גנגולמים ומאהיה סקם נמאנין עליל' היידין רעים ומהשבות רשות של ומי וכו'".

מכבילים פשונות, אמרו לנו ריביה, בשכיל לשפט, משפט של האשמה והפללה, כדי לדעת את "מקום" הנשפט, וכיוון שאינכם יודעים לא את מקומכם ולא את מקום חביריכם על כן פישכו דרכם להלוסין ממחשנות של משפט טסוג' והו. אמונם פרוב הדגל ריצת המהשכה בזאת המפללים שהודם הטענישים חצב במוחו, קשה לאדם טאוד להבדיל בין תשובה וחיבית בין האשמה עצמאית שלילית. כי תמיד הם כורכים אבל הולך ומגיה כבל בROL על גוף, קר הק רשות האשם השלילית - יהודו והרווי אשמה מאותו סוג המולד טהרי עין וחותמת אשמה קשה והרשות דוחה מה' וסבעורוז ריל, קר קשה להבדיל ולהתיריד בינהם.

יש משפט ויש משפט

לدون אע' באומן לא מתוקן - אסוד, אבל משפט מבורך של תשובה ורשות אמיתית - צוריכים גם צוריכים. הר חיל תקנו לנו בנוסח החודרי את המילה "אשmeno". אלא שהבדל בינוים הוא סורו - משפט אסורי של תשובה ורשות סוחוקנת פירושם ידיעת החטא, "או הודיע אליך החטא", והבראה בהפסד הנבדל שנטרם לנו בעטוו ואה: "חורה וקבלה לעתודה".

דין ומשפט הטענישים רגשי איטם שלילי, פיזושים הסקה מסקנות אישיות כלפי הנאשם, כלפי עצמנו, כגון "כיוון עשייתך ברב או..." או אני לא ואורי לא אהבה, אה' שונא אותו חיז' וביד', ואם עבר נשנה בחטאו, או הוא זן שאין לו תקווה יותר. בקיצור, כל הנדרה והלהטה התגונגה למחרתו של עצמו ולא לפעשה העברת, הא בגין של דין וועבורים בוועה על "אל תדין".

רק אחורי טהאדם להתפרקע בכל המנות הגdotsות טל התהתקות העצומה והאיןסופית טל רביבו, או או הוא יוביל לעולג גם לעומק עומקה טל מילת הוידי אשמנו ולהגביע אותה לפני ה' בלב נשרר אמיתי טכלו ענוה קדושה ומקודשת טמביאה ארך ורק לקרויה ולהתאחדות מחודשת עם ה' לא לא כל טמן טל עצבות יגון ואנחה

שנופל עד יזרע ויותר כי נופל ברגענו מאוד ויש שנופל מאד עיר (ביצה ה'). זיאע' שכתוב בספרי מוסר שעקבות על העוננות הוא טוב, אבל הבלם דבר והיכלי ההנוראות מונחים בעקבות כה עד שמרחיק על ידי והכה יתפרק ביזור, כי הודהה על העוננות היה טוב אם היה חור בתשובה על ידי, וזה, שטירבי הפחד מהעוננות ישליך כל עסקי עולם הזה לנטרי וישוב בתשובה שלמה לה' יתפרק, כאשר כבר נמצאו כמה בעלי השובר על ידי ששטו אל לבם מדרית פחד ענשי העבירות ושבד בתשובה. אבל רוב העולם בפרש בדורות אל טוחנים ביחסו, כי די ריבר העצבות אפיקול של עונות, כי בחינת היכלי התמורה מחולפן האמת ומשרבין דעתו מאד שטוכניים הם ושולטים בחינת יאוש בלבו, אבל אין לו עד תקוה להתחודש בנדש ימץ... על כן צרכין להתחזק מארך לא לשבה את נפשו בכל מני עזות וורדים שנילה לנו רביבו זיל וכטבואר בסחרים הקודושים ובזכריו ורבה טהרה" (הודאה חז' סי').

איך עוברים בכל יום על לא תרצח?

עד דבר צורך לדעת המאשים הכרוני, כי בעבודתו זו הוא מכתל פצעות יחו בהם ושביר בעגנה ובלי' שיטת לב על "לא תרצח" ומאבד עצמו לדעת, ללא דעת, במיוחד קשה ואיסית מוחץ יסודים. כי גם לבודה אע' בזוהר עז' שיזל לשיל עי' חז' הוא בקשר חסידי בוטסל לזרחותיהם.

או רגילים להתייחס לירידות בכוזירות שמיטים, ומתחות יסוד ע נגורים לפעמים ריבורי ורשות התהתקות לאומה: "לא בידך היא, הירידה היא ולק מטה לך שפמי", שלב בטלילך המשכת השפע והשפעת האור, מעין כיבוי אורות הירוח בדך לאור נדול יותר".

אך יש סוג אחר של ירידות. יש ירידות, ורכות הנה, שון לא נירודת בהדרא אלא גזרת בשר ודם. ירידות שון מעשי ייד', ולא להתפער, של האדם, ירידות שטורון בטומאה, ברכין המתעה, שגוזל על לובשו...).

משל למה הדבר דומה? לאוד חולה אשר במקום לטפל במוחלו

הירידה לאו, ומי יתפרק בROL על גוף, קר הק רשות האשם שלילות -

ככלים לפהו וללב הטענישים את תיקן החטא,

לפני ואחרי

בל נטעה - האדם לבודז הוא האזהא למעשי ולហזרוין "אונא" בעטמי החיבר והפשע אפיקול... בשוגג" (שוויג איזורי תיכון תבליל), ועיב עלי' לדעת ולברוח "אל מיביעא מן העבירה, כבורה סן ראה, אלא אPsiול תואה בעלמא ושם תשועה שאינה ברצון הבורא ית, צריכין לברוח ולהתרחק ממנה בתכנית וריזוק, כי הוא פונם מודן בגעש איש ישראל ובכל העולמות אלפי אלפים ורב ריבות התלויות ב' (ביצה ר' יג). אבל אחר שטאון, עלי' לההית בעקי מואוד וקל בקשר במחשבתו לא לשפט את עצמו כל שיטוט שלילי ולא לעטוק כלל בתשומה עצמאית שלילית, אלא להתרכז, אך ורק, במנחות התשובה, בוודידי ורשות וקבלת לעתיד, מוחץ אומנה גדרה ברוחמי יות' שאינם כלם, להאשמה עצמאית שלילית בעצמו, לתקוף, להאשים ולבוזות את עצמו ללא הטעקה בצדורה הלא נוגות.

וכומריש פונריכת: "ודואים בהחש שפערומים, כשאוד מומיה אע' ומתחיל להזכיר אע' פשעם רעים שעשה, ש奥迪 שכיה הרבה

מכסא דיון לכסא רחמים

אייה כשרון

ונקמה. עליהם נבנה כורן נדול של רומי (ליקוטים לי') תאותות רעות, מידות מונחות וכל מה שמנגד והופכי לאווש ולקודשה. אבל רגשי האשם השילילים המערימים ומתהיריים להחלקי את רגשי התשובה הטענה והטהורה, והמהלה חורה אמריתת שטוק ולהב על מעשה רע, באשר מוחלט על השלחה המובטחת.

ורידות מן השמיים ומן הארץ

את המגבב, בו האווש תומבעט, אנו מכנים בשם "ירידה", ועקב שכיחותו הרבה, הוא זה להזין אחד הנשאים המדורים ביחסו הכספי, התשובה עליה בביבים כל שאר הכהות, כשהוא נמצוא -

כולם נמצאים ופועלים במשיכם, ובשהוא נחלש ומדוכא - סולם

ודעכים ונעלמים,

הוא הצעב האידיאלי, סובב של האדם השלם. הדומים והליכים כסדר בשובה ונחת, המוחץ מוחרבים (מלים שפה ב' ג'), הלב גואה בערגה מולה באסירות ותודה והחותמת הדזה מודסתת של "מה אשיב לה' כל גונולולי עלי", כי הסدق גובל עלי', כמו בגד שנגוזל על לובשו...).

אך בעיקר חשוב האושר למי שfragז הוא לעבד את ברורו ולשוב בתשובה, כי עיקר התשובה היא בעקה וועקה להש"י (מיחס ד' כי) חעקה תמיית טעומק לב, מונע הונשת כאב אומי על עונתי, אינה יכולת לבוא אלא מל' מאושר הבוטה באחבות אלוקין.

זה לעומת זה - הרעל המסוכן בתבל

בגנד כל כה ושרון נברא גם הכה שכננו בגד השני, בס'יא. כהונת שמלום, סקח ומובלט את הבישון הטוב, גם לאושר נברא תחומים כה, אדוננו ולא ייפה ענימ, מי הוא זה ואיזה הוא? התשובה ריא - רגשי האשם השילילים חוסר היכולת לדון אע' לך' זכות, וזה הוכיח להחיות חילך. להרשות פטנס במנחות, בעקבות, לא רצוי, לא צאי לא להבה, לא לשוב ובצעם לחויים, להרשות פטנס במנחות, בעקבות, מועד להרשות ותשמתו - היזרים והתאות הרעות, ומוחלט להטנווש כלבי נתנווש, להאשים ולבוזות את עצמו לא להטעקה בצדורה הלא נוגות.

לפערונות ולעונש התולדי ועומד להציג בכל רגע, הבירוד את הוועל המסוכן בתבל, רעל שטופה קסננה סטט מוציא לה את הנפש ומטחנת בטהודות המהשכה גיזולים מטודרים של כעס, שנאה

ריגע הנגולה

התיקון לשגשוג ההוראה הוא הוראה מוחשית ומשמעותית. והוון המוכן להפישים את הסחה מכל מוחשנה מוחשית ומוקה. והוון המוכן לה הואר ראי השגה. בראשה השגה יכול האדם לחייאת ולהחלה מסמוך רגשות האשמה שליליות. אך כדי להיאיל עלי' להביע לאמן לביטוי הקדוש. כאשרם מנייע לאומן לראש השגה ומינה את ראש על ציונו הקדוש כמו שבחיה עזבם על שלותן המונחים, בתהומותם ובטול מוחלטים, מפליל עלי' רבייה'ק וגדמה ('חותטא'), מודדים ומדמים את מהו מודדי המשובחות והחכמת החשובות ומוללה אותו אל 'למעלה מהמקום' ומادر לו מכם שינה וועסוק בוודידי ותפילה בפשיות וஹיות, נטל הבדיקה את כל אומנותו ובערות אויל וליק, קין או רוד נסולט עובי, וזה מנמר וספיד מסחו וסמחבו את כל מוחשת האשמה המיראות, ואו כשרחרורה הואר, והינו ידעת מקומו האמתי, נסמעת במנוח והשכתה לחלק מוחלו, הוא מבין עד כמה הוא זקי עביה' ובעיני רבייה'ק ומפליל מעלי' את רגשות האשמה המשוברים. וזה הואר מטהור לעולם חדש ובעיק בקהל: 'אנן יש לה' במקומות הוה ואנבי לא דעת', 'חשבתי שה זקי אויל חיז', 'שוא אוית', מאס כי, והבה לא כי' שחשבתי, אלא להימן, 'או עופם ולצדי', ידע את סקמי ולא רק יוזע אלא 'מנגי' לפקומי ואומר ל' 'אותה וואין'. ואת הדעה הואר, ידעת מקומו של כל אויא ואו ריבת להאריד לא הרואה מכם - מנגלה לנו רבייה'ק - יוזע השיר, ומלבוז יוזע אותה עוד, רק רבייה'ק ואו זה בכסא הכבב בשדרה נשמה שזואל ונכלל כי יתברך בחגיגת העונה וביטול עצמיוו בובלית, מכובא בחו' פהו'רין: 'השי'ת נון לי' זאת במחנה שאנו יוזע מוש' ראי' ראש השנה, ואות השגה אי' לעשות אל' כשיידעים את 'מקום של כל אחד ואחד' ע' שאווים ב'שורשי הנשומות' (סמסאר ברט גני).

כי וביה'ק יוזע וסגע למוקמו של כארוא' נם אם נבל לשואל תחתיות למקום שאן נסלה למפה מנכני רל, כי עיי' עננהבונט והפילתו הוא אווז, כאמור, בשדרי הנשומות, יוזע בדיק נמרץ את מקומו של כיא' וככפי שמעיד מוהרבי: 'יאני יוזע ומאמין באמות שארודיך יוזע היטב בנכילות ובשרות כל מה שנעשה עם כל הנשומות שבכל דור ודור מים ברוא אלקים אדם על הארץ עד הנה ועד הסוף האחרון, יוזע כל התקיונים של כל אריא, וכל הדיעות הללו הם אבלו דבר קטע כי השג השנתה אלקות שאיא' לתפש כphasבה כל וכו...' (פלי' שעז).

אתה לא אשם, אתה זכאי!

ובין שזוא ויל' יוזע את סיקומו של האדם ואת כל הנסיבות שנרכזו להחטא הוא יודע ועוד ש'יאינו אשם כל נך' ולשם החלל

הלכה ולמענה

העוזות המעשיות היוצאות מהאמור לעיל:
א. לחודר תמי' אל האושר והשמה
ב. זמוש ותוכחו של כל החוץ לשוב אל ה.

ב' למגר כלל את מנתה התאשמה העצמית שלילית זמור תשובה ורשות כי אין ומשפט באומן בלתי טהורן (וחבאים בטעות ליחסות אנט' שלילית) לאן ב להאומן בלטוד החותם התמידי של השית' והבדיקים עליינו.

ג' שפטות הדבר הוא שודכם תמיד להביס ולזרות בו את הטעוב וגם אם נמצאו בנו מה שאנו טוב אינם מסתבלים על זה הכל' (ליקטיה').

ה' השלתה עובודה זו עליינו אוטומטית שטהור כל שעתו הימונית, מלבד בשעת ההתבוננות והלבנה הנכבר הואר והמזהקן, עליינו ללכת עם עץ החודר ולהחיק את בעודותו, גם אם נעשית בקשות ודקנות, כישקה ומופלאה עד פאוד' ולא להשווה

בשם אונן לעבודת זולתו ונם לא לעבדותם במונחים אחרים, בחייב הרים אם בקהל תשמע' לשפטו ולהיות טהורם בכל עבודה שוכנים לעבוד לבודאותם נם היא 'געל משולשת' ומשובשת כי עכ' י' והוא עבודה להשיית הירקה בעיניך עד אין סוף.

ו' הוריך לקבלת המזהקן והדעת הוא שברית דרך בית מדרשו של רבינו הקדוש וביעקב דרך ריך' זיון הקדוש שם מארה הדעת הוא לכל הפסכים להשליך את חכתה התאשמה העצמית שלילית ולקבל את חמותו של רבייה'ק - הכחתה להן את עצמו לך' זבוח באותם העסורים להלב במאט לא שמן של עצבות והאשמה שלילית.

ז' רצין שבבות ראש בני ישוא ושורש נסמותיהם נוכה בראש השנה להחטך את המים הטהורה של רגשי האשם לשני רישין ולובות בראש מלא אשר בראש השנה.

אם יאות האדם להכיר בגודל הצדיק, לבטל את דעתו ולהאמין באמת ערבייה'ק יודע באמת את מקומו ואת סודות נשמתו וגיגו, או אז, הקטנות שלו תבטל לפני גודלו ועל ריביה'ק, והוא ניחח לריביה'ק ומפליל ממוחו את אומנותו שולו תבטל טלית ריביה'ק לפפרק כל המבנים המסובכים טלית אומנות כוביות אודות שוכנו במאט אומנותו ויכל היה להזכיר מיט' בטוקם מהן? ממה?

וונמלט מוקן - האדם צריך לעבור בעה'ז על נשר צר מאוד וככל זאת אין לו לחוד כל ואמ' ישול חז' יוזע לדון עצמו לך' זבוח כי, בהתחשב במקומו, 'איינו אשם כל'ך', ומנקודות רבוטה האשמה שלילית שוחנים את נסמותו וחיווון, עד שיתהדר כליל כל עלי' שהוא יוציאה את משפטו באומן מוחלט כד הבדיקה ולספור את ספטו ואת מדת משפטו באומן מוחלט כד הבדיקה ולספור ריביה'ק ומפליל מעלי' את זר' ולא את זולתו ולזוכר תמיד שאיש יוזע כל את סקומו ומיהין נ麝' יצדו הווע. ועל כן עלדי לספור ולהפיך ריביה'ק ומפליל לעילם חדש ובעיק בקהל: 'אנן יש לה' במקומות הוה ואנבי מהטעור לעולם חדש ובעיק בקהל, 'חשבתי שה זקי אויל חיז', 'שוא אוית', מאס כי, והבה לא דעת', לא להימן, אלא להימן, 'או עופם ולצדי', ידע את סקמי ולא רק ריביה'ק ואו זה בכסא הכבב בשדרה נשמה שזואל ונכלל כי יתברך בחגיגת העונה וביטול עצמיוו בובלית, מכובא בחו' פהו'רין: 'השי'ת נון לי' זאת במחנה שאנו יוזע מוש' ראי' ראש השנה, ואות השגה אי' לעשות אל' כשיידעים את 'מקום של כל אחד ואחד ע' שאווים ב'שורשי הנשומות' (סמסאר ברט גני).

מן הסחום עלתה בלב רבים מקורי' האמור הקושיה - 'יביצד רשאי אוי להונער ולהשליך מעלי' את רגשות האשמה, הלא בך אובי לאכורה משקיד איע' לחטאomi' ישרוני' של אוי' יונדי' תמי'?' אם לא איסיר ואאשים איע' על העבר בבח' 'זחטאוני' נדי' תמי'?' התשובה בקזירה היא - רגשות האשמה שליליות מועלם לא מונע אדם מלחוסאו. מה שנותן את האדם מלחוסאו זה ריאת העונש (מונבא בשיחין), יושב הדעת מה תפלית החוים (משפט), והאמונה בסוב' ה' הסביעה את הלב ללכת בודאי ולסוד מושע, ורגשות האשם שליליות רק מובילים ליאוש ולהזזה על החטא

וכאי אבל חולה - משל

עד צין להזכיר כי אם האדם 'איינו אשם כי'ך', מים הוא צין להחטוף עם חטאיהם חטא' ולטפל בזיכויו, משל למה הדבר דומה? לאדם שנגטוה לעבור על קורת צורה צורה שטוחה מעל ביצה מ

„לְסֹעַל מִקְרָב שְׁאָסָע, לְהַשְׁתְּפָה בּוֹמָקָר שְׁאָשְׁתָּפָה, אֲשֶׁר בְּאֶמֶת אֵינִי יוֹדֵעַ כָּלָל עַד דִּין הַדָּבָר מְגִילָּע...”

רב שיח
מיוזה
לוני
הגנורים

היכל ציון
רבי נחמן מברסלב ותלמידיו
נגן ושוקם עלי התודע תעלומתו רוחנית ברוסלב

לקראת הנסעה לאומן ביום ראשון
השנה הקדושים, כניסה מוגנת
„אבקשה“ ארבעה אברכים יקרים
מן „ש העוסקים ובנות בשנים
בחשקת האילנות - בחורי ישיבה
חסידי ברסלב ברוחבי הארץ - מן
המים הזוכים של הנחל נובע, הלא
הם: **הר"ר בנימין פראנק היי'**,
משיבת ברסלב "מתיבתא",
הר"ר איתמר לייפער היי' מחברות
„אור הצדיק" של בחורי חוויל,
הר"ר ישראל מאיר בוסקילה היי'
משיבת קטנה דחסידי ברסלב צפת,
הר"ר שמואל יצחק בידוד היי',
משיבת ברסלב "נעימות התורה",
ושוחחה איתם על שלל הלבטים
של בחורי החמד, הכנה לקראת
הנסעה הגדולה לציון המצוינה

ר' שמואל יצחק בינימן:

**זאת יש לזכור: עצם
ההתקבצות שלנו
אצל רビינו על ראש
השנה, והוא דבר נזהר
גבוה ונשגב, אשר
אינו קשור כלל להכנה
שלנו. אין ספק שככל
שעושים הכהנה יותר
גדולה יש כלים יותר
גדולים, אבל בסופו
של דבר, כל ההכנות
והעבודות הם רק
'תוספות' לתיקון
הגadol, אשר הוא בפני
עצמו מזרום ונשגב
הרבה מעבר למה
שאנחנו עושים**

ר' ישראל מאיר בוקשטיין: עיקר
העבודה שלנו היא אמונה. רビינו מדבר מזה
בפה (ליקוטי מוהר"ן מהרי"ן, ז), פשוט לדבר
בפה מלא דברורים של אמונה בבדול טעלת
הנסעה וההשתנות על צין ריבינו, לחזור
בפה על השוואות המושלות בדורות "מעלה
ראש השנה של", ובכך מאייה האמונה בלב
האדם.

הבעיה היא שהבל פעורובב אצל האדומים
ההבנה וההבנה האישית של, יהוד עם
התיקונים של ריבינו. והוא כנראה משוכן לא
הולך לסייע החכemu, והוא נסbor ...

ר' ישראל מאיר בוקשטיין: עיקר
העבודה שלנו היא אמונה. רビינו מדבר מזה
בפה (ליקוטי מוהר"ן מהרי"ן, ז), פשוט לדבר
בפה מלא דברורים של אמונה בבדול טעלת
הנסעה וההשתנות על צין ריבינו, לחזור
בפה על השוואות המושלות בדורות "מעלה
ראש השנה של", ובכך מאייה האמונה בלב
האדם.

אם ורבים מבקלים גם הרגשה, אבל לא זה
מה שמחפשם שם, מושגים באמונה, ואיד
אפשר לבקש לקבל סדר האורה והונאה. רק
אותה שאותם יש לך אמונה, וזה מתקבל גם
שכל ואור (ליקוטי מוהר"ן, ז).

העבודה המזוהה של 'אמידה', שהוא דבר
התלי בפה, ויכולם לעסוק בה גם בתחילת
הנסעה, אפשר בלי מחלוקת. וכי שמיין
לואות בוחש: 'האמידה' הוא דבר שיש לו
לעדן ממד בסגנון של 'עטנות', שכן, זה
מעסיק את האדם כל הזמן, וגם אם תסיח
את דעתך ממנה, הוא יכול לחזור ולהתחליל
בכל מקרה שורא שורא.

נקודה נוספת שצורך לזכור, שלפעמים
סודדים לנו דבר מכבב של 'קסטוט' לפני
שבאים לרבינו, וכי שאמור רビינו לבני
הנסעה לאין שיראל, שהיה ויריב לעבור
לפניהם עטנות ודקנות, ודחקה מתקומות
נעשה תיקון גדול לקבל את האור של רבינו,
ומהנכח.

הרואה השנה שלו עליה על הכל

מן 'האננו' עברנו לשוחה על האממת
שפוקertia ריביט מהבחורים, במאמם אל
חיזין לאחד הנבה ורבה מתחן ציפייה
שיוציא להתעוררויות והאורות, ובבואם חם
טהראבים למלות שליבם טהות ואריך
להם שום האריך מיזוחת, ושאלונו: מני
אחר, אני מוחננים את הבחורים להחכני
טהרא רשמי אש שלחובת - י-ה, ומאייר אמי^ט
טהראים שנות אומת הלב סודות ואסוטם,
לא צריך להזיכר. יזכיר יתן לריקוד על
שבי החתונות? להתעורר ולהלighb, או
לחזק ולהריבע?

ר' בinyamin: השאלה הזאת היא אחד
הדברים הקשים ביותר אצל בחורים: השילוב
בין 'ירזע' ושוב', ולילאה את התקל משני
הגדדים' (טמודה של ב"ה אבגד ב"ד סגן
מכובדי אוד, שמן ונטה, ופליה א). בחור אין
לו עדין את שליחות ה'ירזע' שפהחורה בין
חסדים וגבורות (ליקוטי מוהר"ן, ז), וכך אשה
של ב"ק בשוב', ולקראת סופה אף צרכיהם
להשלט בטלטל הקשה (בלפוף מוחבב'ת
משילה או ריקון חיקת גבלי) בנסעה לביצוע
העובדת דורך שדורת התשפת, וכורכת
בסדרות טירות שונות - لكن יש בה את

ארון הקדש וטופחים זה מכבר בהשאלה
האליות הרוכם מומסיד הוכם של הנחל
נבע מקוד חכטה, הלא אם הרץ ר' בinyamin
שראק, הרץ איזהמר ליפער, והרץ שמואל
סאיד בוסקיל, והרץ שמואל מוחך הכהה
שהוחזק עיניהם והצטב בפניהם את השאלות
המודרגות בפדם של צעריך הבן לקראות
הנסעה אנטנת, כאשר כל אחד מהם הביא
אל השיה את נקודת המבטש השיכת ליליב
ואות הודהה והעזה העולות מנשיט

בקי ברצוא בקי בשוב

וחולמי כובע עם 'האננו' לניטיעת
ושאלנות בחור שמואל את עצמו סמוך
וורהא לימי ראש השנה חק' בלי חכטה
ראוייה, כיידר הוא אמור להזכיר את עצמו
מעכשו לנטיעת קחוושו לריבט?

ר' בinyamin פראנק: אצל איש היה כל
האליל' הכהנה לנטיעת וליקובן' הקדש.
סתהילת החודש היה סכימים את עצם
בטליחין לקראת הראש השנה, אלא שכם
בכל דבר, גם בווע שאות הבקע ברכזא
ואות הבקע בשוב'. ולכן, בחור שהשאלה
'היך אני בעולם?' שוקדת אותו לראשונה
בשלדי החודש כאשר הוא כבר בדרכ
לאומן, ייל' עם הבקע בשוב'; לא ליטול מהה
שלא הנטיעת, וממה שלא התיול עד עכשי.
ויתחיל מטבחו, חזק כדי הניטעה, להבחן
את עצמו כמי יכולות באמירות קדשות,
באפרות תהילים והשלמות, ובהשעקות
לזכר הנזול והנסוב הזה, אשר אין גבול
כחיה (ליקוטי מוהר"ן, ז).

ר' אריה מר ליפער: רביינו אומר בזווהה
ע"ה, שפהה הולך עם ואדם גם בנסיבות
החותנה בזיהר. לכן, דחקה בחודש
אלול, אשר בה מוגרחה האוד על בדול
של ב"ק בשוב', ולקראת סופה אף צרכיהם
להשלט בטלטל הקשה (בלפוף מוחבב'ת
משילה או ריקון חיקת גבלי) בנסעה לביצוע
העובדת דורך שדורת התשפת, וכורכת
בסדרות טירות שונות - لكن יש בה את

וון בעקבם השהות בזאתן.
הוברים אסורים ביצור שאת כאשר אסיד אסיד
טופחים בעצייר האצן, כל אותן בחורי חסיד
מנאש' אשר ניצב בראשית ורכס בעבודת
ה'ה, לבבותיהם בשורדים מוחך הכהה
והסרה במעלת הנסעה הקדשה, אך פעמים
רבות חסרים הם את ההדרנה ואת ההכוונה
הבודדות, כאשר ריבוי המניות בחרוזת
ובכשיות, יהוד עם חוסר הביהירות באשר
למושב כל למשוחות עולמים, וילקבל את
וישקנדי המוראים של רבינו הקדש עלייהם
על פניהם שאפייל הוא או איזה יכול לפעל כי
אם בראש השנה (ו' טויב'ן ס' ח').

אם אכן הדבר כי בבאו לו הגיעו את
החשק הגודל שהוא 'קמץ' וסתם' מ-
הכח אל הפעול, דורך של מניות ממניעות
שעות להשופחה ולהתגבר טנדג, ופעמים
רבות נזק לזרם כי כהן החרוגות כד'
כינסו חבר מערצת 'אבקשה' לשונך אחד
נדלים של הכלבל ושל המבוכב, וכי ביבים
ארבעה אמרלים והשוכם מאכלי', כלם
משמעותם מופכם לבני הנערום שברחבי
כאה ואותם החרוגים הנקראים הן בנסעה הקדשה

לספר לפניו כל לבו

לאחר שקיבלנו שפט של עבירות וחזרות כענין הוכנה והנסיעת, אנו שופרים לשוחה על האשחות בדין חוקש, שפטותחים בשאלות: ביטולר חסיד שמנייע לציון רבטו - במוח עליו להחטוק בעיקר?

ר' ישראלי מארון: ראשית כל, הרי
ישוושים את הצד ההפוך של מתנת שוטה
לצדקה ואמרית העשרה מזכורותיו והתבילה
שללאוירה. השאלה היא רק במה עלה
לעומך אחדך. ובכן, כמובן שקשה מאד
לייעז למל אחד בנצח, אלא שבעל ذات,
יעיר העובודה והיא לא שופך ולספר את הלב
בפני רביינו ורבינו וחרי אמר: "אני יכול לך רב"
תיק את מי שבא לפני ומספר לי את חסרותך"
(עד מהרה, ש). וזה צריך להיות עיקר עטפנ
כבודנו לרובינו על ציונו הקודש: להשתוויל
לספר לפניו את כל לבנו. לא מוחץ לחץ
ששנין להחפש אחר כל מני עניות נשבות,
אללא פשוט לספר את כל הלב.

כטמון יש גם את התפקיד והלישור, שכתשנושים זאת בדין hari זה גוטם לרבינו ז'ולץ עזמות" (ידי מוש"ג, קב). אלא שהזרבר שהבי מקשור את האותם לרבינו הוזרו: שפיטת הלב, לספר בהרחבת את כל העניינים העוברים עליך בישיבה ובביתו, מכובן שציריך לעשות את זה בעניות ובלילך. ואחר כך יכול לזכור לעיקרי תפלות,

ר' ביביון: בקורה הוצאה של "לודר עט רדיבען" כדאי להגדיש: מי ששוקד על ספרי רדיבען, חס בלבו שרבינו והוא הורבי שלן, אבל מי שעוזין לא לומד ורבה ספריו ורבינו, מכavail ריק ייזא ידי חובב בקר שמתהוען בחומרות ומוסע לאומן - ורבינו אצל דבר מאיד צופען, והזעך מעד טהלהב, הוא לא סביר את הורבי כמו אחד שלומד ורבה ספרי רבינו. ולכן מושלץ מעד עבדון, ובצעם גם לב אל אחד, לפסוד במתולך הניטה או בטרם ההשתתפות על הבזין, בחו"י מוהירן את הפטוק נגידות נזראות השנויות, כדי לדאות מודעך את גזהלה ורבינו, לדעתך ולהזכיר

ישראל מאיר
בוסקילון

עיקר העבודה שלנו זה
'אמונה'. רביינו מדבר
זה בלי סוף, ואף נתן
לנו עצות פשוטות כיצד
לחזק ולהחדיר בלבנו
את האמונה, כשאחת
העצות הידועות היא:
לדבר מהאמונה בפה,
פשוט לדבר בפה מלא
דיבורים של אמונה
בגדל מעלה הנסעה
והשתטחות על ציון
רביינו, לחזור בפה על
השיחות והמודלאות
בגודל "מעלה ומופלאות
השנה שלו", ובכך
ማירה האמונה
בלב האדם

אזר לאשנור בזאר על העיזים,
ר' שמואל יחזקק: יש עד עתה
עיזים בדין, והמ הכהן למכוסת
חובד שכל פעם שאחגנו ונכנסת לו
זהה את כל מה שעבגרנו, וזריך
כך... ובזהrik ללא ספק בחון
וראשית יציאתינו עד הביעו אליהם
חידוד הכל, וכשלוקחות זאת בחון
לבני הנסעה כבר נראים אחורות.

יזהו, ולקן גם מתקבל יזר והרע גדר יהוּת.
ומזה אנו למדים, שבכל שלב בנסיונה עולה
האדם בדורות, וזהו העלילה בדורגה ריא
ונורמת לכך שכשאנו אל הבדיקה אובד כל
השיקוּן, ככלומר, שטול להיזה שחרירזוק
ובכיבודו שחש פעמים על הבין אינה
בוחנת רחוכו אלא לא נרחב.

מה עם חמשה הובער של "שמירת העניות" בדרכים - האם יש למס מה לומר נגידו, עזות וחורשות כדי לומות לבני?

ר' יוסטאל מאיר: חביבים ליהוק ולעופר על הענין של "שכירת העיניים" העומד בראש מעינינו, ועל כל אחד להחפש עצות וודדים לשפוד על עיניו בתבלית השמירה, כשנוטעים בחכורה והדבר ורבה חזר קל, אך רצויין גם להציג משוד פוקסיה: פשות ללימוד בדזין אמנם לא כל אחד יכול ללמדך בדרך ולהתרכז כלייפוזיטים ורביליט, אך אפשר גם לקחת ספרו צדיקים או חוברת של 'אבקשה' וככך שמשכו לו את הלב, וכשהראש חgeom, רוח הבעה נשתרת, ומ' טלית יכול לפרקוא בדזכים, יכול לקחת אותו 'גנן' לשפטונו בו משוחרר. כל אחד רוצה להחפש את הדבר המתאים לו, ולתקדים תפילת שיניגל מכל מדריך בישן. אשר מי שוואנה להציג נקיין

מהורגת אמר שאפיילו אם הוזק לאומן
היה זהועה בסכינים היה ורחש עליהם
(סכין איז, אנט מושג', ג). ובכן, אלל הם
הסכינים של ימינו, סכינים ורחותים... אך
כמה צדוק להיזכר לא להזכיר ולהזכיר
תולבלו!

ר' טומאלו יוחנן יש לזכור שע"ק
הבעיה היא ה"סקרנות". אדם מגייס למוקום
חדש, ומסוכן לו לאות את המוקם, ומודיעיש
כאיילו שהוא יפסיד מה שהוא אם והוא לא
ידעת. זה מפש לא נבן אפייל בנטשיית,
לא מפסידים כלום, ושיחזר לעצמו לדעת
שכפושוט אין כאן מה להחש מלבד ההפסד
המורדי, וכמי שראבין דיבר תאות העולם
למרות סגונה בדרכ שראי למד שוננס ב...

ר' איזטנבוּר: יש עוד פתרון: לתגיע בזון, כשהחאים ייש לו זון, והוא יוכל להרשות לעצמו ללבת לאם בעקבות עטיים, משאכ' כשמגינים פאזר וטפחים ונוחרים, קשה

כל שלטוני הודכים, וזה עניין אחד לנכון, המכסייה, הביבליות שיש סביר כל הגסיה, וגם הקטנות שעובר - כל זה מוסיף המtan.

צין ובריתו ענו 'ססומט' שמכניסים
פרומה לזכקה והיקון הכללי, ומוציאים
תיקון ובנט... את האור של וריטן קנים
באמצעות טרחות וכיסופים, והפלוטל
הקשה, והלגיונות והstorיות, הם חלק מההנתק
הכלים לקבלה אויר הבודק (סמכוד בבלקס
סוחין) תבונת וחזה זו ענן יסודות והעקרות שיש
לכל אורח אויר בשבייל למושע ולילך ולפנא אל חרב).

ר' שמואל יצחק: בზהזה ע"ב אומר רבינו שלפעמים כשהוא אדם מוחיל לנושא ההתשודרת שלו גדלה, ובכל שמתוקרכז יותר לנצח והתלהבות דעתך, וזהו סוף שעיל זיין הגניעה הוא מתחילה לדרבנה נבואה

**לנצל את אוד
בחיות חדר**

אנו חווורים לדבר על הנטייה לאומן
ושואלים: מתי הטענה הבלתי נורוות מוחדרת
בעת ח' נטיה' עצמה לריבית הקרויה?

ר' איזקומו: בסיסת ביכוריים טספור
המשנה שהו עוזרים עטך גודל מכל הנטייעות
והעליה לבית המקדש (עמ' ג, סוף ב')
הזהק והגנישה לבדוק היא לא רק אמצע
בעלמא להציג על זה לאומן, אלא יש בה
אור עזם מגד עצמה. רבטו הוי התבוננות
"אחלי" שאבה לראות אור בחרות הדין
שאותם וחותם של אללי".

שנה והרגשה שעה לעפעמים בלבד
הלהוא היוציא גור בזומן, והידיית חוסך און
ונסיעה האונת... הוחשבים שהונכיה זה
משמעות 'בדיעבד' שוחיבים לשבור את האון
אבל לא יוזעים כדי שמניגו מרווח עטוף
בזהב, וזה מועל עלין!

ר' שמואל י'חצק הrob מיטשעראָן כהוב
ב'קונטס והשאַפְּחוֹת' שותיבנִים שטחוֹורדים
מרדוֹק מקבלים את אוזם תיקונים כמו אל'ז
שמקורוב.

**דעת לפני מי
אתה נמנת**

אבל יש כאן עוד נקודה: חברו מנייע ברגע
מהחיריה או מהחרות, אך הוא יכול בזאת
אל הציג אქוש להשתתק מכל הרופטים
המעוניינים שטסבב ולהזמין לתפילה
ושפיכת הלבן?

ר' בנטין: יש עזה פשודה: לא להיכנס
ישר כורחו בפוקינה אל תוך הביצן, בלי
לעשות וטבקה באכבען. אלא לעמוד דקה
ולחושוב להיכן אני נכון. אני נכון כאן
לפנטום שווה פלא איך אידי נכון בכלל...

רבית אומר שצוויך להקדים את היזאה
להארתך, גם פורהנית פחד להיכנס לדרבינו,
כך ציריך להוותהך, כמו שכתובים בחומרות
של 'בקדוש הקדושים'; חזי דקה למשי
שנכניםים, לעמוד ולחשוב לאיזה מקום
נדרא ואיזום אני והולן להיכנס. עבם הביבעה
שיבבה זה
וכאלאן
או האין
סמנוכים,
לאן זרך

שכשמניגע איזה התעדורות, צריך להכנס
לזה עד הסוף.

יש לנו ענה של ניטניאם, מי שאן לו
דיבורים, שישר נינני זדקות ללבינו, אפשר
לשיד "שור ייזוז" לכבוד רביינו, וכבר גילה
לנו ריבינו בזורה כת' שבנה הבדיק מוסכם
אם בתרומות

עד פזה גפלאה: אמרות ליקוטי תפילה.
ליקוטי תפילה זה כמו מכנה, אין מצב
להישאר יבש... באמצעות הלהם לפעמים אין
לב, אבל באמורת ליקוטי תפילה גם אם אין
לב, אמורים במתינות עד זר ועד זר עד
שלבסוף נפתח הלב. יש לנו ליקוטי תפילה
רב ונצל, וזהו מהאמור עתה בז' ונתנו דע

ר' מימיין: כשהיינו התודורדים, אין את הבעה הגדה. כאשרון התודורדים, צריך להחפש סקוטם. אם אפשר למגנו טעם ישיבה זה הסוב ביזור, ובפרט בענין העזין. וכשהוא מקומן, צריך לדעת שכל המוחכם והוא הביאן של ריבינו, אפשר להיבנט לחדרים סמכותם, למגנו איזה פינה שקופה ולשנתם, לא צריך לדוקא להידוחך.

ר' ישעיאל מאיר: לפעמים אודם יושב עם
לב פנור כמה שעת, וחותאים מישוחו לידי
מוחדר ללבבות, ואנו גם הוא מתחדר. אלא
שכל אופן יש ליבור את מה שירבש אמר
בחזרה צ'ה תניינא, שמי שודרג לבבות
בחפשיל, זה מהשנה זדה, העירוק זה להדר
בבשיטות דיבורי אמת, לא לזרזות לבבות,
ואם והיכים והלב מתחה והדמעות יוזרות, סה
שוב, אך אם לא, לא.

ל' ביברמן: צורך להיות בה בבחינת "אכז
ומין למזהוי"; אכז מוקן כל רגע שפתחו ל-
את השער כדי לפקח ולהיכנס, ובינתיים
אכז עוזה כמי יכולתי באנוניה, ולמר שלא
קיים שם צורך להזכיר בכל זאת התעוררות
ושרבת אלוקים והעיקר רק לומר ולעשות -
זה וזה לא נכון. אכז צורך להוכיח אלה,
אבל זה לא לוחק לי את המרכז של החיים
שלל. אכז שבד את ה'כשיטות ומוקן להזות
'פעול חזרה', בתהילם, והתחדשות, ולימוד.
אבל אכז דורך שבוגע שאורה שפתחו ל-את
השער אפקטן פניה, כמו שאג"ש הדגישו
במקרה מהחיבר, שכשפכו את העשוב
הטוב עוקד עם השורש, ולטמוד מזה אנק"ש

ולהסיד במננו את כל הקליישות, וכך ציד
הוא שורף אוותם? פעמים על ידי וריהוק
שהבדיקן מראה לאדם ושם הוא מסביר,
שכשאדם מבצע לבדיק ומרגיש במננו ריווח
- אם הוא טיפש הוא ברורת, אבל אם הוא
חכם והוא יגיד שהבדיק שורף בוה את וריהוק
- תודה

ולכן, בחור שמניע לבין ומורגש ריחוק
- אם הוא מאבחן שהיריחוק היה הוא אחד
מוחזיקונים הנשלאים, שבזה הבדייק מחד
ומצד סמנו את הקליפות שהוא הביא אחד
טכל השנה, הוא יכול לשאוב טכנ' חיות וכח
להישאר, בידיע שברק הוא וועל ומדובר...
ובהמשן, אף יכול לזכות להתחזרות
הלב

ר' בנטין: כך אכן היה מעשה עם רבי יוזל, שבבאו לרבינו לרוחק אוות כמה טעמים (טובי אחד, אמש מהורי, וכ'). רבינו והזנה שבאו אליו לב נשבר אנטוי, לא עם התובכיות... רבינו אומר בחורה קס"ד שוה כמו אחד שמניג לעוף וווגה שיוון לו רשותות כי שדה לבן, אך הרוחא, שהוא הגדי, סבן שדה גזרך רשותות מוכנת אחור.

הזהר של רבנן מולטשינער שהתפרנסם לאחיזנה באחד מגליונות א'בקשה', שסוחב שם: "נה טוב לבוא לציון ריביט ולחזקנו שם", וזה לא כותוב "לודבר עם ריביט" וכך'ב, אלא רק "לחזקנו שם". הרבה פעמים רק מה שאפשר, וזה נה שצורך - לבוא ולחזקנו באהובך זו נאכטן ברי' גאנז

ר' בְּנִימֵין: י'שנה גם עאה טובה וחושבה

איך באנט מעוורוט שט את רכשי ה
וונש החתקשות ללביטה حق?

ר' איתמר: כי מזוז למלון, בז

רבתת לא מוגשים כלום, מצד אחד ומצד שני אזהה חזק

‘איך זה יתכן, אמי סרבייש כמד אבן,

ללא יכול אפילו לפתח את הפה. א' אכזר שזה כמו רון (בצעה סט פול וו-שזהלאטו) שמד שנכנס אלין, והריגש כה רודופים אותו. ורק גם בצעירותו, מרגע לפעמים באילר רכיב לא רזונה להסתובב עליין, ובאיזה הוא אומר לי 'צא מפה'. צדיך פשוט לחבקש ולהסתובב, ללכ... ללבך תרתקין וזה תרתקין

כמו כן, היה לו חיזוק נפלא מהרמא

לעניןינו: לפעמים יכולם לסתות בשעה אחת בגין להתקשרות נטלה, שכבר מסכה את כל הרצאות הנסעה... ומайдן, יכול להזות אחד שהולך בחיקת השעה, ויעמוד שעת על נבי שעת במנזרות, ומכל השעות והדיטים שעמד בגין לא והביא לעצמו שם סיטוק וחירות.

ובירק לולעת שפוכים בו טריינה דשמיין, לא הלחץ שלך, ולא היכוח וערום ידי שלך, כייא לך את ה'ראש השנה' היטה שאטה מופשך, כשהשם יברך עוזר, אפער לסתות ל'ראש השנה' ישך גם ברבע שעה, לפעמים ה' עוזר בערב ראש השנה, לפעמים במנצאי ראש השנה, ולפעמים במנצאי צום גдолה... וכמו שרביתו אומר (פיוטין ח"ג, ט) לבני התפללה, שעריך להיחלט את התפללה במשיות גודן, לפעמים מתועדים בפסוקי זכריה, לפעמים יסונה עשרה. אם גם זו אל, מתועדים בתהילים אורי התפללה, אם גם זה לא, מה לעשות? כך אמר שם רביתו. ולענינו: לא התודורת בערב ראש השנה, בגין שתתודור אוורי ראש השנה, ואם גם זה לא, אז אולי בשעה הבאה...

ובכלל, חיביכים 'סוד היום' ברור, כדי שאנו מגיע ל贊, אבל שאנו בידנו פסק, החוב שוד יזרע לשדר למתויהם שעריכים להציגו, אך שם עבירה לשון, אין בחור החושב לסוד לסתור משלו לפני תבורה לם, ע"ש רוב המציגות היא שודוק הסוד של הכלל מצל מזבחה ירידות בדרך כלל כשאdots עשו סוד משלו, גם אם תחילה בצד ימין, אבל אשר לא בודה עלי. הוא זה שההזהה צדיק לעשות את זה מעזב, אלא שפנות עוזרים לו, וירק להזיק להם סובב.

גם כההחו רווה להיות בכשי שוד ועוד בגין - בורך כל אם יהה יותר בכחות, היה נתנות בכחות, משאכ' אם יהה צדוק לסוד הרים, או בשעה שידה בגין, זה היה בצדקה איסותים ועומקה הרבה יותר, ומלאך זאת, כשהובט על מעגמו את הסוד הזה.

ר' בימין: לפעמים בחור רווה ודוקא לעשות סוד לעצמו, וכטוף כשהוא נועל על הכלל, כמו שחייב בסוף המידות (עמילן רקע) וכך רביתו אמר כי 'טעם רשה', ורק אם

זכות הרבים מסיעתם

עתה אנו רוויים לשאול מושרו נסוק, שנתן חזון חשוב מאיר עבור חוויל רביים: בחור נמצאו ב贊, ושור ברע שעוז מתחיל חסיד ב'ח'יל הדריה', מוח הו אמור לעשות? וזהו רציתו של מושרו ל贊, מבד שמי בצד אחד חלב שלו מוביל ל贊, מבד שמי יש את ח'יל הדריה' האם להזטבם לסדרי ח'יל הדריה' או להכט ל贊, אין מה יכול, האם מחר צדיק להשאוב למני חבל או ריק על עצמו?

ר' איזטמן: לפעמים בחור רווה ודוקא

ולא לדוחק את השעה, כדי שלטונו רבית (חי מודען, תלמיד-ה摔ל).

ר' ישעאל יצחק: מאייך, יתכן בחד שהוא כל כך כטוף לרביתו, ואם הוא יצע עכשו ל贊, הוא ימל להזיא את כל היכוסים והרגשות שהצטברו בלבו והזען וב. משאכ' אם ייל הביבה לשון ויבוא ריך אחרי איזהות בדור, והוא ימל לאבד את כל הרגשות שהז בלבו, ותביע ל贊 כל שם הנבשת. ובאותה זה משנה מאחד לשני, ומואד קפה לעונת על זה.

ר' ישעאל מאיר: אני מרגיש על עצמי שני הדרים נכונים, בזחאי שריבינו רובה לטבזילה שהיא לנו ישוב הדעת, ואוי אפער ליהיכנס היישר מהאומותים אל תוך הבין, אבל מאיר, היה וואוון יש והבה גנטית, צדיק לא לשכח ולהזכיר ב'ישוב הדעת' הרבה זון, אפער להזכיר ב'ישוב הדעת' עד שכך צדיק לחזור, ואוי אתה רואה את ההבדלים, שלפני ובסוף עשרה, רביז ל贊 להזכיר מושרו... וכן, חייכים להזכיר כל רבה וקדוקים.

ר' בימין: בהזאי שאין ביה הלה פסוקה, כמו שאמר ר' ישעאל יצחק, כריש לאודם לב בצד, אף אוחד לא יכול למדר מה לעשות. אבל בזאת כללי צדיק לנסת לישוב את הדעת, אלא שחשוב להציגו: לא להפוך את הענינים הטולים הזה שיש שם היום, ל'ישוב הדעת'... והכמה של 'ישוב הדעת' היא לא להענג ולהטרחת, אלא לישוב את הדעת טענודות.

ר' איזטמן: רבי ישעאל הורבץ כוחם (חי מושר הילך ב'ח'יל שוק) שכתמג'ים למדין צדיק להצק שהעפם והראונה שנטרדים, יהוד שבאים, והטעם והארומה שנטרדים, יהוד בצדקה רצינית, כי העיר וההשלום עליכם והגיעגען (ה'ח'יל). וכן, כדי להצק שהעפם והראונה בגין, תהיה רצינית וארכונית.

ר' בימין: לגבי השאלה הכללית שיש בחורדים רביים, כמה זון לשאות בגין, ובהתחלת זהון בכם של אחר סבן, יש לומר: ובכיו אומר שלא גדיים יוזר מאשר להזות אפייל מעת אוך ישך וגאה (חי מודען), וכך רביתו אמר כי 'טעם רשה', ורק אם

והפוך זה תמי לקל מלמדיק, אם יהה יראה יראה או ואאהה והקשר עם רבית ייגע צדיק לא להיטקי לבון טסובי, מלאה שאין לה את המסתור הנכנת, המסתור היהיטה שנכנים בין ביראות.

ר' ישעאל מאיר: אפילו בית המקדש כתוב שהוא באים זיך שעד צפן ויזדים זיך שעד זוזם, כדי שלא ייפוד פטמיים באוזנו מקום, ויזולל בעיניהם הבית המקדש, אם בחוד וראה שהשורה המורובה בגין, נורמת לולוד, עדיך שלן ל'היכל התהודה', ויבוא אחר כך בזורה רצינית, אם אדם מרגש שהזין נהיה כל בעזין, זה ממש סכתה. והדבר הזה צדיק והרבה התהודות, כמו שרביתו אומר בתורה ס'ב שצדיק לבוא כל פעם כאיל לא בא פועלם, והדקה של השהייה לפני שנכנים, השובה מעד.

הושענא נפש מבלה

בעת פרצוש ניגש בנקורי חשבה מאר בעוד בחרורים רביים: כמה מן לשוחה בז'וין? צדיך אוחד, הרי היזרים נם לנאות לאוביל וליישו, ולפקח את הרעת ומאייך, כל פעם שיזבבם ביריה או ביז'ב מרגנישס חרגנש שול מזב, למוא אמי לא בז'וין??, ונכנים מוח להלץ מזרא ואויאו. מה יש לכם לומר ביז'וין?

ר' ישעאל מאיר: צדיק שטשוד יאמד לו הפטון נם פה באזון. מחרבין אומד שאפיל האוביל, בשרב ים כיפור הו אב סבל הפטון. כמוון שצדיק להשוויל כביש בצדדים, צבאי כנבה שיזור, אבל חיזרים נם הפטון, מה שטש בצדדים, שכלי זה הם ממש בלוץ, וזה רציתו, כי להן יכול להפל את הכל.

ר' איזטמן: רואי להזיא נקודה נזהה, מאי: רביתו אמר לא להפליל ליד המוזהבות, כי איז כל התפילה מובליל מהוזהבה על המוזהבות, אלא למדוד במקומם ורק אחר הכרזיהם, ווקך אפער לבוא בגין, ואפיל בזע מזאך גזע צדיק להזות בישוב הדעת

הקדוש מחתמת היללה עד הבקר וכו', ובם
המ' ישב כהה שעת בבית או בבית מודש
ולפודר.

ר' ישואל מאיר: ובertos שכנים באומן
קשה להוכיח את עצמו בלבד, ואם לא ישב
את עצמו לסדר הכללי, הוא יכול למסוא את
עצמו מוחכב ברוחות.

ר' ישואל יצחק: האמת היא, שם
מנגנים עם "סוד" יש מן להכל, כל
הבעיה מתחילה שהכל הוא בזבוז של
חישוף, ורוצחים להוכיח את הכל, וכך אחד
שכאלה חוננה בסוף, ורוצה להוכיח את כל
המנוגן... אם היה סגע מההזהלה, היה מוקל
את הכל בפורה טסודת, אבל בשגיג
נסוף ורוצה להוכיח את הכל...

בדוד שיש לו "סוד" יט' יכול לתובן
מורש כבר כאן בארץ, מתי יהפלל, מתי
ימדר, וכן הלאה. כמה מן כבר אמר להיזה
מקודש להיכל החורדה? במקדש הכלל
שעות ביום, מתקין עשרים וארבע שעות
שכינכה... יש הרי טסוק זון להזות בזין,
risk שבדוק בשעתים של היכל והזרה,
בדוק זו בזות ואינו יודע מה לעשות,
קפק לך בזות ואיזו יודע מה לעשות,
אבל אם הוא מוחבן נכו, הוא מחליל
במקדש בזודה טסודת, אחד כך הפליל
הוילך לבין לשעה שעתיים, והכל
להיכל והזרה, וחופש שעה שעתיים למורה,
לאחר מכן חזר שב לzin, וכן הלאה,
יגלה שיש מן להכל.

ר' איתמר לייפנער:

בסוכנת ביכורים
ספרת המשנה שני
עשה נסיך גדול
מכל הנסיעה והעליה
לבית המקדש, הדרכ
והנסיעה לצדיק היא
לא רק אמצעי בعلמא
להגיע על ידה לאומן,
אלא יש בה אור עצום
מצד עצמה. רבינו
הור הונטא: "אחל
שאזכה לדאות או
bihurat הדרך שאומן
נסעים עליו אליו"

להוינו רבינו הר' אומן (די מהדר', תל)
שסבואה נזהלה לפקה דעתו, ובחדוד ויבב
את זה, וכן, אם הוא יישן בזוהלים, או
באכשינה של תזהה, והוא יכול לשכח בזען
ולבד עם בחורים על לא וועל הא. כל
זון שזה לא דיבורים אסורים, אין אודבה
ואדרבה, הוא שפחה בה את דעתו. אך
בזה שום בעיה, ובם יש בה תחולת, שאחר
כך יבוא לבין בהתחדשות, כטבון שברין
לדעת את המניין, ולא לזרות בה יותר
סוד, אבל בזען עקרונו וה טוב.

העיקר הוא האמונה - לא הרגשות

לסיום, כמה מילים על החוזה ביתית
בריך חורו ייש תמיד חרשנה שלא חטא בטעמך
טסוק, אין מתחמדים עט זה?
ר' ישואל מאיר: כי שנוטע לכתחילה

ר' ישואל מאיר: אכן, עיקר הענן הוא
החווש והמלומה החופשית. רכינו מון לא
את והכח להוכיח תמיד את ה'במא קרא'
ביד, וליהלום חמי, גם בחשון וכיסוי
וסכת... ומיד שאלות חמי, וזה המונת,
מן נכח פאן ואחד מנא קרא בידיה.

***

חם ועדין לא נשלם. שיחת והתרים
המוחלטה הוא של אדם לאומנה לדעה
ולמעש היה גוזה ומלאה בהתהוננות
אווד של הבדיקה סכל שטודרים מטב
ומענותי הקודושים מועל הכל על כוח
הגדול חשלתו על הכל, מצד שליט וויאט
הבענויות אליך והלב גועה בשערת ופשחה
ותשובה להתגלות, והנה וזה בא ומלה
לפני כל המשותקים אליו כאיש אלקים די
גהדי ומאייד לעד שנור לא כבה מיטול ולא
יבחלה לטולם, ועד חוץ למוציא לזרא לאור
שלם את מכלול השיחה שנגעה בעדר פריטים
רביט וויאטם מונחים לעודר ולהזק הלבבות
טשללי התחיה הטבעים מן והמל החבע
וחמיעין היזגא מבית קודש הקדושים להאדר
לאיר ולהדרם. ■

"בשעד ציון בעוף כינויים..."

הכיסופים לצ'אלטנשטיין אלכס

שלושים שנה לנסיית
חחסיד המוכלא
רבי שמואל שפירא זצ"ל
לציון קודש הקדשים
על ימי ראש השנה תשמ"ט
נסעה נועדות מלאות בחירות
נפש החרותה וצרובה
באותיות של אש וזרב ברכי
ימי הנסיעות לציון המצינות
וחזרה מתחילה ועד סוף
בשלבהת יוקדת לקדשות
אור האורות תיקון ותקוות
כל העולמות והזרות

ר' שמואל לא הסתפק רק בכיסופים ובתפילהות וככל שהיה הדבר
צריך בפועלות ממשית וארצית לא בחול במאזנים אף בכאל
שהיז דרים עד מאד להרוו ועשה כל אשר לאל ייז עד מוקם שב觥
ההשתולות מגען ותיק ומד כי הבראות להתקרכובו אנה לא
השעה להבן אה כל האמצעים הגנומיים והבדושים לסייע הארץ
ישראל לאומן, הנסייך ורוכון (ביש"ר - אמר), וביתה את רגלו עד
לקונטוליה וזרוסטה ברמת-הן בניסן להשיט אשרות בבסה ושהיה
בעיר אומן כי ר' ראש השנה, הומנימ הדוד עיצום של ימי הפערות
אשר בני שפטיאל פראי האדים והספיטו את וורי יהודה ומורדות
השפעה בדור זורי וכל הדוכים הד בחזקת סכתן נשאות נפשות נפש.

ונפלא הדבר לציין שלאחר הסתלקותו של ר' שמואל מצאו באחד
טנקסיד רשותה בכח ייז של לא מהות מעשרים וששה ראי
כשמלבד הכוונה השוטה לבניין "ציון" וירושלם הוא מתבונן
בעיקוד המופלים, עשות עשרות שנים, כיסופים שכמעט אין
אתרים היוצרים את שם העיר "אומן", כך שאפשר לומר שבכל
מקום שעניינו הסתכל, וראו הם לפניהם את המילים "מי
אין ל' אבר כיינה, אעווה אל ציון הקודש אומנה" כמו את המילים
אוון אומן ראש השנה" על המגניות היהודיות, רוויי הcisופים
את אותה משאות נש העולה על הכל".

הזרות המתחולל בסמה ובסמה של אותה השטוחות, לא נתנו
סעדר לרוזה. יכלת חתן וכלת המצע, לניל ולנטה את ריבוי
התפילהות וההשמדויות שעשה עבדך, עד שעלה ביד לבוא
למקום שבא ולהיכנס למסקם טנכם.
מיוחד היה ר' שמואל מחייש שעלה אורה - מול אבוי
ללה בלילה היה ר' שמואל מחייש שעלה אורה - מול אבוי
הכהול המושבב, במערת הרשבב", בבחור הבנות בקסמן ובמאה
שעיר או חוריית בצייזו - במילים והבלאות שבסוף תיקון לאה
שכל למנרי ומירק ובזירף את עצמיות מכל שמצ' ושםן של ישות
והונשות, עד שזכה להיאכל ולהתעורר ולהיות כל יכול לחילק
בלתי נפוד בכיבור מפהות הגדיך.

כיסופין של ר' שמואל להסתורף בכל ציון הקודש של ריבוי
ונגעניין הקודש בעיר אומן ובפרט בימי ראש השנה הקדושים
- אין להם כל משל וכל דוגמה.
מיוחד היה ר' שמואל בביבלו הגדיך ללבטו הקודש על כל
דעתו ורבינו הקודש והביר באמיות נוראות גודלו, השליך את
שכל לממי ומיוק ובזירף את עצמיות מכל שמצ' ושםן של ישות
והונשות, עד שזכה להיאכל ולהתעורר ולהיות כל יכול לחילק
בלתי נפוד בכיבור מפהות הגדיך.
משם נבכו כלבה ורוחות וכוש עזרה, עוזם נפלאות כיסופין
ונגעניין המופלים, עשות עשרות שנים, כיסופים שכמעט אין
לهم אוח וער, להבות לבוא ולהשתוח על ציון של ריבוי הקודש,
האמת והבהרה, הוכחה והמוחשית, שהייתה לו בהבטחת ריבוי הקודש
לכל הבאים על קבר, וההרבה, והשנה והזיהה, בתיקון העולמות

כל חסרים. חיש לפקודים גינויו ורכינו וקדוש
דביל באמונא, אשר ביטים החם לא היה
דריכא אחידין, לבוא אל והקדש אל מקום
גינויו ורכינו ובצ'ל, היה נגע לו עד הנפש
מה שהיה צריך לנצח מן והקדש את החלל.
והיה וילך ובמה על זה, רק שטיפתו עצמה
של עלי ידי זה בוא יבוא ברינה, להשתתף על
מקום גינויו של רבט הקדוש, והיה מתחכה
בכל ים בבלין עיינית, מתי יבוא וידיאו

מי אליקים להזור לאגדת הקדשה.
זכמה אגנדים בעלי כסים אמרו לנו:
רוצק שתודה עגנו ואנו נתן לך אלף
דולרים. ענה ואמר להם, סכום זיל
להשיג גם בארכן ישראל, ולא באתי לעלה
אלא כדי לבוא להשתתף על ציון ובית
הקדוש. ורק לו אסניא מטוקם שאין
שם הרבה אגנדים המכדים אותנו, וביקש
מכעל האקססיא שלא יון לאגנדים לטא
לראות פניו, והוא מזכה בכלין עיניים
מיד ים ביטו, שיטודד לו במחה הרוכן
הגערל לו, כדי שיחיה לו האפלהות לטא
להשתתף על ציון ובית הקדוש, ולשוב
בחוקם האפלהו להזור לארכן הקדשה,
ובכפו בא ובגנו יבא אין סוף.

ותיקף בשייב את הרוכן הלא לדרכו,
ויבא בחזון לשוב לארכן הקדשה, ולא רצה
להשתתפה להיות במלחת ארץ העם, ואל
חמד כסף וחוב לחתה לו, כי דעת כי תשבת
הו היא לקבץ הו, והוד תיקף לירושלים,
והיה להיות על הבזין של רבט הקדוש
פעמים.

הנסעה הראשונה

אחר חסנה חודשים בגלות אסורייה,
השר ר' שמואל ודרכון זמן, אבל מכיוון
שלא הצליח לקלב במקביל גם ציון היה
עליו להזור לארכן ישראל וללות לעתות
שם את האמצעים הנדרשים עבורך.
כאשר הגיע בסופו של דבר ארצה סייע לו
חבירי מגאנש להשיג את הוויה המוחלת
ור' שמואל יבוא לזרק בלחותר ייזל ליכטר,
מיידי אב"ש שיוביל לחוים טובים.

וכך סיפור אותו בן לויין:
במהלך הנסעה כללה, במוטם ולאחר
 مكان דרכו, היה ר' שמואל שרי במבוך של
ישוב בעני נפלא כשבממשן רוב הזמן הוא
עטוק בשני דרכיהם התבודדות, והישוב
במיינון את ארץ חממות אבות בנטישו
הקדוש, ואל הפוקם אשר נכסחה וכלה נפשו

ר' שמואל שטראוס

שנה אחת התעתק באות ים עד שחצילה להוציא פפי של ר' אברהם שטרנהארץ צץ'لبסתה לזכות ולהייה באומן בראש השנה. ובלשן זו אמר לו ר' אברהם: "עוד תהיה, ועל ראש השנה!"

להזכיר את רוצק קדשו ליבות להשתתף על
צין וראש כל הבדיקות:
"זנה זה האיש הפורט מעם, סוד שחה
קשור [לבבית] בכל לבבו ונפשו, בקשר
אליהו והזק קשור של קיימא, כן היה
בכל לבי באחאת ארץ הקדשות, ולב היה
בצד פאד לארכן ישראל, והשתוקקו
ולארץ ישואל היה טולג טאד, מפץ
שאחד מאגשי שלמדו ורבה להשתתק בעוז
בשהוא בצד טון ומומרן לשלים עבדך
כל מהיר שיזדרש..."

שטרנהארץ צץ'לבסתה להזכות
ולהייה באומן בראש השנה, ובלשון זו אמר לו ר' אברהם:
"עוזר לך ר' אברהם, יין לעזוז ולהבחל, מזאות
קייסל, מזווז, יין לעזוז ולהבחל, מזאות
לחומם מונה וסדרים לטעוזה הקודשה,
מספר כהה מים, נסע לפידון ורחב שם
חדש ים... והיה מסירות נפש גדול
או מוגנה, על מנת שלא למושך יער תשומת לב
עם המלבות הדושלמי וגנבריס האורחות
כמנג' קורתא קוישא, מראה חורין ברכי
האורופאי שאולי יטודם לעיסוקים והפרעות
במהלך הנסעה, אף DAG ר' שמואל להבן
עכזרו בגין שיראות להזותו והשפטו של
היד יזרוי וניגל מן השורה והחל לסתור את
הימים לքראת הייצה להדר, ברגע זהה
משמעות נגינה. ר' שמואל שטראוס על קד
פרץ בכבי סוד מאין הפנות..."

אל הפוקם אשר השתקק לשם כל חסרים.
ובבבאו מן השבה אשר נשבה בין חסרים
הזרדים, והתקיך בבבאו לארכן הנה ירד
מהזרד צין וירושלים אל עיד החלין רמת-
ק, מקום שטן הקונגוליל והרDIST צאמור,
שם היה מטהן בסכלות להתקבל לפנישה
עם הקונטול, לבא לפעד ולהתחנן ולבקש
על נפשו שיאיל בטיבו לאשד לו זיהה
הזרדי אשר היה בזון החוא ברמת-גן,
ועיניהם תלולים רבעין ומבקשים רשיין, אבל
יחוסו עליהם ליתן לחם להיכנס לאומן, ואל
מן להם הקונטול לעבד בגבלי אומן, רק
עד גבל קרב".
ובכבודים זעק זעה גודלה ומרה:
לייחדים היהיה אורה - אורה ראש תיבת
אומן ורלאש השנה, שיתנו לו משלה פנת
אלול הבא רגלי שוב ניצבות בשער בית
הקדושים...
סיד השיטיב לאריך ביטופים אלו
בידי אמן ובטמע זקניהם מלא געם
וthon של אמת הלו הוא רעד אשר
בונפש, החסיד ר' שמואל צביך
ויל, בספוד עין הארץ, בז הוא
מתעד את הדברים בעודות סכל
ראשון, מאשר חזה וראה כמו עינך
יום יום רבתה בשניות...

"ואקדמי לפובה את האיש המפלא
המודר מעם, אשר כל העם שעינם
הזרדי מקודש מקודש, היה הרוב
החסיד ר' שמואל טפירה זיל, אשר
ירוד ודה לכל יודיע טפירה, את
תשוקתו וברואה והונלאה לבוא
ולהשתתק על ביצוע הקדש של
רבנן הקדושים, בעית אשר היו שער
ציון הקדוש געילים, ואין זבאן ואין בא,
ובבטוט בימי הפורים בעית פשתה היין, והיתה
שאלות ובקשות שיזכה להשתתק על ציון
הקל קדש והקדושים,

"חוובני שבת בזוא אל הקדש על ציון
של רבבי זיל", בזמנם הקטנים ובפעוד
בלילות בקימת השנת, בעמוד על יד הבני
הקדש של רבבי זיל, וא' ובכינש לתפקידים
הקדושים בעית פשתה היין, ובכינש על ראש השנה
וללמד שגידיכים לנטוע על ראש השנה".

הכיסופים שהתגלו בימים הפתדים

צעוד נאמנה על כך היה נסיעתו ושהיינו
באויד ארץ העמים המהמות של אסורייה
בmeshן וחוזשים רביב, כי היה יכול לבייד
לעכזרו את גבלי הקדשות של ר' שמואל
ודרכות על האדמה הטמאה של קידם מזאות
ונזון הירקן הירקן והארציות כי
להוביילו אל מהו חוץ זה.

עדות נאמנה על כך היה נסיעתו ושהיינו
באויד ארץ העמים המהמות של אסורייה
בmeshן וחוזשים רביב, כי היה יכול לבייד
לעכזרו את גבלי הקדשות של ר' שמואל
ודרכות על האדמה הטماء של קידם מזאות
ונזון הירקן הירקן והארציות כי
החוובת תבשרות לבבב והשופקת נשוא לפקום
גינויו או ראותה לאלה כל מותג ווון, רבל
היה לעזרך סכוניות ואוטובוסים, והשתוקקו
את הנבג לזרר שהוא נושא אודן לאומן
כהשהוא בצד טון ומומרן לשלים עבדך
כל מהיר שיזדרש..."

שנה אחת התעתק בזון ים עד
שהתגלה להוציא פפי של ר' אברהם

ראיה לבין מיוחד היא התהירונות
לקראת ראש השנה של שנת תש"ט. באותו
שנה עברה הרינה במחנה כי כהונאה
СПЕЦИАЛЬНОСТЬ להעכמתה הקשר המסתורי
שהתרעם איז בזון המודעות הכליה החסיד
איש אומן לשעדר ר' פשתה דיסלטסקי זיל
בזון ובלב שלם ובביסטים עזבומים
ונודאים, עד אשר זבה עלות ולבוא ולהגעה,

ר' שמואל שלומון פרנקלין

הבר לדיי לחץ ומתח שועלולים למגע
חוללה פגעה אונסה בבריאותו, משבחן
המורחת שלא נטב על חסידי ברסלוב
שטענו אף הם על התכנית לא זו מסתגלים
בשם אמן לאותן שהדבר אכן יקרה בסוף
והיה הobar בעיניהם בבחינת התנא ר' הילוי

אפשרי של "על מנת שתעה להרקי" ...
בליל כ"ז אלול, לפני בוקר, יצא ר' שטראל כשהוא ישב על גבי כסא גללים
בלוי אחים מבני הקיר לשלוח התכנית
בלוד כאשר ורב בניו, רבים סנכדרי, ואך
בנינו לפניו ניל שבע, מצורפים למסיטה זו,
מלוד המרייאו לקפריסן שם היו אמורים
לנוח לעזרה קזורה ולהמשיך פוד לקיב;
אלא שלא כך היה פני הוברים וכן גניעת
טסירות נפשו של ר' שטראל לשיאו, וכי
שהתרדר מאוחר יותר, לא רק עבורי וביתו
שלו אלא בעיר עברו וחייהם של האחרים,
וקד היה המעשה:

לאחר שנחוץ בשעה התעופה בקפריסן,
עבד את ביקורת הדרכנים וחזרושוב
לஸלול ההמוארה כשם עוליים על המtos
שאמור לעשות את דרכו לקיב, נשברה
בנסעה וחוזת יבשות ומודעת טליתות
לפתעדות המtos והטישה עוכבה לשעותים

סקפיד לאומונה ים זם לפניה, כשייחד עם
את הוה מורה שרד ועד בתפלות ותפילות
ובקשות שכבר יבוא היום גדול בו נכה
ונזיה ונראה בתבכלהות של כל המגימות
ובקירותם בראש השנה באומן יתודה ביהיר
על כלנותו וכבר ליפדנו ובינו (ה' מודין)

שי אך בזיהיט רך בבחינת (לפען ויל
ר' קאה ר' זמ' ח): "ונילה שעזה מהבד" ...
זה אך כה להשתמה על הבין הקדוש
באומן אך עדין לא כה להזיה שם בימי
ראש השנה הקדושים שוך זה היא העולה
שאות ובירור עוז ויזכה נם הוא בכל אנשי
שלוטינו לזכות עצמה ונשגב זה שאן
למעלה המנת.

רך מאוחר יותר גילה

שבאותם רגעים חש
כי נשפטו כבר כמעט
יצאת סגפו והוא הול
להיפטר סן העולם אלא
סילה על קר שהרי איז
הו בנוי בזדיי מודדים
להטיס אותו חוזה!
ארצה ומטי לא מפסידים
בגלו את הנסעה
לאומן לראש השנה!
סתור מחשבה זו גמר
אומר לבבו להמשין
את הנסעה ולעלות על
הפטוס לקיב ויה מה!

תקב"ג: "אין רשאים להזכיר השם יתברך!" ...
כיב אמת עדין לא נון השם יתברך היושבה
המעבר מחד להזכיר השם יתברך
בבורך הבית בקשיש
עליה בידיו ורבבה כבן הפטחה לפני
אבי ולחרבות בענטיעס והפזרה וכו'
שעירו לו השם יתברך עוד ווד וו"ר, וכי
באריות וברית.
שהיה ר' שטראל אמן כל ימי על מעמידת
הישועה הנבעים מליקוט הלבתו ומכיל
דרך וסגן חיז של התלמיד גדול (פלות
ר' ל"ג כי ים כשריאן אין זה שערת,
ושהיה ר' שטראל אמן כל ימי על מעמידת
הישועה הנבעים מליקוט הלבתו ומכיל
דרך וסגן חיז של התלמיד גדול (פלות
ר' ל"ג כי ים כשריאן אין זה שערת,
ונסחוב לבדו עם מוזודתיו ועיניו עזומות,
בזהדמתה מסרימת ספר ר' שטראל לאחד
מנכדי שחיי את כל סיפורה של אותה
נסעה בודיא ונדירא, כשהוא חזר על
אותם מילים אותן אמר ל' יודל ליכט
בציאתן ובזין: הוה זאת נסעה אחור
תפלות ובקשות של שלושים ושמונה שנים!

תמונה צadr שטראל מזכותה ותא (באדיבות מוזיאון מודין)

ומשך רביע שעה ופרק שוב בבכיה.
להזטורי אקי הוא לשמה...
בלוקיב - מסים ר' יודל את תיאודו -

נפרחי מטנו לשלהם, דאגתי להעלתו
על המtos שמנכת פני אוץ הקדוש ורך
לאחר מן יצאו לדרך למוקם מגודרי
באריות וברית.

בנדי שנסח לקביל את פז בשהה
התעשרה נקרים עד היום בסילוחן כדי
רץ אותו ידא מאולם המתבינה כהווא
בגדישות כספי והשתוקקי ליום הבDEL
הברואת... והחכדי כתובו וככלו מילא
בפליה בהטעמה ובוגש ר' באת דיבוד של
מוחראת אחות מקום קברות של רביינו: כי
שם הפקות הפטון ל' משחת ימי בראשית
לעטוק שט בזיהון העולם לדוחות".

בדרך לקיב' היה ר' שטראל שוכן במשחה
שלא נזון להשרה ולשערה, הוא שר ונין
ומחה כף אל כף ומורב דיצה והזדה איז

כבר הגענו סוף סוף למחום הבין הקדוש
כל והארך נשלש שעות ובלב זה
נכט ידיד מים ובמשך כמה דקות הסתובב
הלווק ושוב בשווא אותו בעמק מחשבות,
רק לאחר מכן קרב אל הבין הקדוש באימה
ובדרואה, תן פרוטה לזרקה והתחל לומר את
פרק ה'זיהון הכללי".

בתגובה למילים "טובי ביל פליק..."
ובڌוקים אשר בארץ המה ואידייל
בגדישות כפדי והופשך באמירות שעדרה
שהתאושש סבכיד והופשך באמירות שעדרה
בפליה בהטעמה ובוגש ר' באת דיבוד של
מוחראת אחות מקום קברות של רביינו: כי
שם הפקות הפטון ל' משחת ימי בראשית
לעטוק שט בזיהון העולם לדוחות".

בדרך לקיב' היה ר' שטראל שוכן במשחה

וגם לאור שבע מסיעות הרטה אומנה
המשיך לומר מד ים ביום את אהוה
בכלל את דבר הנסעה
בסביבתו פן יביא אהוה
תשילה עז מליקוט הרטה נסעה נסעה

הנסעה השנייה
תפלותיו של ר' שטראל אכן עז

אומן ראש חסנה תשומת-תשי"

געגועיו ותפלותיו, וכוננות הכותרת: ססידות נפשו כמשמעותו עברו נסיעה קדושה זו בשנה האחורונה טרם התקשרה בחודש קטניא להיכלן של אדר ואזרות ברום גבאי טרומים - הם אל' שהמיסו בסוטו של רבר את חומות הברזל ושטו לחוויה עבורי כל העילום יכול את שער' ציון הגואלים, כדי "ש'מעשה רב" היה של נסיעתו זו קבעה הלכה לדורות לאליפט ולרבבות וסילקה כל עין של ספק מהדרך אשר הילכים בה והמעשה אשר פועלים כל תושבי ארץ הקודש והמקדש אשר סרים למשמעותו ונאמנים בבריותם של רוח אפני משיח ה' אשר "כל העולם כולל תלי' בראש השנה של".ומי יзн ונזכה סלנט יוד לזראות בפהזה בהחומרה הנמורה של תקנות הנאותה השיליפה אלה נשא נפשׂ שבקביה אין קץ כל ימץ ותלויתו (פיז' הויד יוד לפט): "... והוביל מזוזת בראש ההרים, בשער' ציון געוף ציונים... כבוד ה' בתוכה למתנות וללאות, האש חומה ארוכה סביב' להזאות, נא חז' נטאלאנו אורן הנפלאות, הושיעו ■ יטינך בידוך האליגנים".

הפעם, ישוב על כסא הגלגולים, והוא בקיש
מבנו שיכניס אותו בין הרוקדים ויסיע אותו
במעגל... עזבהו זו בשלעצמה כבר היה
בגדיר חזוש והעבירה נל של פליאה, אלא
שםה שקרה דקות ספורות לאחר מכן עלה
על כל דמיון:

ר' שמואל שכמעט ולא היה מטוגן לשופוד
על שיוי משקל ולעומוד בכוחות עצמו על
רגליין, בקיש לפתע לקום מכסה הגלגולים,
וזוא נדע את יד החזקה ביד של ר' טיבל ואת
יד השניהם בידיו של ר' משה ברושטינן,
וכן, במשך לא-phota מרכע שעיה תמייה,
זריך ורתק ורתק, מול עיניים הנדרחות של
כל אנשי שלומינו שטוכחו לאות עין בעין
כיצד שמות הנפש ואינטלקט מודיטה
כחות רגנרים וכוחותם אף לנוף הגשמי
בפערם ממש כשםהו על-אנושי זה מעשיים
בכפליים את השמות ואת הריקודים
שהורקיעו שחוקין!

זה ר' שמואל, וכפי שהדבר ברור ופושט
ככיעתא דכתהא בקרב כל המקשורין
לאור ואורוות, הרי שהים הנגדל ורחב
ההידים שנוצר מנגדי דעתו, כיסופיו,

חסידי בדורות שוכן לתגנש את כיסופיו של דוד שלם שמאלו ירידת מסך הבהיר לא הפסק להתחנgeoע ולהתפלל והנה קרה הדברה! החסידים, עירדים ומוגרים, רקדו במרגלים, ובתווך וזוקדים זקני העדה ר' מיכל דורפטן ור' משה ברושטין, והנה מחרחש מול עיניהם של כל ורבוחם נס ופלא שלא היה לו כל הסבר טבעי:

כל מכוריו של ר' שמואל משכבר הייסדים, מאו תקווה אותו מחולת הפורענותן, יושט כי ר' שמואל לא מסוגל לסבול בשום אופן רעה והטוללה, בפני ר' שמואל צצ'יק התבבא פעם התבבאותה יציגת דודן: "אם הבניינים הזה רוק מה שאננו סובב", אמר לו, "כבר גם לא משוחלים לחסדא..." "אני מודיש כל החתן כדי שבין שלם מכבד על ראשיו" - בילה את אונדי של ייזוז זה בהזדמנות אחרת, נט כשהיה מצורך לחשיפה במגין או לשמייעת קרייאות והTORAH, היה ישב בפניה רוחקה ושוכנתה, וכשהר היה א"ש כמנוגם יזבאים לירקון עם פזם התשילה היה ר' שמואל ישב מן הצד ומתבונן ברודקדים אך בשוט אנטן לא מבדרין אליהם כאותו מותם.

שמחה שפרצה או
גדרי הטעני

אם ובמהלך הנסיעה לאוון התגלה מסירות נפשו של ר' שטואל באוון הקירזוני ביזע' כשהוא מתעלם הוחלשות מוחלשת גשו וומרגנבר סורי לעשות אה אשר חפזה נפשו - הרי שבמי רח' השעה הקודשים עצם ההגלה משווה פלאי עוד יותר: שלטונה המוחלט של הנפש על הגוף עד לגדר של תחיית המתים בעיר אנטיפי!

זהה זה בכך השימוש שבן עני ימ' ראש השנה, לאחר קיום סנוג התשליך ובקשה למולחה שיקח אותו לציין לאמריה תיקון הכללי. ר' שטואל הודה להצעה במוועדר לתפקיד שרכבת שלليل שני וראש השנה ובמנוחם בו והתקיים החפירות היומיומיתים וחיישים איש נוחנים בעיצומם של ריקוחים סופרים תוך שם שרים שבורים ושבב את מדילות הפסוק "חזרי דע כי לא חנתנו כי לא כל רוחמי". חז' אלה

ר' שמואל שכטעת ולא
יה סוגל לשמור על
שווי שקל ולעמו
בכוחות עצמו על רגלו,
ביקש לפתע לקום
מכסא הגלגים, ובמשון
לא פחות מרבע שעה
תסיפה, רקד וركד
ורקד, סול עיניהם
הנדחות של כל אנשי
שלומינו שנוכחו לראות
עין בעין כיצד שמחת
הנפש האינסופית
מזרימה כוחות רעננים
ומחדשים אף לגוף
הגשמי בפועל ממש
כשמה על-אנושי זה
מעצים בכפלים כפלים
את השמחה ואת
הריקודים שהרקייעו
שחקיים!

שבתוכה לכם ווקנה התעקלה, החום היה קשח
ומופיע בימים אלו של שליחי הקץ, ובאותם
שנים, בתקופה של פורום המוגבלים, והוא היה
כבד מנגזוא נס עבדו צערדים ובוראים, על
אותה כמה וכמה לר' שמואל שאמ בביתו היה
סובל בין הירור מוחות וכאבי ראש ובני הבית
ונזקע להחמן עבוזו סכשיר מיזוג ניד בלהז
מגדי. ר' שמואל היה נראה חלש מפני שלא
היה נראה מעודד, והוא היה מוכחה לשכב
בפניהם ולחתואושם, בדין והחפץ לחפש
עבורי מיטה ומינית אך באחריו סבב ובאותם
מגאים גרבב לא בכם גנטו להמאוגן.

מונע חשש לפיקוח נפש מחשש החלו אלה לשקלן ברכבתות את האפשרות להחזרו לאرض אדר וטם כמנזק לא הרינו לעשות ואת בily לשאל את פז וילקבל את אישורו. ר' שמואל שמע את השאלה אך הוא הבלג ולא גוב על בר מאובג.

רַק סָאֹהֶר יוּתֵר גִּילָּה שְׁבָאותָם וְגַעֲיוֹת
חַשׁ כִּי נְשָׁמָחוּ כִּכְדֵּן כְּפָעַט יְצָאתָם מִנוֹתָן
וְהַוְּה וְלֹךְ לְהַפְּסָרָן מִן הַעוֹלָם אֶלָּא שְׁהָא
לֹא רָצָה לְזַפְּרַת מִילָּה עַל כֵּךְ שְׁהָרִי אֶذְהָזֵק
בְּנֵי בְּחוֹדָאי סְדוּדָיוֹת לְהַטְּשִׁים אָתוֹת חַזְוָה
אוֹרָכהּ וּמוֹטְלָא מִפְסִידָיוֹת בְּכָלְלוֹת הַגְּסִיעָה
לְאוֹמֵן לְרָאשָׁה הַשְׁנָהָנוּ מִתְּעֵן מְחַשְּׁבָה זוּ גַּמְרָא
אוֹמֵר בְּלֹבֶד לְהַמְשִׁין אֶת הַגְּסִיעָה וְלַעֲלוֹת
שְׁלֵל הַבְּנָתָה לְפִנֵּי רָבוֹת מִתְּהָ

השעות הקשות שנדרו לנוכח הלווי
ובחסדי ה' הוקל מעט לר' שמואל, נלבש
המטוס נימוקו מأدמת הארץ ונהתו שוב
כעבדר מסחר שעות בקייב שם גם נשאזר
ליינט ליליה כשמצביו של ר' שמואל שוב
מידדר. למחרת נסע לאומן ושם כבר היה
נראה שמצבו הביריאתו הוטב יותר.
מעטמן המבש מההרונות שהוו מנת
חולקים של כל משתחפיו אוותה נסעה ניון
לחוש מהAMILIM והויטסות אוחם העלה על
הכתב הרה"ח ר' משה קרמר שליט"א שוכן
אי זה לא לקחת חבל באותה נסעה ואך
הגביה את רישפוד בזומן מיוחד (פראר וטהל
כ) 27

החולש בנצח עד למרא, והרב שפואל שפידא, במשמעות פשע ובשarity כוחותיו, להימנעת עם הקיבוץ על ראש השנה אבל הנחל נבע מקור חכמה זו? ... עלייתו אל הבזין הקדוש, וכבר היה מבער ריק מסדם, חוץ מ' שפואל

זהב יידישליסטייך מיטחו יוזח האומלן בחוויה זיאה זיך רענן
טולַהּ יוקהָדָאָל גְּלָמָן בֶּן בָּרֶץ בעֵינָן מִזְעָנָן זְעָנָן.

ולק מחולפי ומכתבים בוט לבן וטיג'ן
בנודדים נסקרים 'באור פשא' מטבח משה' ברכבת
משה', רעהה מגאנן בסיעודו ושביאו מסתוב
טוקי' מרב גלמן, שפטלום לא נפצע, מכונן
יעיל ללבן בעמצע את גודל וזריזות שחי' נתן
חלוקן, חוותה בהזעקה רב בקהלתו.

הסבוב שלפניו, אווז שיגר רבי ולמן להרב יודהשלהטקי, עזק בעין אהרון קדרון' לרושאנד' (יעיס וך חם מוחא מספ' לב חיש תלמיד'ה פאלק') אווז סינע קוב' שענט' אהרון פראנד' גען' לאחנון קדרון' לאוד' סדר' לקל' תעוזת תורה זיך זיך' לעבד האותרים בדאנן').

בשעתו, מחשב האתורנים שכואן מודאי
קידמי' שכין, לנאים ומהודרים, ומהל'
ובזקיק הבודד היזיד דוחא למשך עלייתם,
ביבendum והזעע ביזהה; הקדשות לוי, והחוה
מלולclin והמנגד מקובלין. אך אחר כך החל
כמה גודלים לטעת עלייתם שם מודכנים
ונוכרים ע"י נברים, שאיפט נאמנים.

האזור ובאזור מבודד שמאש דל', שהוא בתחילת מהאורים, חור בו וubah בספרו אשל אבדם מוחדרת סר תרמ"ח חיל: י"ג נמי שלא כחוק אוזרת התארובים קפוץ שנטולת והשרות עפ"י ושכובב' האזור מוחרץ יתקאל גלליה בהעומק טפרים קדושים נזוע ביהודה וגל"ח כיזען, והי ריק אב שיטפה ובשגען, ואנו מודד רק אחד אזורים והם, וכן ל' ח' ז' שם ודרוד אוחז', ולא אוד שם אוד כרובותם ומוגבוקים נס שטפים מערכם המבדל ז"ע.

סמכותנו מוחדרת בזאה כי אף הוא מוגן לבן על אזהודים אלו, בשנות תולדיה, אחרי עלייתם הדם והפרעות שודם היזניטים בקהיר קוורט, התעדודו מוחדר לאסוד את האזהודים הקיימים שם, וצטווו לאיסוד גם רבבי רוסיה פולין וליטא, אחד מאלו שנדרע באסוד את האזהודים והללו, היה רבנן רבי משה צהוב ירושלמי. הוא פרט סמכותיהם ב'להפלץ', סובל וועת היידער, וכן גרא גאנזער לאסודם.

ביה בעת והחל להחפשט או ענין אהזרבי ארץ ירושאל.

"כִּי אָבִי הַרְבֵּב זֶלֶל הַיְהָ בְּנֵה רֹב וְזֶרֶתָה הַדְּרָאָה וְמַסְדָּר בְּנֵין
וְקִידְשָׁן יְהֹוָה מִשְׁלָשִׁים שָׁנָה וְלֹעֲטָה זְקָנָתָה, לְשָׁחָךְ ב' או ד' שָׁנָה
קָדוֹם וְבַעֲתָה לְאַרְצָה הַקָּדוֹשָׁה, וְיִתְרַח אָבִי מַסְדָּר בְּנֵין בְּנֵי
בְּנֵה וּבְנֵת נְסִיעָתָה אָבִי לְאַוְהָקָעָן מִתְּבָן לִלְכָבָד חֻחוֹת כָּל אֲנָשֵׁי הָעָדָה
וְהַכְּפִירִים שְׁבָכְבִּיבָּה, שְׁמַקְבְּלָם אָוֹתִי לְבָב וְזֶרֶתָה וְהַדְּרָאָה וְלַפְּדוּד
גִּנְעָן וְקִידְשָׁן וְלֹהָן וְלֹשָׁנוֹת וְתִלְמָלוֹת טָקָם אָבִי. אַחֲרֵיכֶם הַלְשׁוֹן
וְלִי יְהֹוָשׁ אָבִי פָּלָל בְּנֵי זְדָקָה וְזָקָן וְמִנְמָה מַשְׁעָרִיאָם, מַלְשִׁינָה
וּמְכִילָה בְּנֵדָולָה בְּשִׁקְרִיטָה וְכִכְבִּיסָּה עַד שְׂהָרָב וּבַלְגָה לְהֹחָזִית
לְפָנָרִי וְרוֹחָה לְפָנָתָה אֶת דֵי יְהֹוָשׁ אָבִי, רַק
שֶׁלֹּא חָזַעַל תְּלַי כָּלֵל, כִּי אֲנָשֵׁי הָעָדָה לֹא שָׁמְעוּ
אַלְדִּי כָּלֵל וְלֹא הִשְׁמַד אָן לְדָבִיר, רַק אַדְרָבָה
מִשְׁנָה לְעַד הַשְׁעָם בְּתַבְשָׁרָם וּרוֹצְבָם כְּשָׁמָן
אָוֹתָן וְאוֹתָן דְּבָר אָבִי בְּנֵיגָה כִּישׁ נְכָל
שָׁהָאָן אָבִי סְחוֹת הַשְׁעָה וְכָל שְׁלָמָה בְּבָנָלִי
הַוָּה עַדְרָבָר עַל לֹאָזָל תְּשִׁיגָה...” (סְמָבָב פָּה ד’
וְהַתְּהָנוּ וְבְדָלִי).

בעיני פל
יזהר מע
הנורא
הגדול ש
הקדושים
המהידרו
העלים
אור פנוי
אותי יזר

עד כדי כך מלאמ למכ של רוזנשטייך מקרוב המתחננים, שפועם אותן בධית ורבי תלמן לבוד בעית והמודש, געלא אונשי עיזיד את זלהת בית והמודש לבב' יובל ללכט לביזו, הוחל משביעים בענין דברי חז"זון על מוחבב'ת, כשל סחנותם וזה שיאלא' בעל סדרתו להואן כלל דברי הנאנטה.

אורי מעשה זה, נסע רבי תלמן לעיר בוטלב לשבות כל קודשו של מוחבב'ת בשפת קדש, הוא טיש' בדורגנות כל ימי את אשר ראה, בבאאי אילוי: "בשוכנתוי אל מוחבב' רבי תלן, אל אותו חדר בו היה ישוב בוד ועובד את השם יי'ובך", תרגול ל'בב' פנוי והקדשות כחן זוהרתו באוד וועל' וווער, מה אמר למכ - מאתיים פנדות, שלש מאות פנדות - פנץ ואודד ואדבה יזר

"הזרדי לעצמי" - המשיך רבי מלון וטיפר - "זכי אמי, זלמן, אשלה את עצמי? והבנתי שבבנדי של מחרות", והנה גם הפעם ראיינו אוד בחלוז דודד בפניז, שב השבתי, אני ולמן אשלה את עצמי? ושוב הבנתי בו ששוב ראיינו את אוד פציג הקומות, כדי היה הדבר כנבה טעםם, עד שהבהיר כי מחרות ונהנה אלוי' אוד, והאות הוא זה, ולטמן? והזכיר פשט אודרבן היה באחד הגאות.

"כה אמר", החסיד רבי גלמן, "דבר זה, שדרבי בנו פשט את אדרכו והקורה ולבש צדקה רגילה, והוא בעיני פלאה עצמה צור מיטם ומהוה והוא של האור והadol שודר על פניו והקדשותה למשיכן המשיחות ורבה בה העלים את קידון אוד פניו, הפליאה אחת יותר מכל".

לאחד מקרים רבי גלון אל חזד של מוחשבות וסיפר לו את כל הדרישות והביזנות אשר עוזרים עליך נגד המהונדים בעידן. וכך מורה בראת מקודש לشيخה נלבשת בה הוראה בדבריו הקדושים והמתוקים עד כהה כדי להבליל ולהולבלג עד כל גובל ולקבל וכל באחנה, נסכם הדברים עטיק לבב רבי גלון ומוא היה מזיד מסטר, שהודאות לשיזה נבלאה ואת קובל מחות הרבה להבליל ולשזק על הכל.

מברית האגנדים

מאמרים, אגרות ומכתבים,
וחידושים תורה בלתי ידועים

טבוא הגנדים

הנאות החסיד רבי זלמן זצ"ל הרבר דק"ל מעודוועדיינודקען זצ"ל

כשה הרובנות בעידן, בעודב ימיו עלה ורבו ישעה שלום לאירועים
וקודש והתיישב בכנות, ובנו רבוי זלמן התחנה על ידי אנסי העזיר
לב רבינוביץ.

רבי זלמן וזה קרוב מזאך למזרחי רבי נון ושאוב ממעריביו הפהוז
ובכל אנשי כהונת' אשדר סבלו וודישות קפשות. גם הוא, למרוח
זהותו רב וסחאה שהיה אהוב על רוח איש עזיה, סבל מודישות
כח אנטישם מזאך מזרק דינדי רענין. בפערם בפערם

באחד מכתביו לרבנן ובו משה נחום ירושלמייטק, המכתריסם באות לדאשוון, שותה ובי' זולמן את סמיךון באשר איש אהיה מז'רל האתנוגרים חוץ לשליל מכבנו את חזקת הרבנות בעידן, וכן

גדולי התורה והידאה שבחסידי ברסלב היזנשטיין
הגןון ורב רבי יקותיאל זלמן, רב דקיהילת קודובז'ין
معدוזעדייזוקען, בנו של הרב רבי ישעיה שלום בראַבָּן
רב זיגל בר באַשְׁטֵבָן, מגדולי תלמידיו של רבי יצחק בעזן.

במפעודותיו יזקע דד ורבינו תקווה ניכרת מימי זה
וזשים והם התקורבו אליו רלב וראשוני תלמידיו. רבי יהל' תלמידו
נו שילש ברכבתה במפעודותיו יזקע, ובנו רבי ישעיה שלם ביה
זה הוא בחדב דמתא, והכבד רבי זלמן המשך את שלשת ההדר
ונתנו לפניו.

כדי רבי ישעה שלום איש קוזש היה, רבית הונבנא על כל לוחשות בבחנות נקיה". לטעלה משלוחים שנה ישוב ע"י

"כִּי אַיִלּוּ יָדַעְתִּי מָה כָּל כֵּר, הִיִּתִי עֹשֶׂה רֻעֶש בְּאוֹמְאָן בְּהַקְלִיז שְׁלֹנוֹ וְהִיִּתִי מָהִיר בָּאוֹהָרָה יִתְּרָה שְׁלָא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ לְקַחַת אֲתָרוֹגִי קוֹרְפּוֹ וּפְרָאנָה"

מכتب בלתי נודע של הרב ר' יקוחיאל זלמן רב דקיהלה קדוש מעוזועידיוקע
מנגלי תלמידי מוהרנית, אל הגאון רבי משה נחום ירושלמייסקי אב"ד קאמינקא.
מןנו נשקפות הדריפות הנדרות שהיו בעת ההיא על אנשי שלומנו

בעה"ז יומם ה' מוצאי יהוב' תרג'ה לפ"ק מה עיר
מדוזובקה חיל שנה וברכותיה לכבוד הרב הבן המפורסם
לשס ולתילה כוח'ר משה נחום ירושלמייסקי הרב
אב"ד דער קאמינקא מכתבי קיבלו ביזם ב' שביע ז' ח' תשרי לעת
ערב ולא היה טמי להשיבו כי בטה הולכת הפטאס
זאנאי ב' פעניט בשבע, ביזם ב' וביזם ואו וביזם
ב' קיבלו מכתבי אחר הליכת הפטאס וביזם מחר
תל' מכאן עד השפעם, ע"כ הבני מכין את מכתבי
זאת לשלו איה ביזם מחר.

הנה כת"ד כוח ששתע ספי שני עדים כ"ג נ-נ-נ-נ-
ונכון שטנטו מני שהבאתי מאומן אתורי קוֹרְפּוֹ
ופראמא ואגבי ואמרות שאן באן איסור.

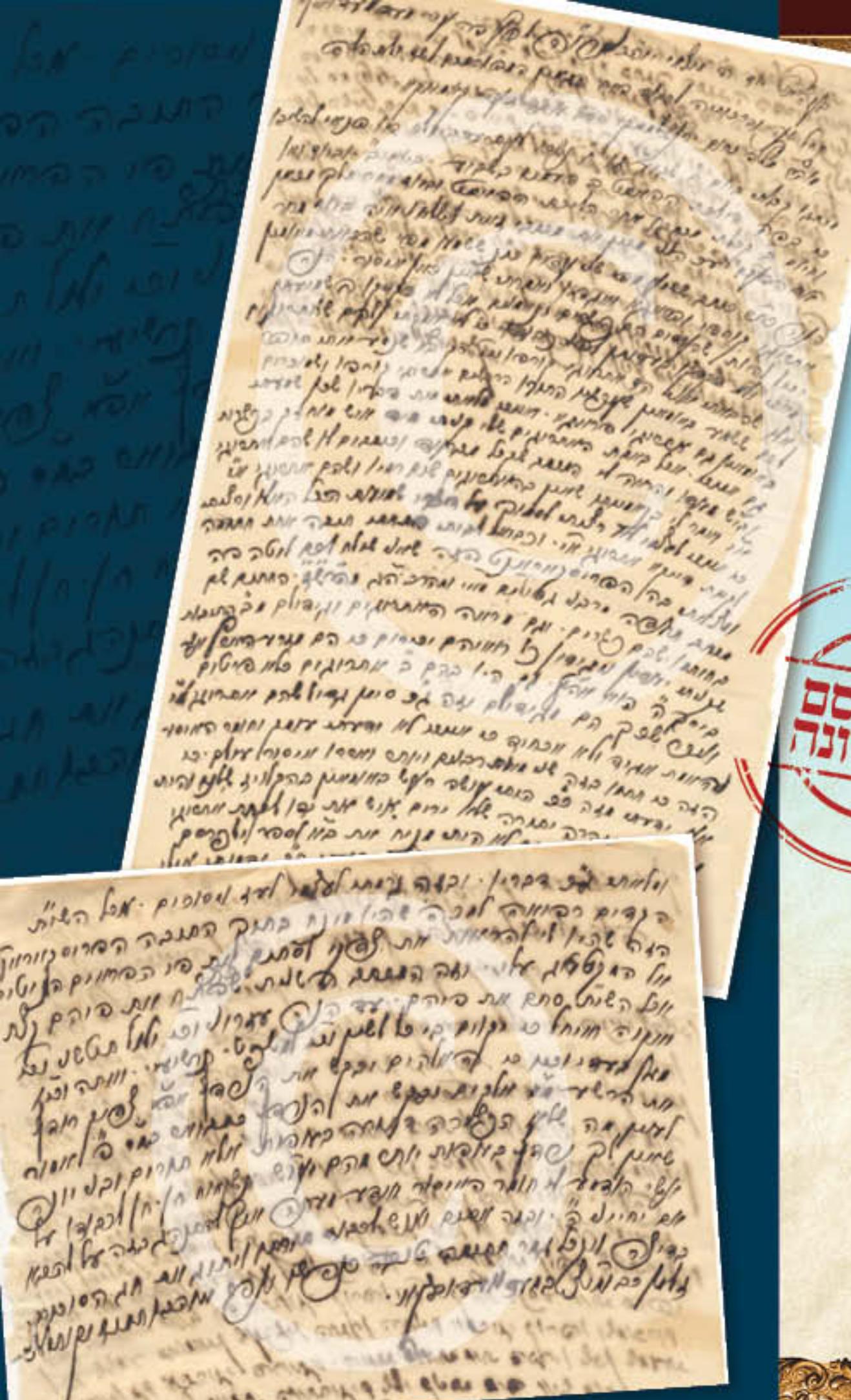
זהה יכול להיות שהעדים הם כשרים ונאמנים,
אבל לא דקדוק בשפטיהם מאתי ולא דקדוק
בעודון לפני בכחו, כי לא אמרתי להם שאתורי
אליהם שטנטו אלי הם אתורי קוֹרְפּוֹ וכ"ג ב' א'

שנסע מאי סייר להם שטנטו באומאן שעכשי
התידו הרבהם אתורי קוֹרְפּוֹ ושפטיהם באומאן
מס אתורי פראנא. ואגבי מלאתית את דבריו שכך
שפטני גם אמר אבל באמת האתוריים של קנית
פי איש כוחק בנסיבות ר' שטנטו והראה- ל

המכתב שקיבל מבראך וכוחבים לו שם אתורי
ארץ ישראל ואמר לי בנאמנות שאן בהאתוריים
שם רמי' ושם אתורי א'י, כי אגבי לעצמי לא

רציתי לסוטן על דברי שפטיהם הבל האל' ובצית
לקנות דיאק אתורי א'י וכוכבי לבייס פתחו תרבה
אותחת החותמה וממצאי בה הפטיסקוֹראנט הוה שאני

שולח לכם לסתה מה מכתב תעודה מרכבים דולדים
מא'י ומחרב הב' מחרשים החותם שם בחומר
שם כשרים. וכן מדראה האתוריים ויזולם מב'
התיבות שקנית יעדן ויגזין כל רואחים יכידום

מתפרסם
לראשונה

"ותיקף אחר כך הרכנו במחאה שערירים לתחפילה חנכה ותשליך, ושם החוזדע
אחצנו אחד מאנטיש טלומנו ושםו רבבי יוסף אורליק שבא חפולין, והחמלל
כולטו ביחד תורה חליקוטי סוחור"ן" (יש טפואל)

אנטיאמודה

האלץ האמורה

לאחר שהשתתף בשלחת סיום הדפסת ה'ליקוטי
מויר"ן' ביל"ג בעוחר חרל"ז בדורשא, יצא החסיד
ר' ישך אורליק עם בני ביתו לחסע אל ארץ לא
זרועה. יחד עם גיסו ר' יצחק גרטשנוקון וחחט
מטלחות ונספות מפלין הקיתו את צריימי העז
הריאטונים על החולות השולטים באזור הגלר
אבן-אברם שעל חורבות בני-ברק העתיקה.
בפולין שהו על החשובה החודשה שבארץ
האמונה ותקווה ונוראה בלבבות ליזות להתיישב
על ארמת הקודש והחלה עליה של חסידי ברסלב
ארצאה. ועד טלא הונטה חרב הצור ר' בפולין נינו
הגראעין להתיישבות אנ"ט בארץ ישראל, ולאנטיש
הנחל נובע הייתה פלייטה גודלה • מיין פיעוריל
וועט שווין עליין כי חזיה וועט קומען

יש' זוד, זוד זגן

פרק מתוך הספר
'אש חמץ תזק'
תולדות חסיד
ברסלב בפולין
העומד לראות או
בעזה'ת

ליל ליג בעומר תורל"ז.

הירקונים בבית החסידים וברסלב בטור או דרולנה 43 בטורסא מדרקונים שחיקם, אבות ובנים מדרקונים ומפעלים בעזה סיבוב הביבת, אלו אוחזים ספרי תורה בידיהם ואלו בספרי ליקוטי טהורין, ומי כלום קורנות פוזה עילאית, מלוד, מאושנזבקת, מלובלין ומטשנובזוב, ואטייל מ Krakow' ומבלאוב שבבליזה, נקבנו ובאו אנד שלומן עם ילדיהם לשלמה בשנתה תורתו של רבי, ר' אהרן ליב צילמן, המבאים מסוד הגאנט, שמד כהאה לבוש בגין חישך של מס', הם משלך, הוא מפרק בחרטאות ובשמות דוחלה "שהחיטו" בשם ומלות, וכל הקהיל ענה אוחז כקל רעם במקע ריקעים "אמן".

הירקונים שלובות והרבליים מפוזה ושירות "בר' רבינו גנילה ונשומה כי" מוחגנת בסנק שעתים רבעות, ללא הפטה, הרקדים והולכים ונברשת בתהלהבות יעד אש, עד שהאך מכסה את חלל הארץ.

זהה זו שנות סיום הופעת האנט הקודש לעיקרי טהורין

בנהדרות השביעית, לאחר שזה זמן רב לא היה מידי לכל ושרה נדפס בהגדאה מפוארת, כפי שתיאורה החסיד ר' יצחק מאיר קורמן בוכרונזה.

לאחר וירקונים הנלחמים, נטל הקהל את ידיו והתיישב לשלונות מזווה, כי' לבני, עברה השטעה בין אג'ש: ר' יוסף שעוזלצער נסע מהר לאץ הקודש!

ויהי החבר לפלא וחישך. כי באוהם ימים, נמעש איש מחסידי ברסלב ישבן מדינת פולין לא חשב לעולות הלבנה למשעה לאץ הקודש, והחitem בפולין היו שלוחות יהיסטי, ופלשטיינה - כפי שבונתה או ארץ ישראל - הבטייה כבורהקת ושותפה. והנה ר' יוסף, הנחשון, שבילג מהר עם גיסו ר' אישע נרטנסקוזן לאץ האמתנה!

הוּקְזוּם טִקְרוֹבָן לִבְרַסְלָב

החסיד ר' יוסף אורליק (זרילק) נולד בשנת תרכ"ד בדורשא ביתן פולין, באירוען בואם (חוב ובחל) עמד בית הוויז, שהתייחסו לר' יצחק הקודש ולהריה'ך רבי אלימלך מליזענסק, אבל רבי יהואקיל מחסידי הקדושים של האדשטייד מטוכאשובה היה, ולכבוד הבר מצוה של, קיבל הנער יוסף הנודע של פסח מהה'ך בעל השם משטואאל' מטוכאשובה, עם הקדשה מיוחדת בכתב ידו.

יוסף והער היה דיאו והופך בקרבתו, בשיטיבל הסטוק לבית הוויז הבה בתלהード בשקיודה נזולה והשאנק בעפר רגליים של תלמידי חכמים וגאי מעשה.

הפעגה והשנהה להביא נפש קירה זו אל היכלו של זיקך, היה זה ביום חול פשוט, כשהעבר בדורשא עידי סטוק לבית מדרשם של 'הסיד' אומן, מבוגרים בкусו קולות שידה וירקונים והוא ניצב על פסח, מסكب בהשנותאות. וגלוי משבחו טאליך אל תוככי בית החסידים, הוא נעמד בפתח הבץ פנימה, מביט בחתפנות וקנאה מהורה בחסידים הרוקדים לאחור התפללה, באנצטו של שבוע. לא קשה היה לו להבחין בעינויים, לבושים הפשות ונעליהם הדרופוטות העמיד על דלותם, אבל גוואלד, השכחה, מינץ לא ראה כטהה!

הרבה סקרים הבינו אל תוככי השיטיבל והברסלבי בדורשא, התפעמדו סטורה עיניהם, והמשיכס הלאה בשנות הימים, לא כן הנער יוסף אורליק, באותם רגעים ממש החוליטה: פה, במקום השמחה החוזה ווירקונים, אשב כי איזויתיה, רצוני להיות בדורסלב חסיד!

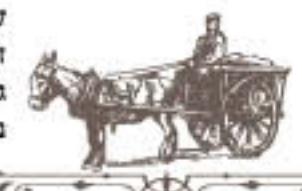
כיסים הכאים היה נבנש וכבא בבית החסידים דברסלב ושהה בגדמא את דבריהם של מזוז החסידים, בפרט של רבי יצחק בריטיר שהיה לבי' זיך סאותה לה' וראות וככל כנהלי אש, ליטום סייר ר' יוסף אורליק: "היה זה בשלוי חדש אלל, כשהגענו לשיטיבל של אשי שלומן בדורשא בטליחות' הראשנות, פתאום נכנס רבי יצחק בריטיר וניגש אליו ושאל אותו יסל הוא לומד איתי יהוד מזען השליחות, אמרו לו בחודאי. אני עמדתי בצד אחד ורבי יצחק בצד שני, וכשוך החל למד - בזען רגעים כל השליחות' של התפללא וורטב מודטוחין". (נאטשר נרבי מטול צילוק).

שעדליך

משתגייע לפרק תאיש מקיש וצמו הכבב יצע לא פניז בבן עלייה וירה שמיים, נשא ר' יוסף לאשת את בתו של המנוח ר' יצחק וינברג מהעיה שעדליך.

חתנו ר' יצחק, שבעל נכסים היה, נהרג בשעוות בדי' עזחים אוודרים לאחר שודרשו את כספו ולא אבנה تحت למם, והנחו הרצקה שיניגל שנסאה אלטב, גזילה בגדורה את ארבעת בנותיה. אסיד נבספה להשאים לתלמידי חכמים ודראים, ואכן ובתה לך, חנהה הראשון היה ר' איטשע (זאך) גרשנוקהן, ליטים מיסיד ומונגה המושבה בני בוק, חנהה השמי היה ר' יוסף אורליך. בנה השלישית נשאה לר' חיים מלין, בנו של בעל בית נכבד בשעדליך. הבית העזירה נשאה מאוחר יותר בארץ ישראל לר' אשר-אנשל מיטצבר, בן למשטה וויהה בראשון-לציון, שליטים והתקבב לברסלב והיה לחסיד נלהב.

ماז עבד להתגורר בשעדליך, בנה ר' יוסף אורליך בפי אביש ר' יוסף שעוזלצער, בעידה זו התגורריו עוד מחסידי ברסלב, מהם ידועים ר' יוסף גנטלי קאמיעזען, ר' גבי' יוסף בוכאלטער, ר' עזריאל לעסמאן, ר' משה אליעזר בוכאלטער ור' צבי וויסרטשין, ה' יקעם דספ.

**הוּא נָעַמֵּךְ בְּפַתְחָ
הַשְׁטִיבָל, חַבִּיט
פְּנִימָה בְּחַסִּידִים
הַרְוָקְדִּים. לֹא
קַשָּׁה הִיָּה לְהַבְּחִין
בְּעֲנִיּוֹתָם, הַקְּפּוֹתּוֹת
הַחֲרוֹפְּתּוֹת הַעִידּוֹ
עַל דְּלֹתָם, אֶבֶל
גַּיּוֹלָאָד, הַשְּׁמַחָה,
סִיחִיּוֹ לְאָ
רָאָה כְּלֹוָה!**

החטץ חיות חתפלל בשיטיבל טל בדורסלב

מןין לזמן היה ר' יוסף מגע לוורשה עיר מולדתו, כדי להתחדש בעבודת ה' במחיצת אנשי שלומן. פעם אחד, בכניסה למוקהה בוורשה לפני ותיקין, הבחן ביהודי נכוון קומה העומדת ומושה כי אל כי ואומר לעצמו: "בכפי ישאל אוותי - האם היה לי מה לענות?!", ורק חור ומתחה בפיו ואמר שוב "האם היה לי מה לענות?!", הוא לא ידע מי היה היהודי זה, ולאחר שביר אודתוין, אמר לו שורח חוף חיים זוקלי.

כך ספסר בשם ר' יוסף, ור' ר' משה ביגנסקוק שיבלה"ט, ומוסך כי ר' יוסף סייר שככל פעם שהתהף היהים היה בוורשה, נסח להתפלל שורת בית הכנסת של ברסלב, כי שם היה המניין היהודי שחתפלל בוחזין, ורק גם שמע מרבי הדרש ליב ליפל.

בית ונחלה בארץ הקודש

זהה ר' יוסף לסלול ודרך עבור אחורים מאנץ' לאץ' ישראל, ובוכסוח ניצל רבים וטוביים שלובות הבהירנים והקיים ודורות ישרים בארץ הקודש. היה זה חזהות לגיסו ר' יצחק נרטנסקוזן שבאותם ימים גנלה בלבו

"ארץ ישראל הדעת"
עם אלו הבתים"

**מלתב רווי ליטוטים שמייגז אלען בטולין
לי צטח אוליך בענין התיישבות חסידי
בריסלוב באוצר הקדוש**

**ישראל חסידי ברסלב בפלזיא למן שושנה
ברוך - ישראל המרכז בורשא**

ב' ה' יומ' ה' לסדר חקת ה' חנוך תרציז'ו לפ'ק.
החוים והשלומים וכל טוב סלה לכבוד אושובי יידידי הייר השונה
מי פמביי הבעל טבע ומי כשי' מוח'ר זספ' נ' ייליכט.
אחר דרישת שלומך הוטוב כמושפט, ליראי ד' וחושבי שפונ'
הנני בוה לבקש, כאשר זה כנה שבועות שקיבלו הנטבות
קסיל סכשי' מאג'ש מארץ הקדושה שורדים ליתע עבדו רוח שפה
דמנה כדי ליעישב עלי' באלפים איש מאג'ש, בנהנאי אם נקבץ
נו במושך חצי שנה אלף לירות א' ומר'. וגם שנק נזהם על'
נדעה הביל'.

וועתה כאשר ניגשנו לאורגן המפעיל הוותoxic של התפקידים ששלחו אספה כללית מאג"ש שרשמו את עצםם בחרם חבריהם עניין הנ'ל - (בשץ יוזר מטהה כתע) חוץ מערוי השדרה, ונובח וודע לאל אנשי מעשה למען אדרך את המפעיל, ונבחרתי שם אני בחוק נשיש והודע - אכן אבקש עוד שחוורייני פרטני ואופני הדברים ידיעות לך בהן: מי הם הרוצחים ליתן לנו? באיזה תנאים? וכיר מה שהנק יודע ומה שחוורי, כי, כמובן, נידק לנו על כל פנים בסוף וועת לידע איזה פרטני הדברים, למען געבור בויה ביזור וומצ' וומרץ הנדרש לאורגן מפעיל זה נמ לעשי השדרה, כי בעית והולט אפלטו לזריכיש ריק אליך חברים, אבל העברודה רכה בכבהה מואוד ואנחנו הפטינו שככנו לעמום על עצמנו העבודה חזושה להה, על כל פנים צרייכים אתם למלות לאנשי הוועד, אתה לי בתרותה דידות, יעור פרטני הדברים בויה, למען גדע רק לעבד הלאה אל המטרה.

אשר בה דידיך עה, הווש שולומך באבה רבה ומצתה
ישועה בתוכך כל ישראל ויהי רצון שיתתקו הנבוות והקשות
אתם.

בנימין שוד קארלסבורון
וב אני דודש שלומך ושלום כל אנ'ש חי ואבקש להודיעו
שרטטים הנוחרים לנו לדע איך לעבד הלהה. שמואל
בריטוטנסקי, המוכיר.

חסיד שטבונשטיין ר' יצחק אלען

ישראל גם עכשו כשהיא בוגרת... וגם נילה לנו גודל החיזב בטבע על כל אחד בישראל להזית בארץ ישראל לפני שעיה על כל פנים, אם אי אפשר לו להשתקע ולדור שם בקביעות" (הקדמת דוד מושענין לספר "מי מוחבב"). על מנת שהיתה באחיהם יטים בין החסיד הגדול רבי יצחק בריטר לר' איטהן גורשנטקוןין, בצען ישוב אנ"ש רבא זעיראל, מנהר החסידות ב' מושב גולני:

"באות הימים, כשהיקרתי בברית אחד מוחברי' שהתנו ר' ברה' פראנציגשאךן בעקבות תל' ר' יצחק בריטור יודד מביתו אפי' מבחן פראטום מהחולין בר' יצחק בריטור יודד מביתו של פראנציגשאךן, הוא בא אליו בעזין שבוכ' עסיק ר' איבשע, לייסד מושבה בארץ ישראל לאנש פולין. כשרואיתי את ר' יצחק, יזרחי והצטרכתי אליו בלבתו אל בית החסידים שלם, ממש עד לטעיבל שלו ריה בערך חמץ שעת והלבה, והייתי נרע עוד צעד בן חמוץ-עשרה ולא היה לי הועד לרבך אותו ובעודו שעמדו בשתייקתך, פרהatoms אמר לך: 'אתה והולך אני כבר דורך לך אהובך, ואון לך שם דבר לשאול?'.

שתקתי מתחות הבושת, שאלאי רבי יצחק: 'מה מזאך זען בעיניך בענין רכיבתך, שותתקרטות?'. השבתי לה' שותתקרטת, כי מזאדי אבל רכיבתו את הענן של תפילה', אודה? קרא?!, החפיעך רבי יצחק, אם כן ובשםך שלך מאכונתך, לך אתה מנסה להפילה'.

זה היה לאחר ש" איתשע ברשענוקון הקים את חברת' בית ווחיל' וקנה את השיקע בארץ ישראל, בעודו זכר אב"ש בא אל' בדרכם שודדים ומן להתיישב בארץ ישראל, ואו יסוד את חברת' בית ווחיל' קבוצה שניה' עבור חסידי ברסלב והתחילה לאסוף כהן עבור כן, אבל אב"ש היד עניים וכשותגיא פשה או שבת והז' צוריכים את הכסף, משכו אותו הורה... ויך לא לבסוכ' החדר לטעטל'.

משכו אוטו חזרה... וכאן לא יצא לבסוף הדר בלווייל.

אך למורות שהוצעו לפניו רק קניות סופרות חז
לכוארה, נשלת ההברעה לטבות אדרומות בני-בר
על אף שמדובר האגדות עמד על סך 9,000,000
לייש, בעוד שבידי סכימות חז לא יותר
מ-900 ליש.

רבה סקרים
הצביעו אל תוכני
השלטível הברסלבי
בגורשא, התפעחו
חראה עיניהם,
וחליכו להלה
בטגרת חייהם.
לא בן הנער יוסף
ארליך. באוטם
זעים ממול החליטה
פה, במקום השמחה
החדודה והריוקודים,
אשר לי איוויתיה.
רצוני להיות
ברסלבר חסיד!

צמצם את הזרום והירקון ופנדל לשלב אחד ושים בתוכו לוגו המלון

א. אקליטה חותם המלך ג'יימס

שניהם, אולם נסא החמור. פעם אחת בדרכנו חזהה הפיל החמור את הפסחים ונשכו המים על הארץ. ישבנו על החול ובכינו. אומרים שלא מוכם על חלב שנשפרק, אומנו בכינו על מים שנשכו... והיינו נזיבים לזרור כל הדרכן לדמות גן.

"זו לנו עיזום ואמי הלהבה אותנו. אבא יצא מדי בוקר עם כיכר לחם ובקבוק מים, ועבד בגבעות, חונב בעמל רב את הנגבונות בעורת כסישם ויישרו אותן, את האבני העמיסו על ענלה והשכו הכל במל אביך ליד הים. אבא עבד קשה, אבל היה חמד שמה".

הלייטונים לאומן

בתוך רחוב ראש השנה ור' יוסי, הרשאון לבודאו אורבה, נסע ר' יוסי דירושימה להתשלה יהודה, שם פגש בו החסיד רבי שמואל הורביץ ושכח פמו. רבי שמואל מתחאר בספרו 'מי שמואל' בחן אמרתו את התקבزادת של אנשי שלומנו באאות שנות יהודיה, את התפלות הגלומות, הלייטון בזאת והרייקדים בחירות ובצמחה והאהבת חברם, וגם מספּר על אחד מאנש' ושבו רבי יוסי ארליך שבא פטולין:

"הנה התהערדות של כל אנשי שלומנו ביהוד, או בערב ראש השנה הוה שמת ר' יוסי, אבל סתול המערבי ושבען הגדי, שעושים תשובה על כל השנה ומתחודים בכל לב ונפש, ונבקשים הפיק על עבדות ה', ושינגדה כבב טלבוטו יתברך, בודהאי התהעררות ביהודי התהעררות צער גDEL ועוזם סאה, ואחר כך הלבנו כולנו לשמעון הבזיד ויעיא ואמרנו עד הפעם בתהעררות עצום היה בגדיל התקין הכללי והפלות של ר' ראש השנה מליקוטי תפלות, בס' כ' כסה וכמה שעת בתהעררות וההתבדדות, ואחר כך ננסנו אני ורבי שרואל זב' לבית הרב אלטר בצעירותו בסבונת סאה שערום, ואכלנו מעת וירבנו מרבינו זיל,

יום אחד נനם יהודי לא חוכר אל חנונו ובקש חיים ליטול את ידיו. לשהוא שומע את ברכתו, שהיתה בדיקות רבה, הוא חסתכל עליו וטואל "חהיכין יהודי ואיזה חסיד הנלם?", ברסלבר חסיד חפולין אני, השיב היהודי, מהיה לא אחר סהחסיד ר' טחואל חרדי כהן, שהגיע זה עתה ארץה. ר' יוסי חתמא טחחה לחתעה התשובה: "הו... אתה חטלנו!"

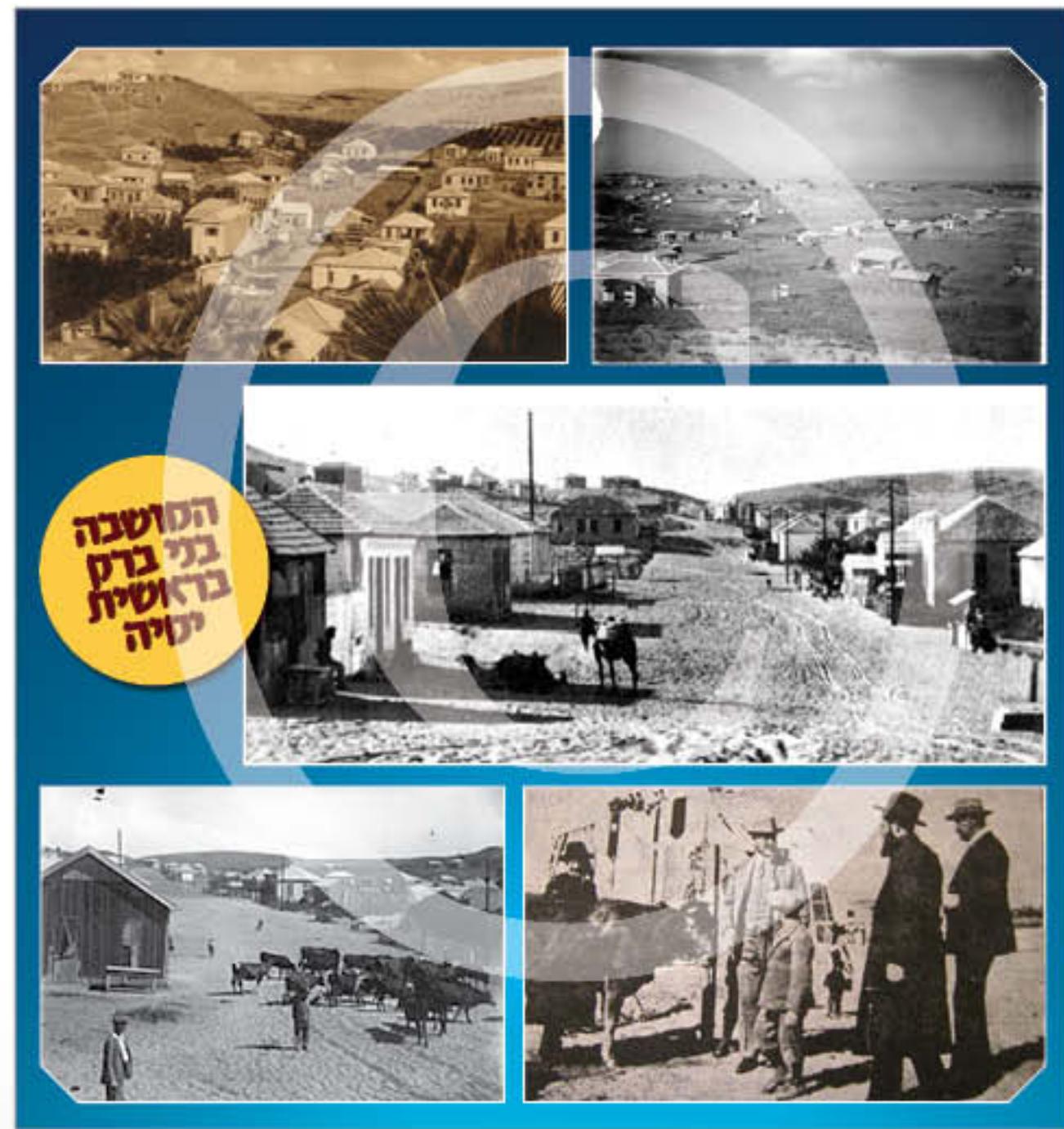
ימים הראשונים על אדמת הקודש

בראש חודש סין תרנ"ד ירד חביר הקבוצה הקטנה בנמל יפו, לאחר שנחו במלון 'טרגולית' יצאו לפסוע מסיועתם והראשות על אדמת הקודש ולשאוף מאוזידה הפהו.

"שבאו פטולין ארזה", מספורה בتو של ר' יוסי, הרבנית סיילש תבלח", אדמת בני בוק היה מקומן ציה ושםות, הגענו תחילה ליפ' והשתכנו מספר ימים בסוג של פלאן, בשכתי יצאו הרו' החוצה ואמי וראתה שמייחדו מחלך ומעשן סיגירה, אמרה בודהה: 'באץ הקדש, יהודי מעתן בשכתי?'. כדי להפיג צערה, אמר לה אבא: 'אל יתקה שזה יהודי, בודאי וזה גוי'.

"אחר כך הם חיפשו מקום לנור בד, ודוד' יצחק נרטנקרון אמר שבני ברק הוא מקום טוב, ממש שהואقرب לתל אביב". בזאת שני, אסוד-זג של שביעות, הובאו חומרין בינוי, כדי להעמד על תלם את המדריכים והראשונים, שהוקמו על הגבעה הראשונה הסמוכה אל הבנייה למושבה.

"בחקומה הראשונה לא היה לנו מים, בכל פעם היוינו עוזים דרכנו לרמתן ק' הסוככה ומשם הבאנו מים על גבי חמוריהם", סברת הבית טהורך של מעלה משומנים שנה, "קנוינו שני חבלים וקשרו אליהם

**הڪוטבה
בכى ברק
בדאשיט
ימיה**

אםם מושבה מיוחדת לחסידי ברסלבר לבסוף לא קמה, למורת הביסיונות שנעשה בדבר, אך עלייה הנחונית של ר' יוסי ארליך והפיה בלב חבריו בפטולין תקופה בודלה ורצון לעובותם והמילולות ולהתיישב בארץ האמונה, ולא מעתם מהם זכו לבס福 להוציא את כסופיהם לפעול וובכתן רק ניצל מניה ההרנית.

חלאות מודבות עבד על חבריו בית ומחלה, וזה שאמוד לסת כי לשודו משקיעים הם באדמת פרושים זו, שייהודי ודרשא לא יחצוץ לרכשת. בקץ תרנ"ד, כבר ר' יצחק נרטנקרון לחזקתו מתפקידו כבעל עלייה מתחומית של שער הילדה והקסים הכספיים שhortערדו בעקבותיה, בדור השני, פנה אל הבניין העומקה לארץ ישראל ואך והלט ספיאזנה, שידיע היה באחכומו העומקה לארץ ישראל ואך והלט לסבדר את נסיך בפטולין וביקש מראה רבי ישעיוו שפירא לרכוש

על שלוחת טצע' מודיע אודוזם. ר' יוסי ארליך בעקבות

ונוכה סולב ייחד במוורה לאוור שמכה לבוא ל'זינו וה' בקהל ומוכה לבוא לאויר ישראל הק' ולהיות על ציון רבכ' ע'יה במוורה אכ'יר. והנה מענין לענין אפשר לך מען אויר ישראל, כי השם מכתב מאחד מאנש אשר נסע בשנה העבר לא', הוא גיבוס של ר' אישע גערשטיינקאן, שיוכל להיות שר' אישע הניל' ישודל לשלה טכובדי דרישת עבדי ועובד ר' יצחק נ' ברייטער, יון ד' שאוכה לנטעת א' במוורה ובקהל ואוכבה לפועל שם ותיקון לפוש'.

חדר נסלה

הקהל יצא בין אנט' בשולין, כי ר' יוסף שעודלצער תקע אוולו על
אדמתנו נוי ברוק שברארץ הקודש, ומיד החול רבים להתענין האם גם
הם יצליחו לעלות ולבוא שמה, שהרי כמו הזרות ושירות נשביע מפה
הקדוש של רבינו במעלתן הארץ ישראלי.

הוּא יְמִינָתָךְ אֲבֹתֵינוּ בְּרַכְתָּנוּ לְלִבְךְ כְּרוֹצָבָתָךְ תְּלִין אֶל־לְבַדְךָ רַבְנָתָךְ וְלִבְךָ.

בתקופה הראשונה
לא היה לנו חיים,
בכל פעם היוינו
עושים דברנו לרוח
גן הסוכחה וקسلم
הבאנו חיים על גבי
חכוריים, קניינו שני
חלים וקשרנו
אליהם שני פחים,
אותם ומוא החטור

פָּעֻם אַחֲת בְּדִרְכֵנוּ
חוֹזֶרֶת הַפִּיל הַחֲמֹר
אֶת הַפְּחִיכִים וּנוֹשְׁפָכִים
הַחַיִם עַל הָאָרֶץ
יַלְבִּינוּ עַל הַחוֹל
וּבְכַיּוֹן. אַוְחָרִים
אֶלָּא בּוֹלִים עַל חַלְבֵּן
נוֹשְׁפָךְ, אַנְחָנוּ בְּכַיּוֹן
עַל חַיִם טְנוֹשָׁפָכִים ...
הַיּוֹנוֹ צְרִיכִים לְחוֹזֹר
כָּל הַדָּרֶן לְרוֹחַת גָּן"

חכמת הצדיק הקדוש ר' שמישון בן יוחאי יעמדו לנו שנוכה לעבוד את השם

“זקן” שם חותם ר' יעקב צייגל

הנתקה משלב בונוס

ה חישון | שדרילן על חטיפות& הפסדנות של ר' זקנ'

העשרה ראותם. ר' יעקב דעלצ אולפניך

לאחר כך חזרנו לעיר העתיקה והלכנו לפקוח, ועוד הפעם לסתול המערבי, והזוויח טאנשיים שם עזום מאד יותר מכל החיים, ובילינו שם מיט בפומילם ושובבה ובמכורנות.

זהה רבי דוד הלאדונסקי (נקרא רבי דוד טפשער) הבעל-טוקע התעוורנות רב, ואוד כך החפכל רבי דוד וגאל מוסכי בהתעוורנות בכעסם כחצנו גאל, והיה לי חי היה והתעוורנות גחל מלפילהן שפרט מאכדרת 'אשי העם יודעי תורועה' וכו', 'בשאנק גילון' וכו', אשורי יושבי ביצ'ר' וכו', שאחר תקיעת שופר, ותפילת צבני העני טמעש' שהשליח ציבור או כוהה קודם תפילה מוסך, ובפרט מלכיה חזנות ושופרות של חורת הש"ץ, ותפילת 'נתנה תוקין' וכו', כל החפילה בהתעוורנות ובבעיות חיות גודל, ואוד שגמינו תפילה התהילה והתחילה והינוכים והڌיקדים, ובפרט ניגוני וראש השנה, קודם בהו ורבה בחיות גודל ושפהה רבה, ובפרט אנטיבי עם חבדי גז מרשלן דב ברגמן.

זואחר כך הלבנו ביחס למאה שערים לאכטול אצל רבי אלעזר גבאיין, ותיקיי אחר כך הלבנו במאה שערים לחשלה מנהה ותשילך, שם החוויר עתנו אחד מאנשי שלוסטן ושמו רבי יוסף אלעיך שבא בשלין, והתפלל בבית מדרשו במאה שערים, וכן נס אבלנו ולפדן לנו בחד תורה מליקוטי מהדורג, מהחוויות שרביות הקדוש זצ"ל מרים בראש השנה, ולפדן כמה שנות עד הטעב, ואחר כך עשינו עקדדים, והתפללו מעריב של ליל ב' דראש השנה במאה שערים, אכלנו סעודותليل יומם טוב גם כן אצל רבי אלעזר בגבאיין (פרק קב').

אבל לא זכה מודע להזות באומן, סטפרת והרבנית מיזולש, והוא שהווקק מסודר לנשוע, ואולם הקומוניסטים שלטו או ברוסיה והובר אוחזת בשושן. אבל הוא כל השניהם דבר על רצונו להציגו לפרסום של רבבי. כאן בארץ, היה נוטע לקובוץ שהוא בירושלים. באותוTEM דוד שעוני ומחהורה, לפני נסיעתו לירושלים הייתה אמי נוהגת לו רימנולות חיטה, וחוליה, כי הוא צוריך להחזרה עם כמה ימים ולמארחין הרבה אוכל, שלא יהיה עליהם למעטסה, בירושלים היה נועל את תרגנולת לשוחף, אך היה לו בטה לטעוד בחוג.

ובכללה הראתה לא ורקונו כלל, כי אין מטהג אנטישלומנו שלם לתקן כליל או של ראש השנה, כי רבינו זל אמר כי הוא ואנשיך עבוריים במשפטם כליל או וראש השנה (טכונה בליקוט הולמת), כי הבדק האמת וכל הדקדים בו נפראים הם בן דקיקת פחדים, ובטעמים וחחותם לאילו תלמידים טובים', אין מיט מיינע מעונשין גיינע זורך זיא ערשות נאכט דראשת השנה, וכן מಡעךן אנטישלומנו שלם לדבר ודיבורים אחד לחיבורו כליל או' דראשת השנה ובזום א' עד אחר התפילה, וכטובכם
בגאונותם בר' ב' צדיקים למיטען בזיכורן אן.

ובבוקר ביום א' ודרש השנת, באנן בבדוק השם לעיר העתיקה, והלכנו לכותל המערבי לפני תפילה שחרית, ואחר כך נכנסנו לבית מדרשנו ונתקבצנו כל אנשי שלומנו, והשתפלנו בהתעוררות ובחוות גדול עצום ורב, ושחרית התפלל רבינו נתהלי [-ט-ט] לפני העמוד, גם כן בתעוררות וחירות גודל, ואחר קריאת התורה לפני תקיעת שופר הלכנו עד הפעם למקוה, וממש לכותל המערבי בערך שעה בתשובה בחפילה ובקשה והתעוררות, ואחר כך חזרנו לבית מדרשנו ואמרנו חזור של ר' ר' שלמי התשויות.

מאמרי יוסף

ובו החרשים וביראים בחרר מדרים על אורותיהם
ישרשוון ברוב הימי השםodus עד חזרם שם
על החרשים

ושנארה לוד קומתש החדרה פטור על סאי' הקומת
הגבאי' ציטע מלה ר' נחמן נברסלב' מליליאן
בג' לפערן אחים מסחרי' השם עלי ברשות השם

כל אלה מאנרין זה זא מאן
יוסף מורה יהאנאל זל אלריך
פערן גאנטער זונען זונען זונען זונען

זונען זונען זונען זונען זונען זונען זונען זונען

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

חלקת יוסף

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן
השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

השכונות והדרכים האמונות פוליפראן

מכנסו בנה, כל להוניה את ההדמנת והטבונת... אעטדו את עצמי
לשושום לעוד לסת במל' יטלוי ואט נוניה הצעען, כי ידע מודי
יבא האונן... והטוקיד ומישיג' בהטעה נהורה... יצחק נ פרימנט
גרשנקרון מבני-בסיק.

בטעו של דבר, לא יצאה לפעול תכנית המשבנה בארץ ישראל
להסדי' ברסלב', ואשתה, מל' סגיית הטמן, אנשי שלומנו הין
ברוכם עניהם ולא היה בידם להआורן ולטביס את הסך הגדרה,
ובטביס, והמ לא שוו' לקבל סייע מווארטון הביזי' קעל ולפעל לפי
ודרישותיו, וכי' שוכותם באוועם ייט' ר' אונן ליב צילמן מווישא
ליידי' ר' יצחק מאיר קורטן שבאץ' ישראל:

"בג'י מכען טעתלה הייב עלי רעינן הענין התה הייב בכל

בהתמך וזה מסדר שבשונה פרטית פש' באניה בהעתק
שואא, י'וכשהתלהוי לדבר אונ' אהודה וצעעה ז, אונ' בה בשתי
זדים והתלהב מהערען הקוזש הזה. ותקי' הצעע לבי' אומת
שעומדת לשוחם במקומות שנות באץ'... וט' אונ' הקפן והכל,
שעד' ליה' והצלהו פעם, להטסף נקודה השבנה על פלאה הקודש
באץ' הקודש, אעטדו את עצמי לשוחם, לעוד לסת בכל' בטלות...
ההיות שאוי' ידע שהחברים שלן בפליטה לא יוציא לפעל את
ו התקשרותה זהה פרט שיקלו הסכמה מלאה מעכ'ת שליט', אונ'

ר' יוסף אלריך

ר' יעקב גרשנקרון

מנולתו של רבי אברהם בתורה ובחסידות, בנישועה הבאה לחויל,
העליה לאץ' הקודש, כמו מולידה חוי כי בא העט לקיטים ואט מן היה
מאחר, ובי' שוד קט שמד להתרגש חורבן גורא על יהורת פולין כללה,
לקראת זוג הפסח תורה', שנח וחויב לבי' פודז' השואה הנוראה,
הגיא החסיד הדגול ורבי אברהם שטוטנארץ פ' יומ' א' בר' ז'
אייר המחרח'ץ על אנית פולגרא'ז:

"אל כבוד האי גברא רביה וקייא חסידא ופרישא צדיק נשבע
מאוד געלת, יידיך ה' עט' ואורכו ויזיד נפשי היקר הרוב האונן ר'
אברהם שליט'א שטוטנארץ בירושלים פיהיך תי'. איחדשקב'ין
הנבי כהה להזכיר את אשר נזכר בחרול המשעד פשח שנה זו, בכיתו,
בהחטאינו דיא'ה, ה'לה' ר' יצחק מאיר נ' וט' ר' יוסף אלריך וט'
אלריך ור' יצחק מאיר קורטן ובטלן שיחום עלהה כמלהה והשללה,
איך פעילים לובייא קבוצה גוולה של אלפים מאש' שלומן ארץ'!
הפנייה עשתה רושם נודל על ר' יצחק גרשנקרון, שהתפעם

בתקווה שלאורה מון פועל א'ש מפולין ומארץ' ישראל בענין
העליה לאץ' הקודש, כמו מולידה חוי כי בא העט לקיטים ואט מן היה
מאחר, ובי' שוד קט שמד להתרגש חורבן גורן גורא על יהורת פולין כללה,
לקראת זוג הפסח תורה', שנח וחויב לבי' פודז' השואה הנוראה,
הגיא החסיד הדגול ורבי אברהם שטוטנארץ לשוחות כבשח להחטיכן בו. רבי
ביב-בוק' ור' יוסף אלריך נט' כל חדיד מיזיד להחטיכן בו. רבי
אברהם רצה לשב לבוד בוג'ה, אך כהה מאג'ש הלכו ותלו מודעות
בכל העד' על דבר בוג'ה, בעקבות השרוסט הצעיע בחול המועד ובכיט
אל הבית שב' האקסן, וגם ר' יצחק גרשנקרון מישר העיר וגיא
והעמיד אין' לבבד ואורח החשוף, באוועה שעיה נבווע שט' ר' יט'ן
אלריך ור' יצחק מאיר קורטן ובטלן שיחום עלהה כמלהה והשללה,
איך פעילים לובייא קבוצה גוולה של אלפים מאש' שלומן ארץ'!

הפנייה עשתה רושם נודל על ר' יצחק גרשנקרון, שהתפעם

זה הוא חסדי ביטול בדרכם בעייה של דין

זה לנו בחד בשי דרומא, אין אתנו ידו
עד מה, מפדי מה נכתבד אל לארץ החיים, ואלה
לקדשת השם.

אנשי הנחל הנבע במושבה בני ברק

היה זה בשנותיה הראשונות של המושבה החדשת בני ברק, לר' יוסף ארליך היה
באותה עת הנזוט יקרות. יום אחד נכנס
יהודים לא מוכרים אל החצרו ומקש סיטם ליטול
את ידר. הוא פגש לו, והיהו ששה ברכבת,
כשהוא שמע את ברוכתו, שהיתה בדיקות
רבה, הוא מסתכל עליו ושאל "מה McCain יהוד
ואיתך חסיד הנכט?",

"ברסלבר חסיד מפלין אמי", השיב היהודי,
שהיה לא אחר מהחסיד ר' שמואל פרדי כהן,
שהגיע זה עתה אורצת.

ר' יוסף מתפללא שטוחה למשמע ותשובה:
"זה... אתה משפטנו".
קסם שמע ר' יוסף אהלו על אמתה בני
ברק, פלו ובוא בעקבותיו עד נפשות יקרות
מניהם, בלבד ר' שמואל פרדי כהן, הביש
בם ר' יהיאל מאיר צוקר, ניסו ר' דב ברישטיין
והוננס ר' אברהם גוז, ר' מודדי (מוס) גילני,

ר' יעקב זיליג אורלביניך, ר' משה צוקר ור' אבא

LIBERMAN, בלבד ובפשות החרשות שהתקבבו בני ברק עזמת,

בם האחד הבעל ר' מרדכי מסענוביץ התהוו. תשופה

ר' חוטל יגאלין היה ספר כיצד בשבת בבורק היה רב אפרים כל קורא תפיד בחטעמה חיוחדת את ק"לחתודע ולגלוות של פני הספרוי חטעיות, וכטהיה צורך את טחו של הרבי, היה נעמדו חלוקתו לתראה

לייבורמן, בלבד ובפשות החרשות שהתקבבו בני ברק עזמת
בם האחד הבעל ר' מרדכי מסענוביץ התהוו. תשופה

הבודדים, אך צרכין להזכיר בזה. כי יכול להזמין עין
דמתה זו בוציאו דנורא וחזרה בראשא, ומלאך מזיק הוא
ודיל, כי יש אחריות גדול בעין לקבל איזה חלק והשתפות
באריה ספלה מוצפינעם, הן ככל פנים איגל אוני שלומיט
וון בפלוי חוץ איגל החסידים והאגודה וכל האורתודוקסים,
כי יעליל עליינו ווועישו בכל העיתונים ובכתבי החסידים
בלשנות של גנאָו ווועו, ואמ' יטזאָה חס' ושולט איזה היטרין
באחד מאנש שולטן יתלו על הכלל על השבון זה - וויכל
חס' ושולט איזה היטרין הרבה מאנש שולטן על די' יה וויריכין
לחשוב הפסד פונעה בגין שורה וכו'.

ב' והשנית, צרכין להזכיר שלא יקימו כל ובכתבות
אלין, ורק הם יזדחו את הפריטות הווע שם צעקלאלטען
[אנצטטת העועלן] עבורם, שיכלול על שם זה ליקץ מעת
על ק.ק. מלאנשיס הדרדים - ואנחנו לא מודיח מודכלל, רק

הביבות חס' ושולט ח'יל, שאדר עשו להיאבלאלען
טפורם. חסידי ברסלבר רודם איזס מיטגלט לעבודה
כו ותשוקגו לאיזן ישואל הוא באונן שנובל
לעסוק בעבודת השם במנוחה ולהתפרק בסביבה
קללה, ולעסוק בעבודת האמונה והוא רק עין של בלית
ברידה וויל.

ג'. אנחנו לא בקיאין כלל בהפאליטיך ולידע
איך להזהר ולהשمر מתרומות שלם.

ד'. אין נמצאו איגלן שם כוח הארגון
ויסציפלן, אבל אנחנו שלימולניקים וקופאן וכל
אחד הוא בעל דעה מיוחד, שני הפקידים במושב אחד
ויל.

ה'. עין כהו דרוש לתעטולה גוולה ורבה, וכלל
אחד צרכין להזכיר שיהיה שולחן עורך.

ג'. האדטיסטערצע זריכת להזאהה רבה
ואגשי שלומוטם הם עניינים ואין בכוום להזאהה עניין
כהה וווע מוחם לא סביל צרכין לאיזה וווע
חוץ מעבודת לשמה".

ר' אהן ליב סבין פוד כטה סיבות איזהה
המונענות אווט מלעסוק בעין זה, ווועסוק

"על כן אבקש טה שודזיב לעין בה העניין
וועסוק וליעץ עם עוד אגשי שלומוטה החשובים
ולסתוב לט הוהת יעטבם והשובה ברורה איך
להחנגן בעין הוה, אשר פצע אחד הוא מראות
אייזה רסדי השושא, ומצעד השני יש בוה השושא
ונחלות כביל ואבקש כטוקבלו העש מכתבים

תbil מ"ז' יצחק גערשטיינקון ווועל שוראי, או להעתיקם איזה באות
ויל ש... איזה גערשטיינקון ווועל שוראי, או שטולז המכתבם בעזם ואיזה העתקם
וילשוח לсанן העתקות, או שטולז המכתבם בעזם ואיזה העתקם
הה, אשלוחם לך תורה אם יזאהה השם...".

ר' אשר אנטיל חייכקר זל הײַד מראשון-לעיזו

בצער את חומות קרכטה במושב ראנשון-לעיזו, ר' אשר
אנטיל מיטמבר וווע ערקי יקיף אילך

בראשלאָז, הוא עבד שם. בשומו הביתה לאחור עבדהו המשרת במשער הווע
בקב' היה מטייל ובילוד וווע שעת רבתות.

זהה היה תלמיד חכם נידן וווער בילוד, חז לו די' יה וווע
סיע למיטישיבים הראשונים במושב בני ברק, במציאות פטורות להמשכת
צינורות כסם וווע.

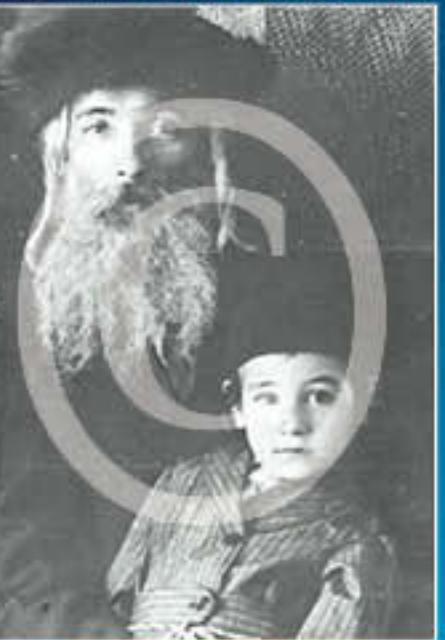
"את לילדי שלח לתלמידו תורה בראנשון-לעיזו, הבן המהיל יצחק למד בהיכל
התלמוד בתל-אביב, וגאנן ר' ברוך דב טוברסקי שיבלהיט למד שם יהוד אונט,
בראנשון-לעיזו לא היה ביהיכביס ברסלבר, והוא התפלל ביהיכביס פריטין,
שהיה חסידי. ר' אנטיל היה עמוד ווועך של המושבה ראנשלאָז, בכל שען סידר
את הקפות בשנות-תורה והיה וווקד עד כלות הנפש.

"זהה היה מאירק האגנות ניד ווילול השבט, וראשל'ץ היה מושבה של
יהודים חרדים ולא היה בה ממש בעיות פטורות, אבל היה און שטוח אונט את
חומרם שעה לפני בזאת השבט, לכל חוויל על די' יהי היטרים שונאים ומשונאים.
לבגד את חומות קדחת השבט, לכל חוויל על די' יהי היטרים שונאים ומשונאים.

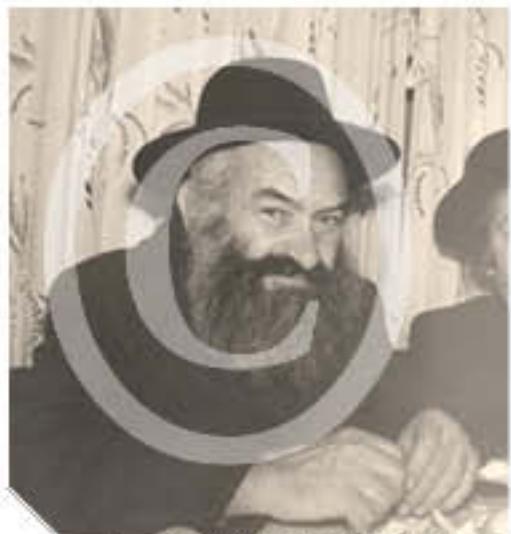
"זהה שם גונדר של 'השומד והצעיר' שניטה לא הרף למשוך את הצעיריים
לשודות, וויל אנטיל היה עורך והגנות ניד פטולותיהם, והוא היה זה שעמד על
ביזור חומות הוה ר' בראשלאָז".

בם לילדי של ר' יוסף ארליך מיטליגים בשבעה של הוה ר' אנטיל, שטומטים
היה כבודה בthora, ביראת שמים, בתסוד ובדקוק המצות.

ר' אנטיל ובנו יצחק נידחט בתשיה בהפצעה מצרית.
גיטו ר' יוסף ארליך המביזו בתחולות ספרו 'מאורי יהוד' עם אחוי
ואיזהvid שנסכו בשואה, והותכו ר' יצחק שנידח על די' קוזקיט בטעס'ה
ליעילו נשומות גיטי היך בגאנשים, וווער נידקה ווועס, אשר אנטיל ביר' אלטור
פליטאל, ולשנתה כהו היך הוכח יצחק שנידח על קידוש השם
בחגיגת וווער עיי' המזרט בשנות תש"ה, כהה להודש אייר'.

בזכרו של ר' אנטיל חייכקר זל הײַד מראשון-לעיזו בדור הראשון
בזכרו של ר' יוסוף ארליך זל הײַד מראשון-לעיזו בדור השני

הוואו ביחס לפאו ארטזגר' מוטל גולן בלהבותנו

ר' חסיד אולץ בנסיבות מיטביהה יסח הוחש האלוף פאלשטיין

הוסקי' והחון איש - אל תאמור לאחר סcken שני אמורתי לך את
הענין הזה.

ובאמת כך היה, סיפר ר' יוסק, "צטולטי"
לברך שהחינו ואחד המתפללים החל לצעוק נא.
אבי שתקתי ואחריו שוללה חודל לצעוק, המשכתי
בקראתו. לאחר סcken כשבאו אליו ושאלו אותו איך
עשיתי כן, שתקתי ולא אמרתי להם שהחון איש
הורה לי לנוהג כך. ורבינו יונקלה גלנטסקי
נענה לנוכח סיפור זה: "זה מה מעשה רב".

הסוסי' והחון איש

וּבְתִדְרֹתָה יַהֲגָה

על קביעות עתים להורה, לא יותר ר' יוסף בשם מוחץ. גם לאחר שפחח את חנות הירוקות אותה ניתן ליה יוזם וגונתו, "בטעו יוזם העובודה, היה אבא מוסר כדי ערב שיעור בדר' היומי' בזיהובן אלטמן", מסורת בוטרכטינגן פרטנערן פבלט'ן.

וחברותא שלו במשך התקופה אורךה, היה
הanton רבי שלמה פנא אב"ד תל-אביב, שרוחש
חבריות מיוחדת לאכ"ש הוחלט בכל יוסט
מתיקן בבית הכנסת ברוטבל ברוח מיטן,
לימים, לאחר שמספר את חנוךן, נעראו ר' יוסט
על די רבי שלמה פנא לשפטם פטוא דידיינ
בבית דין שבתל אביב. רבי שלמה סייע לרבות
להצדדי ברוטבל, וכואנד נזקקו לתועדות טמיינה
לרבנותו בשבל לקל' ברכ' קאוד' לאורה'ב.

זהה ר' משה ביגנשטיין מסטרוי "ץ' יוסט
הזה בעקב כל הש"ס וטשרי' רביינו.
כשהיזי אברך צער, ים אחד
קואלי ושאל אודני האם אמי

"חנוכה היה אז
בא מטהו היחיד
חאוד, הוא היה
שר בדיביקות את
החזורדים, וכטיה
חגי' לחילים
'חטוף זרוע קדר',
היה נכנס לחדר
הפנייחי, חרים את
ידי' כלמי מעלה
בתנועה של תחינה
ובקשה וקורא בסופו
גודול חעומק הלב
לצדחות יורדות
חעיניו: 'חטוף זרוע
קדדר וקרב קץ
היטועה', כך היה
עוחד ומתחנן
שוב וטוב"

איש', אבא כיבוד מואד, היה וויזה לנו חנוך
ידוקות התייחס מבייה מדי יום בשליחות אביו, עגבניות
ומלפפין להען איש'. החון איש' היה פותח לי אודיו
החולת בכל פעם, הוא ברוך אותו שאנו זוכה באהיכתו
ימם, והוא העירק את זה שאנו הבאות לו בכל ים אודיו
הדריקות, שמדובר או מבחן חשוב, ואוכטם ברכבתו
ברכת צדיק מתקיימת, לאויש'ם.

ובודה בעניינית ספר המגד מישרים ורבי יזקלה גלטסקי זצ"ל, אהוה שמע טפי רבי יוסף עצמד וכן קדר לפמי פסידזה בשתותיה הראשונות של הפסנחתה בני בריך, היה ר' יוסף הבעל קורא בבית הכנסת הנודע שבתפלל גם החזן איש'. באותה עת היה ר' יוסף אבל על פסירתם אמרו ולפמי פרדים שאל את החזן איש' ואם גם השנה יקרה את המגילת, סתום שודא אבל ובמשנה ברורה מובא שאבל אותוosal leberk' shehoyinu b'huk ha'shana, החזן איש' השיבו "לא התבונן את דברי המשנה ברורה" ומזהר לך לברך שהויינו", אבל גאנשיט ציעש ר' יוסח', אמר ר' יוסף, השיב לו החזן איש' "הרי אתה מתחילה לברך את שדי הבוכות הראשונות, אוחר כך נסתהברך' shehoyinu כבר אסור לדבר, כלל היוזר ציעש' צ', כמה זמן הם יכולם לצעק? אהוה ביטחין מהירות וכשיפסיקו, תפסיק ותזכיר את המגילת, אבל"

בר', אמר לר' מוטל, שכבר נשאר אעלו
ושבר פכו את החדר. לאחר תקופה עבה
להתנור בצדיק שעדכ בקרבת ביתו של ר' מוטל
יזום, ברוח חותם טופר.

"הזריפים והארונותים בהם הטעודני"
מכות היום בטו של ר' יוסט, "חו' לא
חלונות זכוכית, וכי לנצח بعد הקומו
שלא יהוד פגימה קשורה אמר סידרים
אבא פעם אחת חור מבית הכנסות, וירד
בשם חזק, ורבבה מים ניכנו לחוץ החצר
שלו, אמר לקחה אותו ואת אחוזתי - היי
למי סלים מדרלים שבתוכם האמור את הפצעינו
מוחץ לאוין - הוא הביצה אותו בסל
 מתחת לשולחן, כדי שלא נידרב. כשאבא
 הגיע מבית הכנסות אמרה לו אמר דראנא
 כמה מים ניכנו לצזקי', ואבא אמר 'סיט'
 בז' יאנאי.

פסיון בבני ברק, לאחר שהגיע אליה
 מחל-אכיב, אני שלמוני במושבה החדש
 שהשור בבו אומן גדול במוגן. ר' מוטל
 צילק היה מספּר כיצד בשכת בובוק היה
 רבי אפרימל קורא תמיד בהטעמה מיהדות
 את הילוחוד ותגלות" שלפני הסיפור
 מעשיות, וכשהה מוכיר את שם של רוכבי
 היה נעמד ממקומו בדעת נבוד שאין
 להארה.

בספר השנים יסדו ר' אברהם זו וחנותו
 ר' יהיאל נזכר את בית המדרש הקבוע
 והסוציא בטלבל בדרך סימון בני ברק,
 כשר' יוסף ארליך מסיע בידם להעמיד את
 בית ה' על תל. הגיס ר' יצחק גרשננקו,
 היה חורם טפערם לטעם את המאור לבית
 המדרש ובודמות.

"סבית הכנסת בדסלב בבני ברק, נשפטה רבות שרים וויקודים. לפני-tag סוכות נהא אבא סוכת ליד הארייך שלונ, בח"י תשע' זום הייאודייט של הרבי, הו באים החסידים ושבד בסוכת, בינהם זובני את ר' זאב לברמנש. אמר היהת פכיה את האוכלה לטעודה, ואבא ושאר החסידים הו אומרים ונרי פונת מארחים ורוכרים.

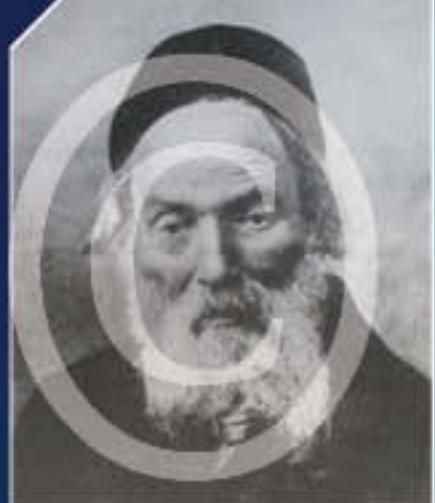
שם וזה חיבורו של יוזאי פולין שבב את בית הבנות", מספר הרוח"ח ר' משה ביננשטיין, " ככלם היו אנשים שעמלו במשך היום לפרכוסם וזה מטהללים והתיקין. לאחר החפילה היז אומרים אחד לשני' ז' זגדט א' גאנזן (חאנז ניין) ופראוחים ברייך של שטחה, היה טפש הענוג לאאות אהם, שכולם ורביהם בתכליות, והאחות אשכבה שם בטעו במכשפתה אנטם."

בית מלא אורחים

הסמכותם, ובטענה מנייע למליט הטענה
ודעת קדשנ', הנה נכון לחדר הפנים;
כritis את ידיי כלפי מעלה בתנועה של
חיהינה ובקשה וקורא בקול גובל טעם
הלב כשרdotות יזרדות מעיניו: 'חשוף' ו'דע'
קדשן ו'קרב' קץ הישועה, כך היה שופט
ומוחתן שבר ושותב: 'קרב קץ הרשות' - -
'בלילות היה אבא מדליק נר ווישב ולמד'
תורה לאוצר. אחותו היה תמייד ואסורת גם
andi רוזה בעל שיבשך וילמד תורה.
כTHONה שאבא גם היה נתג לבאות בלילות
אל הבעה שהיתה מול בינתן, שם היה
טומבווד וטומבלל לה...'

בעל קורא בחסד

הערכה רובה שורדה בין ה'חון אש'זוק'ל ובין חסדי ברסלב שהז מודשוני

בצער קורנץ היה מוחלט במושב של מושב
ההיאוּן, ובה נאסר לארון קדש בדורות

שוד אט ר' צוּק נְסָמָקָן לְלִזְמָאָת רַעֲנָן

לען כל אכזרין פוליטי

מיטשלנט לאוּרְמָן

שנת תשכ"ה, שארית הפליטה של יהודי ברית-המועצות נאנקים תחת המגף הקומוניסטי, אך בלבם של חסידי ברוסלב, שרדו את השנים הקשות ברוסיה, בוערת אש היהדות • מדי שנה ל夸ראת ראש השנה, עוזבים הם את ביתם אי שם באוזבקיסטאן או בגאורזיה, ועשויים את דרכם אל תוככי ברית-המועצות, לעבר העיר אוקן, שם הם מתקבצים בחשי סמור לצינו של הרבי • באותו זמן, מצטרף לקיבוץ המחברות יהודי ור' בצלאל שיף שלו. יובל שנים אחריו, הוא מגולל לראשונה בשיחה לאבקשה את קורות אותה נסעה • הגלחת שהפכה להבה

יש' דוד, דוד דן

נקודות הבודדות
לפניהם ביזה
שדי תחת המ亲切
הסובייטי ושם
על גחלות היהודית

בזמן שורות ותמי אימנו לבכורה,
לא בצלאל שף, חסיד חב"ד נזעך
חסידי מחבר הספרים 'מעבר למסך
הברזל' ימאמא לך נשוי, לפחות בילדות
שהונתקו מהקהילות היהודיות, רבים
מאוד הקדוז ומי היו שוחטים לזרחה
ובצער במחנות הexterminationists,

בזמן מלחמות הטולם השנייה, התאנדים
מאוד מכך כבשו את חלק נירס מודסה
והניעו כבר עד מוסקבה את אבינו

בmeshush בתחילת המלחמה ואך אוד לא ידע
בבצלאן, העתיק את פניו למשקן
שכאובקיסטאן, כאשר בדור הוא שומר
על יהודתו בכל מסגר, שם והודות

אל חסידי ברסלב, שלא הסתיר את
יהודהם ואת אסונותם וכל הליטאים
היו קרייאת תנור על מושלת הדון.

עם גל העליה ובאזור מודסה,
הஜיח שם הוא קיבל אשורת יציאה
מברית-המעצות ועלה לאץ ישראל
בחוויה של שעת תשליב.

אתה וראים זכות לפניהם ביזה
שגדיל בברית המעצות ונשאר נאם
לה ולתדרה.

ר' בצלאל מHIGH ואומד ואומד
ברוח חדש אלל, "הפלג בשדה
ט..."

כשאגני הנעט מבירת המעצות
איזה, איז פש אורי ואדר לי: "מה
זה היה השלו של השטן, מה הוא
ששה בביבו של... מה...".

אי נעלמי בסמוקין, מקד
משמעות בעדי והדני' הנטאות
מושך של לילה מסעה מרכבת
טוטוקה, עיד גדרה מואד על
גדות נזר הולנה, שהונדרה בה
לפעלה טמילין וושטבים. אבל זה
לא היה בזק נבלות ישות המושב
היהודים, בזמן הבאר היה אוד
לי יהודים להונדר שם, אבל הוא כל
מי' 'דידות' של יהודים שהשור להם,
למשל רחנא, רודע, עשרה, מתקן-

שעונים, אל שעוניים נזקקו להם..."

לייהדי שהונדר מוחץ להזום המושב,
הויה האישור או להיות חוק פאוד
ביזהו, או להטמל ולהתשרב חילוף
כונרים.

לאחר המהפכה בטורע', הרבה יהודים
שבד בזק החום והטשב פרוץ את הוודך
הגניע לבל מימי מקומות, ובעקבות קר
שהונתקו מהקהילות היהודיות, רבים
מאוד הקדוז ומי היו שוחטים לזרחה,
ובצער במחנות הexterminationists,

בזמן מלחמות הטולם השנייה, התאנדים
מאוד מכך כבשו את חלק נירס מודסה
והניעו כבר עד מוסקבה את אבינו
בmeshush בתחילת המלחמה ואך אוד לא ידע

מה מוחדר, אם מורה
עם שלושה ילדים בבית,
הקסנה היהת בת שנה והיא
לא ידעה מה עליה לעשות,
ולכלא אל בית הכתה לשאול
מה עושים, יהודים אמרו לה
"טמלות העולים והראשונה
למנוח שבאים וברכמים זה
לא נורא, אבל זה שבעל
ונמצא בחזית ואת נמצאת
לבדך, זה מסוכן, لكن את
ציינה לבודה".

אם בזאה עם הילדים,
וומפשטה עברה טלטלת
רבות ומדודים ברכבת, זו
לא היה רכבה מסודרת,

'העיר' של חסידי ברסלב - אמר ר' בצלאל בнима שכנראה רוך מי שגדל וחיבברית- המוחצות יוכל להבין - "שאצלם אין פשחת. מנחה זה מנחה. מערב, זה מערב. כשרזה קשר. בלי חכמת. ואלו שרוי שומר מצות בפומבי, חוסל בברית המועצות בהתוניותם.

שפחה פוקס מפלג ליהושע, הגיד סטוקם שטבוכה

אהיזהה זו שם, הם שכוו זיהה,
שלחו את הילדים לחויזד, והתחלו
לשומם, החויזם נבנו למסולול טוב יותר.
אוד כך, בשנת תש"ג, נודע לאבא
בחד-אל-חדך היקן משפטו. הוא גבע
באחד היטים פצע לא קטן, לאחר
שנפצעו מורים, והוא שכב בבית חולים שדה
בן אלף פצועים וכשהודפה הצעיר אלין
הפטרי: "ציד לך נקן אותו כי להויזד
לו את הזד... שם לא היה בעה להויזד
לאדם ד אוד רבל. אוד אבא קרא 'שטע
ישראל', והודפה החוחוב אליו: 'אויו?'
�ן? אתה יהוד? אום כן אני ערפא אוזע?'.
הוא עשה לו שבע עשרה נזירות והציג לו
את היז, אסם הוא לא עבדה, אבל לשוחות
ששאה היז, אולם את הנטע' הוא איבד.
וק' אבא הגע לסתירין, וטוקחות
באו, ור' האנשים המתוחה כדי שלא

שודכים בה בודיס טביה, ויהודי שבדין
וירדים היקן שבדין, באכגען
ההיך אמרו להם: "אתם יהודים
סאן". זה היה בכפר ניזה
בקומסוקן, שם בס פגודה
הסבואה עליה השלום.
בוגם פגשה אמי בזקם ניזה
זה ביזה שאנדר לנו "זה
את ששה סאן, עזיף שתלבו
לטוקנד הונזאות בחרוק לא
רב טוקן, יש שם דרביה יהודים".
היא לזרה את הילדים ויזאה
בביזן שאנדר לה.
זה לא היה פשות, לא היה לה
כשי' והויה צויכה למזא מיטן
לטסיעת, אך בזק ה' המעה
בסעוז של דבר לסתירין,
שם כבר נזאה את הנטע, בן

ראי' בצלאל בזין, וזה אנטש אהיזה, ר' בצלאל שץ-טבואה-לטבואה

האותה פוקס מפלג ליהושע, הגיד סטוקם שטבוכה

אהיזהה זו שם, הם שכוו זיהה,
שלחו את הילדים לחויזד, והתחלו
לשומם, החויזם נבנו למסולול טוב יותר.
אוד כך, בשנת תש"ג, נודע לאבא
בחד-אל-חדך היקן משפטו. הוא גבע
באחד היטים פצע לא קטן, לאחר
שנפצעו מורים, והוא שכב בבית חולים שדה
בן אלף פצועים וכשהודפה הצעיר אלין
הפטרי: "ציד לך נקן אותו כי להויזד
לו את הזד... שם לא היה בעה להויזד
לאדם ד אוד רבל. אוד אבא קרא 'שטע
ישראל', והודפה החוחוב אליו: 'אויו?'
�ן? אתה יהוד? אום כן אני ערפא אוזע?'.
הוא עשה לו שבע עשרה נזירות והציג לו
את היז, אסם הוא לא עבדה, אבל לשוחות
ששאה היז, אולם את הנטע' הוא איבד.
וק' אבא הגע לסתירין, וטוקחות
באו, ור' האנשים המתוחה כדי שלא

שודכים בה בודיס טביה, ויהודי שבדין
וירדים היקן שבדין, באכגען
ההיך אמרו להם: "אתם יהודים
סאן". זה היה בכפר ניזה
בקומסוקן, שם בס פגודה
הסבואה עליה השלום.
בוגם פגשה אמי בזקם ניזה
זה ביזה שאנדר לנו "זה
את ששה סאן, עזיף שתלבו
לטוקנד הונזאות בחרוק לא
רב טוקן, יש שם דרביה יהודים".
היא לזרה את הילדים ויזאה
בביזן שאנדר לה.
זה לא היה פשות, לא היה לה
כשי' והויה צויכה למזא מיטן
לטסיעת, אך בזק ה' המעה
בסעוז של דבר לסתירין,
שם כבר נזאה את הנטע, בן

ניצס אום לוחות המלחמה העולמית
שוחנה לא בעז,

בכורה שוחנה שלטן המוסלמי,
תפקידו שוכנה לבואו, והה דיבר קשה
זרה יוזר מברצק, להדרי היה אוד
לבצע במדינתם, ומכ לא לריב על סוס
או חמור, זו הנקן הנבלות וכוקה ציד
ללבוש חנוכה, סיכון הירד שואה יהודיה,
בשנת תרנ"ג הוצר הרוד כבש את סוכת
זה יהודים שם פגש את קהילת רוסיה,
שהודיל לעודם, והיהודים גנשו יוזר
קלים עזם, היהודים הבורים זו נאוד
חוקם בדראת טמים ושופת מבודה.

שאבא הו מתקבב, פצע וענד
בדרכו מדילות מזבגה האודם, המוסרים
מתוך לו את כל הדלות, המלחמה
החויה בתש"ה, ומש כל מיני תפוקדים
השובים, בית, כסם וסוכבה, והוא שאל
את סבי מה עלי' לעשת, ענה לו הסבא
אם לו עין לך את החפץ זהה חבעל
אותו לשותם היהודים, סבי זהה מטלמי
רבי חיים מוואלץ ואבי התקורב ליעז
מלובוואוישט.

ובאמת, אבי זהה מוזל שעוט וועל
למען יהודת, והוא יעד איזוד בעיל מלאכד
כדי שהיהודים יכלו לשבור באזון עצמאו,
כי עצמאים יכול לשבור שבת.
אני מלהדי אורי שבד של אבא גולדין
בסודוקן.

בשנת תש"ה החלה חורבה של יציאת
יהודים מברית-המונזנות, סטאליך נתן
רשות לפליטים להוור לפולין, רבים זינע
טפסים בדור שללנים כדי לנטען, חילק
רכר מחסדי ח'ב"ד יבא באורה הקופה
מנירית-המונזנות, והי חסידי ח'ב"ד נדע
כמו ר' מנגל פרטוף, ר' בער'קה צון ועוד,
שלא הפסיק לנצח ונשאorio ברוסיה, אשר
כך השלטונות גילו את השיטה והכיאיה
כבר לא הטאשורה,

אגלו, אבא שלם מעד לאייה אום,
כדי שיטטר עבדון את הטסוכבים, נטענו
טנסוךן למוסקבה, נסע למונברג,
שם מדיليل יצאו ובכמת לפולין,
והינו אומדים להוציא את הנבל מלילה

הרביה תקיעות
שמעתי בחי, אבל
את הפסוקים - לא
שמעתי! הוא כיסה
את כל פניו בטלית,
והתנווע כל כולו עם
הטלית ועק מקיחת
לבו: "מן המיצרי!!",
מה אומר לכם, זה
היה טראנוראות

חזון לא-פראתגראטה התער ששקט

הרביה תקיעות שמעתי בחי, אבל סמְנוּ
שזו אוד את הפסוקים - לא שמעתי
זהו כיסה את כל פניו בטלית, והתנווע
כל כולו עם הטלית ועק מקיחת לבו: "מן
המיצרי!!", מה אומר לכם, זה היה נדא
נדאות, אני השבוי שעוד רגע זהה בתקע
את התקורה ושרה לטעולו!
אייז זיך את שמו, אפער אלל ליפד.
זהו היה נבזה ורזה,

יש מה יהוד שקדאים לו לב ליבר,
יהודי אחד הבין את אבא שלו בדאש
השנה שעשה לבן ברית מילל, ואוד
לו שאוד לנגב את הפה מומציזה, אלא
להקע בשופרך עם דם המילל, כך
מקובל מהזדיק רבי פיביש מקרע, אבל
המקל בכיה, כדי שקי אשה לא תינש אלין,
כך לא הסתכלתי עלי, אלא רק על היהודי
הברסלבר זהה...

זה היה משוחרר מיהוד, רק ברסלבר יכל
כה ליעט,
והנודתי לא והדק טורי מודכי
סידותה, מהצד' ברסלבר, ביזו שבדוחוב

יהוד עמדו בבית החורשת בו עסוק,
ואחר-הצחים היטים והילכים למילון, ר' שמאלא נאול, הוא הביס בוגלים ורבה
ידעת טים, המלומדים שעוזר ר' עשו
שבל ווי בברית-המונזנות יכל להבין
- שאצלם אין פשרות, מינהה זה מונת.
מעיב, זה מעריב, כשר זה כשר, בל
חכמת, ואל שחי שומי מנות בפומבו,
וחולב בברית-המונזנות בבורובוב, ולין
נשאוד בדידים מפשח מוסידי ברסלבר
בדיים, ומאותם יהודים שבחות, והתנדד
בשקבטן, שם היה פחות מוכן.

בעודו עטוו על כל הבן,
בגיל של-עשרה נטב רבי זיל ואני
עבורי לטשקבט שבחוקיסטאן כדי למד
שם מקצע.

חסידי ברסלבר לא ידעו פשרה?

בשקבטן - עיר גודלה עם מלין וחזי
תווכבים - היה ריכס גודל יהיזט של
יהודים שומי תורה ומזונות, שנמלטו
מןבה למפלג בהיס בדור שחד ומי לא
חווץ, אבל זה לא חחד עוד, שוד פחד
חמי, אבל היה שלשה ילידים שומי
מצאות בכיה ותחבון האוד בחדוד.

הרביה בשבילו לשמייה מצאות בתאואר
אחד, אבל גביע מבריך שהכל נבשל.
ההמן, בתקופת יהודוי היה קשה
כך גדלה, בתקופת יהודוי היה קשה
מאות, אבל שלח אווי לחיזיר, אבל
הבקירות היה מודח קעה, על כל אוט
היום שמי פקידים, ירע על כל חישוד מבית
הספר. המכיס אווי לבית הספר, והאודים
הנזהלים של היזוד חוקם באיזשקיין,
אבל מלייה בירודה ותחבון האוד בתאואר.
הרביה אומדים להוציא את הנבל מלילה

המציא א' שם בחרובי רסיה, אוקראינה,
אוחקיסטאן וזרזיה, מזרים מבי
מושביה הפוךיהם בכל לובם כי יכו לאות
את קידודם וחורם בראשים ושלמים
טבע מסוכן זה, ועשיהם את דרכם אל
חובבי ברית-ההוּמָנִיטָה, לעבר העיד אומן,
שם הם מוחכמים בחושאי לאנידות עיינן
הכללי, להפלות וסודות הרג.

באותה שנה, מצורף לקבוץ המוחדרת
יזורי ור' בבלאל שין טם.

אך קרה שקראו לך לבודא להשלים מניין
באותן בראש והשנה? אבחנו שוואלים,

"בבית-מלוכה שבו עבדוד באהו
תקווה, עבר גם ר' יונקל מלט, קראו לו
"יונקל דער ויסטער", והלאן, היה צד שני
יונקלאן. "יונקל דער געלטער", והלאן,
ר' יונקל דער שווארצעער", השorder.

חמצץ של יונקל ר' ליבל רבון, וזה

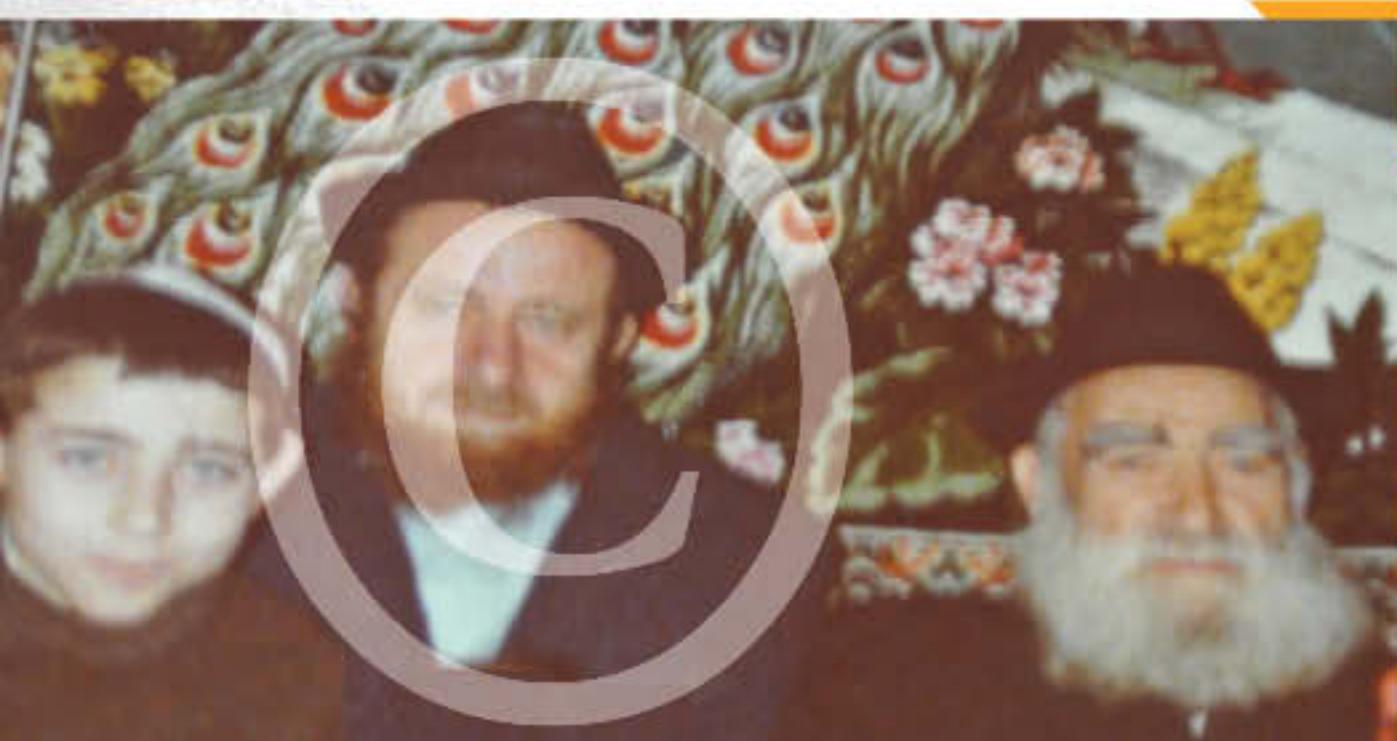
וזה-מאזין, ר' יוחנן מלמד, לא והנזר
בשאנס אלא בואהלא-אטא, לפי הוכחה
לי סימור שהקונה כמכירת וזה אצלל תלמיד
וביסודו של רבינו עזרא.

ר' יונקל גלטס היה אחותרי על המזקה
חוץ ממזקה הפטוחתני שהיה בቤתו,

בניהם, שלא הבינו מה קהה
לט, חשבו שמצוין בחקיקת
מהלכדי והצטרכו לויידוך
שלו...
שלא

בקיבוץ
המחתרתי
אוֹמֶן

"אתם רואים את כל המצעד הזה? בעזרת ה', כשיבוא משיח נركוד ככה! אם כן הנה נרകוד ונתאמנו לקראת התהלוכה הגדולה".
באותה רגע אני וו' צבי והרב זילבר וו' ישראל מר' נובסקי נתנו ידים זה להזזה והתחלנו לרקוד "עיבדו אותה" בשמחה", הגויים, שלא הבינו מה קרה לנו, חשבו שמדובר בחלוקת מה' מצעד' והצטרכו לרקוד שלם....

דואג לארוחות ומוקדיות, ר' יעקב גלעדי, למס' חמוץ ר' ליבט'ל' רמי

ב-א' אונס לבוא לאחנן. דוחסיד ר' יעקוב גלעדי

אני וו' אבי צולובסקי, זאב יצחק זילבר
היה מסתורב כל העת והוועק ילשם מבית
פזורה".

דבר נטשי זכוד לי מר' צבי צולובסקי,
בזום חוגם של הקומוניסטים לציון

השליטהות, אך מתקיימות ההלכות ענין שבון הניפוי את דגלי הקומוניסטים וכל החשבים וחיבר להשתתף בזק. פעם אחת זה היה בשבט, אבוי ור' צבי מודלנטסקי ועוד אחד בשם ר' ישראל מודלנטסקי, הלמו בחובם, מזאצט רץ מולין הרב זילבר ואומר לנו "אתם רואים את כל המצעדים והזה? זה הכל' הזהות", בפוזת זה כשייאו משה ב蹊וד כבאותם נק' הבה וברקע ומתאמן ל'קדמת והגולבה המודולן". באחדו רגע אבוי ור' צבי הדרב זילבר ור' ישראל מודלנטסקי טנו ידיהם זה לה' והחותלט לחקוד "עיביד את הו' בשטוחה".

בלי שאקי אחד יידע, אמורתי לו "בצדד, אני שוקן לך". ה ל ב ת י ל ס י ד ו ס ה ואמורתי לו אוקגין וזה כתובת לכל עזץ יהודי, הדקדקיות שם בגין תפילה קביעה, בית הכנסת כלכל דבר. ר' מודכי רוזה שכלהם ימוא לבבוקר להחפוץ נטמן, אך אמד שביבוך כל אחד יבוא ויקבל טונה וקצת משקה, אסכולם באו, ורק שם החפוץ והלעומים גם לפחות לאחר התפילה. אם כי ר' מודכי לא

בכיתו של ר' מודבי סידורה נס אמו
בכחות לפסה במחזרת.
אבי נבר שודיה ערד אחד בשם סידורה,
אבי הייט באחינו זבן טפאל' (טפלר)
בבשקלסות, ובקנטזוסיה הבודה פעם
זהורי, נטעני לשם לעבדה, ואבי דאה
שהוא כל והמן והל' עם כובע, הבנוי
שהוא יהודי שומר מנהגות היהודים ליל
אזרזיות באולול של אבי, נטעני אליז
אמורדי לו שאבי ציריך בןן. והוא הבנוי
לי שכשיהה במשקנות ירושה אליז. והוא נא
לטשען והיה אגיל, הבודאי אודו לנטין
שלגן. קרא לו אבdem טקופרב, אודו
כך אמר: תשמעו יש לי בן זוד קומודיסט
המוחנץ בעדר ולא ספרתי לו שאבי כן,
דצתי ליהנות בטהurat אמשם סטן, אבל
גבעוני אני גדר לשבור נס אגיל.

בגלאו ואמרו:
"אה, סעידי
בשכונת... וгалיה ש
ודיישנט? בא תיכנס"
המצאות בשטחה גודל
הגן, וראן במושב שוה
במ איגל איזום וזרוקין
היה עוד חסיד בירין
אצדי זולחנטקן, המא
העדרון ורנאל איזום
למי שווא נצע לדרכו, ליזוּתִי אווז
לשודה תעופת, שם מזמנתי לגלות שטן
הדוד שלו הווא לא אוזר מסארש האסומה על
בנטוקליסות... בזקופטן בעחד נורא, לא אוזר
טנק שאלאי אווזו: מה דיברת עם בן דודך?
הווא צימר ל' שהוחזק איזו, בן הדוד טנק
ספונז שכל הטיטפור של איזישקינט (יאזהו)
ונכבר. וזה הווא ענה לה: "מה פנתאות, סוק
אנגלכם בעדר ייש יהודים שומרי תורה
במאזותן..."

באותו רגע והיה בפניהם שנגמר הסיום.
המונונה על כבר ידוע על הכל.

הויה קבוצה שמה
מוריטנסקי, הוא
ותתקנים אגלו ביהו
זדור ל' שם יהודי אהוב
אייכלר, גם שם אהיר
בשבל נוקטם, ואთה
- להבניט את המבנה
כORTHOGONAL למקורה לעובדה, המונגה על
לא אedor לי מאומרת, לאחר כמה שבעה
זרוא נינש אל' ואומר ל': "חובב אליל לחדר".
אבי נינס בזח, לפתח הוא אedor ל' אנד'
בדרכ' כאותה. הייחוי המום ושהלתי אוזגן,
כמה קילו? והוא עמ' 35 קילו', אנדורי לה'
יז' בנות גודלה', והוא השיב ל': "יש לי
באן עד כמה חביבה שביקשנו מבני בשקט

מליבוראויסטש. כשאלותיו אודו על
כך, הוא אמר לו "טאי א גליקע
דאך" (ולאמר דבר בן דחאי).

העיקר, אמורתי לך ייעקל למה לא, נטענו לאטנן. ומן, חסידי בדסלין, כבר ידע את היכל, אפוא ללון, מודין ליקות אוניל.

ונענו מפשקנט לקייב במטותם,
ומקייב במטותיהם בכיוון אומן.
כל והדק עברה באויהה מתווה,
החוירדים היו "שוק נယור הכל
בשלוט".

אביך שוד, שבדוך יונקל אמר לך
יש כל להיות שיענזר איזהו, איז מה
ואם כבר ימלים להנץ? וביעשנו
משה לא במדבר? אל תורה סימני
הנץ

הגען לאומן, הם והחדרנו
סדראש למוקם חפילה. רבי מיכל
הצטדרו והגיעו למוקם מנזריו.

וזה הכתובת מיזוחות לפרקאות והג' לא היהת בעיה כשההיינו צדיכים ללבת למתקווים, הם כלם טבל בונדר של אומן, וזה היה קר, וטב היה בך, הם היו רוגרים לך, אבל לא היה קשאה,

לא היה אז שם
מזכה על קבד של
הרבי, הצעין היה ביצקת
הבעון מוחחת לאלהנות
הבית והבעל.

חוק ששלט לבעל
הבית שחוישה את המביטה
לחזרה, או שאלת הבדיקה
בධיכנותו, על כל פניות
הכל עבר ברוח הו' בשוקן,
וחפהלט בדין, והוא כפה
שהחותנו מבחן. כיון
להגד זיקן הכללי, ר' יונקל דאג לך.

כל נחיה בדמיעה
וז "אקסן" זו
"המתקנות", אבל דבר
אחד איני יכול לשכחה

שהזיה רב באהור שם. במושבנה
המנזר נס רבי יהודה
קולאשעד-בוטשוויל.

יש דבר כה ברוטה שנקרא "דאגלת" - עייפות נפשם, אודה המכונות האל הוה קרוב לביזו של רבי מילן, שם והבדוי אותו. ביטים ההם לא היו היה ראה הרבה יהודים כאלו, שבתנות היינו מתחועדים יוזם דברי יהודה וסידון, היה מאוד מוזה.

בן רוצ' לביין, שאבי והיינו
הראשון שטורגותי את הספר
'סיפורי מעשיות' של רבי נחמן
לשפה והודסתן, לבקשות של
רבנן שלל הרים, ולבסוף

אווט לנד, עשווי את החרבנות
וב יעדני מואודת, וגנץ, חסיד
... זה לא דבר פשוט, כיון, זה מNUMBER
בפולד.

ונכשטי לעבדה והתרטט, לפנִי
תני את רשותך אל גרכִי

קסש שיתרונות את הפסיכולוגי מושגיות לרווחתך, ר' מיכל חורבמן בדעתך חישן

כמי דברים אם והוא זכר, ואחד הדברים שהזכירנו האחד לשני, היה והקורה הות... מישוד ספר ל' שכשזהה רבה להשתונך עם אחד מבני משפחותו של ר' יונקל, לפני נבר השיזוק שאל אותו: "ספר ל' מסע מוסמאות נפש שהזנה לך בברית-המושעות להורות". והוא ענה לו: "אספֶר קל", והקורה היה בטענה שלו, מתוך לומרצחותו, היו מוריים את הקリストנים ובנאים לחוץ הארץ, פעם אחת, כשניזח טבל, והצע לפתח העתק הארי, וזרוב החחש פגץ פיד את הקリストים... והוא נשאר בחוץ בר הטבילה במשע' כמה שעוזן", וסיים: "אתה מבין מה זו מסעota נפש?"

ליה בבית-הכנתות מקווה תוכי שאקי הוא ליה תחת פיקודו, שלמעשה היה מעין צבאים והרים. היה פעם סייר עם ר' יונקל, שתחאום בא מישוד משרד הבריאות לבדוק את "תיקון המוקם", החוד וודאשן בכ��קה הינה מוקשת ונוכך וחביב להדר טסמי, שכשיך פחוות את דלו, מיד נבננו במודיעות לחוץ בדור השני.

ר' יונקל עבר איתי בבית המלאכה, שתחאום בא מישוד והודיע לו שבא מפקח טסמען משרד הבריאות למוקהה, לקיים זאת טסמי ונסענו במחוזות. ראיינו ב��' אוחזקי מוענג, לובש בחליפה מלבבדת, ססוחוב בארשת החסיבות אהה ואהה כשהזהה

נשידי למן

ובכלל, ר' יונקל אמר לי באוונה שנות
וחשכיה (או חכבי), "אנו הם נסועים לאטמן

באותה נסעה, מנסה באהונן את רבי
מייל וזעטן, שאוזו הבהיר עד קומן

הברת את ר' מיכל?

זהו לא אוח שהתגorder במוסקבה ואת הסמיפה לשחיטה הוא קיבל מורי פיבל'

אני היה
הראשון
שתרגםתי את
הספר 'סיפורי
מעשיות'
של רבי נחמן
לשפה החסית,
לבকשות של רבי
מיכל דורפמן
והוציאתי אותו
לאור. עשיתי את
התרגומים יחד עם
יהודית מאודסה,
GANZ, חסיד
ברסלב. לא
ניגשתי לעבודת
התרגום, לפני
שקיבلت את
רשותו של הרבי
מלובאואיטש.
כשהשאלה עתה
עליך, הוא
אמר לי "ס' איז א
גליי כע זאר"

אני זכר שברגע
שסימנו את
האמירה, הם
יצאו מהציזו
אנשים אחרים
לגמריאלו לא
היו אותם אנשים!
בבאת אחת ירדן
חגיג ושלוחה על
colm, חזרה
בלתי ניתנת
لتיאור היהת
שרה על בני
חברה על שזיכו
לקים את ציון
של הרבי

הצין או בימיו המשטר הקומוניסטי "מה
שב נזהאה?" - התקבלה במלואו, וזה הם
וחוכם רבי רבבות נסמות ישראלי מארבע
כנות וארץ לשוב ולהיראות יהודית בציילו
של הרוחה הבאהן והדרון שאמר "אני רוגה
להישאר ביביכם ואתם תבוא על קבורי".

זהה הדיבור יזכיר עמי מאד, מה
שנשמעתי בשמו זה הלשון בפי חזך
שאמר "אני רוגה לשאר ביביכם, כי כל
השלמות והלויים בה כה שנשאר בציילו"
(חיי מזרחיין קפ). ■

וזקיינדר זען, אז דער דיבוט של עולם
וועט געבן גייזנט און לעמך און פיר וועלן
פאן צד אונדער רבין, דעמאלאס פיר וועלן
זיך ווישער זעט...". (אחים קרים, אחים אהובים,
סדי שב טרואגן גאנזיזט על טעלין יון ביאת
זים וויסע שוב לזר שאלן, און שב טרואגן).

ובטען על קבוד של הרבי, וזה עוד אחד
מלובב, ר' טודכי שייניך, נבר הקדושת
לי' מנדיזיטשוב, אחוזת היהת נשואה עם
אחד מספטנות זו, מחסידי חב"ד. ומה אמי
זכר את שייניך? כי אודך ק"ר התנורדי
איגלו תקשות,

לפני שייצאנו לדורך חורה לטשקבט, פנדט
בס לאומן להחטיל שב בזין, מס' ר' רביבן - ליטול ברות פרידה מהרבי. לא
אשכח איך הם פרבז בירוק נלהב: "פִּירְעֹז
זאנדיל, אמוד עלי' שהוא עשה את צייקת
ויה מאג"ש בעודם ווקדים לי' גדר חצר

עמ' שוב נזהאה, און' בחרילה במח'ן קרבוטהן

על שום לקים את ציונו של הרבי, וזה
אסוד שעבשו אפער כבר לעשות טעה
סלים, שכל אחד יגיד
לאחד مكان, בראש השגה, והחפלה יוד
ברידת,
וחודם בזון תפילה?

כמו שאמרתי, ברגע שום לומר את
העשה ממודים, הם יביאו אנשים אחרים
ל讚מי, והחפלה כמד שצין. והתקינות
היז כיאות, והכל היה מותן רוגע ושמחה,
היזה אוזהה שעבשע אפער כדי לזכאת
עם טלית והופלן לוחבו...

אחדך קר הלכט לנו סופיה, ותשליך"
שברגע שסיבע את
עשית בנדך.
האמירה, הם יביאו מהזין אנשים אחרים
למנין אל' לא היז אוותם גאנזין בכת אוחת
ירדו ובדע ושלחה על כלם, חוויה בלתי
שלא עיבוד אוותם בזיך, שוק לא גוונס.
אם אני זכר טוב, מישחו העלה את ורעדין

אודן זאנדיל מנטה האנטר מודען סחאגה

ואגין אוחת:
כאמור, כל הזרק היז שוזים החדרים
בכחות ובכח-כחות, כל והמשבת היז זיך
ירדו ובדע ושלחה על כלם, חוויה בלתי
שלא עיבוד אוותם בזיך, שוק לא גוונס.

וזו. וזה כבר היה למללה מכוחותי. מן השםיים נלחמים אתי המכנים מסטיותיהם... כל מחותה השואל חbeta נמי... נשמה והפעם לומר. וכךן התוושט הפלא גמדול שהיו בעם את מקומות התפנית החזה והודמתה של חזי

סיפור חיים מורתך שהוביל
במפתיע עמוק תהומו של
החשוך המכחולט למורחות
אין קץ של אור אוות
ר' איל מדמוני בבית
שםש, דור שני לנפגעי
השמד הרוחני של עלי^ת
תימן, ישראלי טיפוסי
במסלול של צבא, פורה
הרחוק, חברים וחלומות
על יציבות כלכלית
והצלחה, צולל למצב
נפשי בלתי מפוננה
קשה מנשוא שבתחתית
תחתיתו הוא סגה בפתח
פרתומים את יוצר נשמוון,
את המדבר, את היער
ואת הצעקה, ובסוף
של דבר: את הרופא
הגadol וסורה הדרך
הגadol שכוחו הגadol
על הצל. סיפור
איש גלוי לב היורד
עד עומק השיתין
שבמידה מסוימת הוא
גם סיפורו של כל אחד
ואחד כאחנו לא אף
 יצא מן הכלל

המלך המלך!

**אין לך
אדם שאין
לו שעה.**

אם אם הוא יידידך מודח אל דמי ותגלל לעמך שאל וגאות זלמות, גם אם נפשו תפלג והשושע לאלו' אליו פירות ושבירם ביתן למורחין און עזם ואמנו רזה ללבול ולבל כל מירידות בשבי רקדות ושולחן או, חס ושלום, מתגבר הקדרות ושולחן קץ של 'תודה ורשות והוהם', ולחוב הדוקא שם הדוקא את, בקודה האפלת מזקירות בדור של הלילה, מתבן לו עד שנדמה שכמעט מבוט... חס ושלום, הסדר שב תלי הצל. אך האם ישכיל האם להחוב את פניה החובב מבגוע התמייד ויקרב אליך" (שם שליח הון הלהי ה' כ'...). והיעק לבון בית שכמעט מבעט יפל, או שאם זמני תיליה את ההודשנות שאליל ולעודד" (שם השכמתה תובך א' י').

"כ' כשהשען יזבך מגנה ומיסיך את עליון גאנדול במודע, לפקח את חוכו לא שהזות ולהתחל חדקי עין חיים ותשס' לא רק עם כל והבאים שבאו ושיבו מאך ואילך אליך בניסין דוחל... כי השען יזבך שליח עליון הכל לשובה כדי שיחוך על ידי זה לשוב שאל... אבל מחתמת גודל בה הבזירה יש לפערם שאדרבא, על די הצורות, חס מתבן מאותו רגע והלאה בהכמה בהורה ושלום, מתעוקם לבו בחרור מהשם יזבך... שה עירק הצורה הנוראה בדורות מהזרות בעצמן... (ליקוי הפטת מאוי באהר ר' ר' פ').

"זבאמת האדם וזה או בסמבה נזרלה, כי

האה לא היחסד היקד והבלב ר' איל מודמי מבית טשא. ר' איל לא שומר את הסוד לעצמו, חבירו, בדרכ לשבעת התהבהה בתשודת היישר המוריקים שטביב לעיד או בעיזומה של חבראות בליך'ו הלהמת ועלים לתורה, שומעים טמנו לא פעם את סיפורם המשמעים, אך כל אימת שאי מי מזבוח "אקסה" מבקש לשין עוד וראיין מסדר מתח מטריה להעלות את הדברים על הכתוב ולקבות בהם את הרכבים בධיק שיחרין והרבה מעל ומבעבר לחוב' יידיין הקרוב, הוא ברתע אחווניות כדי שבסואה מתחוק בעבודת ה' פשונה ותמייה כל שום פרוסות ושלחי החזות, למלה להילבם בכחנה תחילת לבך הוה של פרהנימה ופומביות שאבשי שלוטיט האמוריים ועוד ברוח סמן כמפני אש?". וק לאוד סאנכי שבע ריבים איזות ותעלת הביבה שתצטמא לך לא כל ספק להמן ונשוחת מזרחות שחשברים והבלט וילו טוביים להם היטב מהיהם שלום, ולא לפיי שחדיך, לנו לא פחות מאשר לך, כי לא תפארת גודלך של היה זו שנגלת סאן לעינט מתחילה ועוד סוף אלא "עטם גודלך ושורות כוחך של זין שבוקים

כך דשה שאנו חוסים בו" (עלים לתורהת ה'').

של המדינה היה להלן אוחם בכל כוחו והראש לבובר שפה ולחכיד את סיירון לשות הכלל.

ילדות ללא ריה של תורה ומצוות

למרות שנדרנו בבית חילוני מאר או שניים מפני ה'מאר' המוקמי אך לא היה באוהה השפעה קלילה כדי קלטה רחם גנטוי ליהדות היה "סקס" עשיית הקידוש בלילה שבת, אך כדי לאחדר יהדות המשמואה יתגאות לבילויים.

כאשר אני מעלה בוגרוני את התקופת הנוצרת שלי אני לא מצליח להזכיר באיזושהי שאלת סנקת לגביו משכונות החרים, מחשבות על התכנית או שאיפה כלשהי לדוחנויות הבית, החברים, הסביבה בסיסי נבואה נס אמונה מהזות היה אלה בקיומו של ברוא לעולם אך היה עבורנו לזר שחייבים באותו שנות הנקראים, תורה וקריות מושג חסר כל ממשמעות ותוקן. תורה וקריות מצוות - מאן דבר שפה? בית הספר אליו הגיעו ויהה על תקן רשמי של "טמפלטי לבניים ולבנותיהם אחיהם", סטים על אוכלם ושותם וסלבים,

ואנו מזכיר מוסרות בגדירה שכילה לעשות לא רחמי ורעותם וסלבים, ואנו מזכיר מוסרים גאנדול ורשותם גאנדול, אובי גאנדול מוסרות טובות וערבים גאנדים, אובי גאנדול והז' יהודים בעלי אמונה וمبرיות גאנדול לטו ישר וערית נפש ומכוחה של אודירה שהפיצו על קלה כבבומה, טבי נס היה וז שורה בבדיטים און לא והידידות און פועל ברכע היליפה בסגנון חרדי עד ימוי האחרון, אבל כדי שקרה לרבים וטובי מון העטים החדשניים בתקופה זו - רוח הביבה וההפקודת שזכה את העזירים החוצה הרחק מהתהבות היהודית החומות, ולדאון לא, בקיומו של ברוא לעולם אך היה עבורנו מושג חסר כל ממשמעות ותוקן. תורה וקריות מוצאים להם היטב מהיהם שלום, ולא לפיי שחדיך, לנו לא פחות מאשר לך, כי לא תפארת גודלך של היה זו שנגלת סאן לעינט מתחילה ועוד סוף אלא "עטם גודלך ושורות כוחך של זין שבוקים בעזם... (ליקוי הפטת מאוי באהר ר' ר' פ').

"זבאמת האדם וזה או בסמבה נזרלה, כי

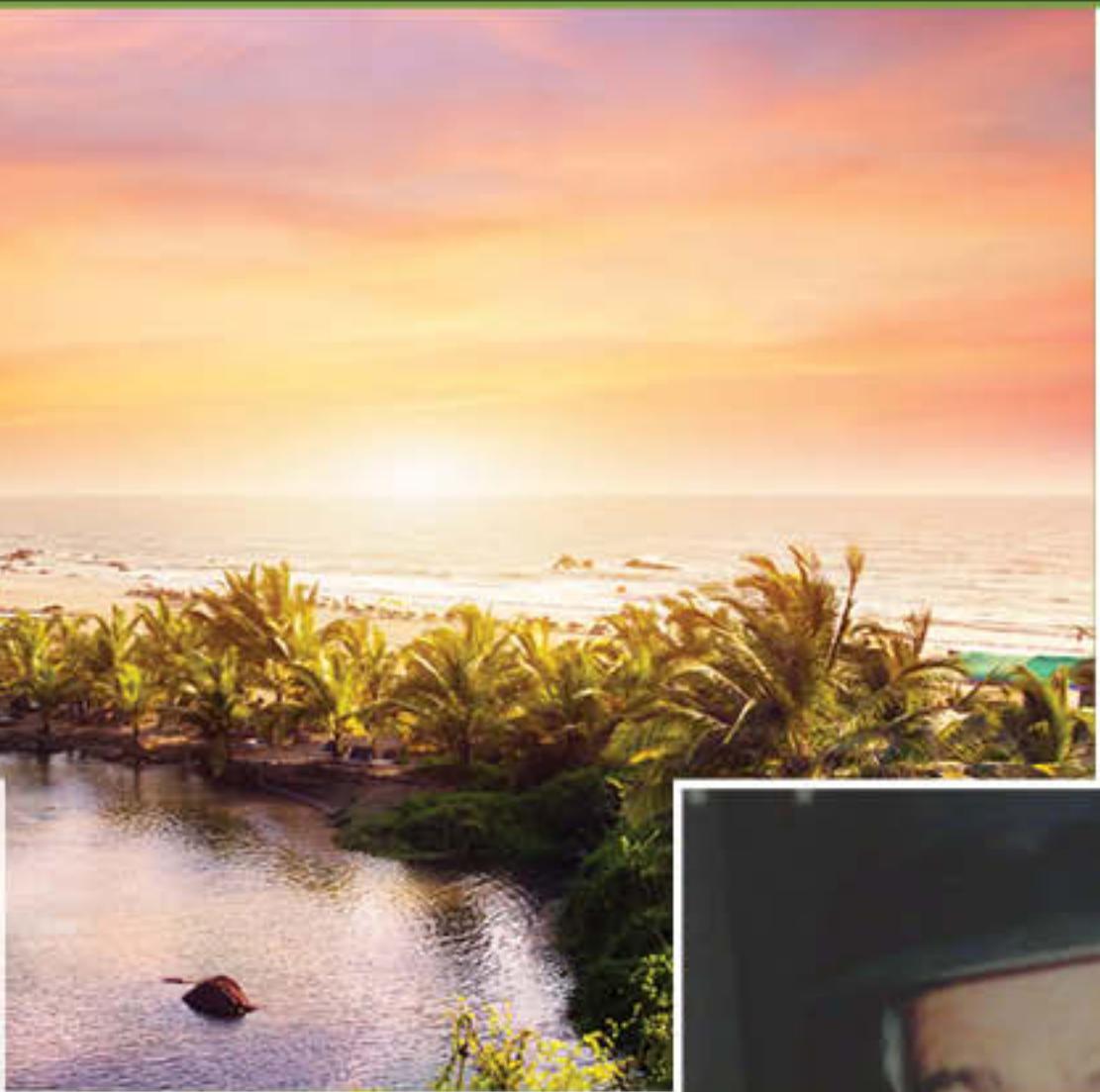

השירות בעב והתפרקות שאחרי

קילומטרים ימה וקומה לכל אורך תישאך הרוח... אתה פוגש תרבותות מרחוקות, כתות חדשות, בוחן קצת מה כל אחת מכך מנגה לנצח ולנצח לך. לי הם הוו נוראים כלם מטופשים והוים, פשוט שמי עיינך של דבר לנוט לרווחה משקיי והחופש אך לאחר שטומה חודשים שבטי לאין שטנשי ווזק מדורגת ומוחדרת. הטיל והארך זהה בין נבי הבראשית והפראיים וכוננות החיים התלושים והפוחדים באודר השפייע עלי' בancock שבו הוא יגיד אותי בוחן מתחושים והחומר האתוניות שלגבבא והקנה לי, אך מכיוון שהוא לא חיבר את נשוי לשום דבר بد קידסא הטיל וההזהר אותי קרי' סבן ומכאן.

כאמור הבגדי ניגל המתאים הגבייסי כבדן ללבב, אך למורות המשמעת החבורה שכפתה עלי' כמו על כל חיל במעורכת - "בד היחון" זהה הרחיק אותו מהבלית שעד ימינו עוד היה. אחות ביכלות הכל, כאשר החים שלך גם בילויים וגענותו אתה סוף סוף מרגיש שערין לא געתת לדבר האמוני, שאתה עד ייל והחים לפיקד ולק מוחר לך בימיהם לעשות בכל העלה על וווחך אבל ים יבוא ונגדל ואז "תיקח את עצמן בידים ועשה עם עצמן משה". בזאת, היום סמיוחה זהה סאלן מגע אבל מה שקרה זה שאונה פשוט מקבע את עצמן לוחץ ויציבות אישית וחבורתי. בזאת יש המכון חינך ליכוח וועזם ידי'. נמניח על יזרעה קרבנית השטאנטי בדרכם סבבאים שהם הוי מפקדי' דוחפים אותו עטוק לתוךם של מוצבי סבנה ולחוץ שטחים הימיים אוור לנצח אמץ יוזר ומושעל יותר וכן אכן קודה, השטורתי ללבת בתלים ולהשכיע את רצונם של המומדים עלי' ועם המכון התקלאוד במחושת עובמה - אך העצמה זו היהת בו שמרודקה אותך יותר וייתר מהמקומות האמוני שלך, מוקדים שטאנטי את הקשור עם מי שאמר והיה העולם, עם זה שמחיה וסוחה אותך בכל רגע רגען ושבולו אתה בעצם אפס ואן.

בזאת עם "מכינים" אותך לביטול לשלאך שאחרי, מחדדים בר את ההבנה והדעתה שמכאן אתה אמור להמשך הלהאה למקודע, לкриיריה, "לחיים האמוניים..." אלא בין לבן, בין החיים והתהוננות הקשהה של האבא לבן הביבסה ותו על ההתבססות בחיים והקמת משפחה, נהור "לזהאוד" ו"לזהטיך" קצת בתקופתי זה היה מטבח כמו "קיטם מנזווה" וכמו כל חורי יכולתי לmorphics האוריינט של המדרה וזרחוק. חופש, נופים, שנונות ובילדות. אתה משחד שומר, טילה על אופנו, ומוסע, ביל' ראשון, מאות

הטיול הארוך הזה בין טפי הראשתית הפראיים וסכנות החיים התלושים והפוחדים באודר השפיע עלי' בancock שבו הוא מינע אותו כחוך מתחושים החוון והאיhurst שהעצבה הקנה לך אר מכיון שהוא לא חיבר את נפש לשום דבר בר קיים הטיול הזה הוtier אותו קרי' مكان ומכאן'

למה ואיך כל זה קרה, לאראה הכל היה טוב ויפה, אין לי שום מענין ובלם, אני אהוב ומוערך בין חבריהם שכמותי בינםים "זחים חיים משוגעים", יוצאים ים ים לבילויים ועשויים כל מה שלבבו חפץ ללא שום חיבוט נפש וגינויות מנצח, אין סיכוי של תודר, אין "עשה" ואין "לא" תעשה", הכל חופשי, הכל מתחה, הכל לפניו, ובכל זאת, ואיל ווזק במלל כל זאת, והחלמי לצלול כמו נט עופרת לתוךם מטהוד של דיכאון שנבל בזחות יירה על ווק והחברים מסביב שהזחוק מבעט ולא מש מפיהם ולו לדען החומרה לעבד ולהשתבר לא אפשרה לי להשקייע את ראיו המוענה והזהאב על סירת הדכוון והסורה השורה ולברוח למתחות החולם והבמלחה "עד עיבור דעב", היינו דיבר להתאמץ ולמצוא עבדה אך אנט והשקר שבי הטעבר הנפשי העד שבו היינו שרדי רט לכאן שלא שרדתי בשום מקום יונד מידי

ושאר ההוצאות וגליות מתחלק בן מלון שהוא בשווה, בראש ובראשונה ובמצוותה וזה ייבאה אותו למיטה עבדה שביבב משבורת שטאפר לישאטל במלון הזה ומשום מה הצלתני לנצח את עטמי לשבודה של אבוחות אשיש טמשל, אולי היה בך בצד קלשוו לשלוב של היזע והתחומות שוכחות באבא חד עם החושת חבור וקורבה לאיזשהו משחו גורל והשוב, במשך שנה וחצי תפוקתי כשורר ראש צמוד לבכדי טמשל, העבודה הזה ואידה לי פנים ועשוי בה חיל אך אורי נשנה וחצי היא הפקה בהזרמה למשענתה גבוחתי אומר להתפרק ממנה ולהפוך עבדה אחרית שאליה "אתחבר".

לפני ביל' לדעת כליל לאן נגי מועדות

ומה בעכם אני בכלל מהפש. היינו איזה ב-23 ייר עם קבצת חברים בבי אויזה גיל וטבב, כולנו אחוי צבא ואחרוי טווילס נאלה ואחרים בהזד זאליגן, שכרכו בזחות דירה נדלה בסכמת גילה בירושלים כשתשלום השכירות

החברים, העבודה והצלילה לדיכאון

הגעת לארץ שליחתי בית הספר וננות השירות במבנה מאחוריו התיים

החברים הוו מעוחחים במיים בעלצות כששייחתם נקעuta ללא הרף בפרץ צחוק מתגללים ואילו אני היית מכונס ומסטור בתוכך עצמם כ"אבל בין חותמים", לא מצליח להעלות על שפתי¹ בדל של תיכון ובקושי מצליח להחליפּ מילה או שיטים ולטול שיהה של ממש עם אמוד מכם. עד היום אני זכר את הכינוי הנכבד שלהם הצמידו לאותה עת: "סמרוט"!

וזולף על פני המים, אבל מתחת רבבה
אוימה ותודם של ריקנות איזומה מטהות.
אפסם היד לי רגעים רבים ואפילו שעונות
ארוכות של עצירה וההתבוננות והשבון נשפּ
ארק את הקביה לא הישבתי כלל במשהו
שאמור ליטול חלק בכל אלה, המסתקמות
אליהם והייתי מביע אחות כל תחולתו כהה של
בירוד פנימי וזה חשבה: "אתה תיבן להפומות
את פצמן", "אי אפשר לפרש מהמזרץ",
"זחוב שטבעיל קגת' יוזר כהה ואילו
אפיק' מרכוקים". והה נראה לי שאחת החושך
אבליה לטרש עם מקלות, מה שבכל מקרה
התגבורתי לעשות ויהי מה זה לגאות ולהפוך
שוב עבודה והודר והייד שמנצאות ושוגם
דיבר ללבוי באחותה תקופת שיא של חושך

בשנותותינו הربים, יש להם כל העולם הזה
והיים בנוחות, אבל באותם מי שיש לו מה
בקידור ובקי בהם ובדריכיהם, הוא יודע
מעצם מרידות חייהם, שהם מלאים עם
ומכאותם, יין ואבאה כל ימיהם... כי אם
כל ימיהם אין להם שום שמהה אמיתית
שההזהה שיש לפוחות שכישראלי בכניסת
השם מהשהה שיש לפלג' טאלף' ספוק
שבותות וכחצאות...". והוא גם בודד שלא שמות
לקולות והזחוק הדרושים והארשת
ונתוניגות והשלווה של חביבי - לא היה
שם שמהה אמיתית, ושבועט עופק
בנטם, בלי שהՃדר קובל ביטוי חיצוני
ונפשם, רק הם סוברים שאנו שיט
בביב העולם, רק הם קוברים שאנו שיט
באלו והחולכים בשידות לבם, בודדים
הלאו של המהקרים שהחווילו מהודש

כדי מכדי לחוש עלבן,
אין ספק שההגבות והללו מגד ההברה
הסובכת הביאו אותו לסתירות חרירם
ונשנים לשודך חשבון נפש: מה בעגט קורה
לי? למה כל כך עצוב ומר לי? בנה אמי
שזה מהם ומכל האחרים? מרי פעם היינו
אוסף את כל שאירוח כחוותי ומטוחל
בכל בילוי להעמיד פנים ש"הכל בשילטה"
ו"הכל בסدد". נאמן את שידי הלחימות
ומתגבר להנגיון בכח חזק מעושה, מנסה
לשכח טומעה הלא מובנת ובביבל
להתענין בהשנות או במאורעות היום
של החברים, אבל המסתה ואלה הוי
קורסים תוך שנית פסודות, וכך מתחילה
בזקון כמו חמד מעגל קסמים: הדריכאון
מזריק מהחברים והברידות מגבירה את
הדריכאון והזר חילופ, לא זו בלבד שלא
הבלחוי בשום ורך לאמת מהטערכות או
לעכוב ולחשות את גובללה אלא שהחברים
הארימה הוו שאבה אליה עמק יוזר,
ועמק יוזר מים לים, ובשלב טסומים,
אחרי שהתקופתי מהעבודה האתורה
בסדרה, פטום נשארתי בית, רוכן בפיצוי
סבואה לנצח, החברים דיבאים מדי בוך
לעבודה, اي לבך בין ארבע קורות, לא
מתהיל להבן מה עבד עלי ולא מעלה
על דעתו שהטרון האממי נסכא קרוב
כל כך, סאן מבס, מקני אומי והזרד את
כל הארץ, שהטרון הזה מלא כל הארץ
בצד ואן עד מלבד. את הרעיון הפשט
והבגלא הזה לא העלה או כלל וכלל על
דעתי, הוא היה והזק מנגן בחוק טמיים
טאוץ, לא היה שם, לא נזכר.

היהי סוד לנפשי מבצע של חוסך
נפש נסחד. שלושת רבעי מות מי שלא
היה אף פעם חילובי לעולם לא יבן על מה
איי דבר. לא אקדים את הסאטור אבל
רק אחרי שהחומר את וביט ואות ספרדי
סבאות את התקופה ההייא של' בשורות
הלהל של ריבים בשיחות וחרין (אות ריב): "מי
שאן ל' אסונה חם ושלום חיז אים חיים
כלל, כי תינק כshawbur עליז איזה רעה שב
אין לו שם חיז, כי אין לו בנה לנפם
עכמו כל מאוחר שאן לו אסונה כלל, ואן

זין ועד מזרה מבאת את עצמי מזלך
מקומות עבודה כבפט על בסיס חדש...
בשעות העזבה, כשעדתי היהת מוסחת
מכבע הדברים לעיני הפעילות וזרמת
השופטת, והקל לי במקצת, אך כשהייתי
חוור לדירה בשעות הערב היה הדריכאון
חוור ומצוי אותי כשאותהנו נכוו היבט
על פניו והלאות מתחפשת עד מזרה על
כל כולל, מיבשת אוותי מכל להלחות של
חיות ושותה וסחיטה אותי באות עלי יצוע.
החברים הוו משוחחים בינם בעלצות
כששייחתם נקעת ללא הרף בפוצץ חזק
תגלגולים ואילו אני היינו מכונס ומסוכן

ויתה עבדה פיקוח על שומרים, עבודה
שלא אילאה אותו לחתיב וירר כדי
בין הבריות כשתפקידו היב-איישית
שהעבורה הוא דודשת והוא מינימלית.

תקירות על כל צד וועל

הויתי ישבא אם כן גם זם למספר
שעות עבודה, חזר הבירה וזמן תיקי
ומיד על מרבך הדיבאון של, והבה,
אר ותתלווי לחרגל לאוזיות ובאים
העגומיות האפלולית זו וראות בה
דבר שכוננה שאיכשהו נין להשלים
עם קיומה ופאתואם: טוללה מסת חזש
ולא מוכר. להוציא מתרד שגבולתי
של העולם לא מסתיימות בקיי ואפק
וקורדים שביהם ניכרים להם מדי פעם
טרצוף של המעבד כבר למזרבי משך הזמן
הרבאים שעומם כבר מהז'י במשך הזמן
כך או אחרת "לסתדר", אלא שהוא, ככל
הבראה, רחוב ובודיל יותר, וזה כולל גם
אותיביקס מתחורי שלא הרגשתי אותו
עד אז ושמו הוא "בתוי משפט". לסתע
זהל "שזקניט" והדרים מהן אודן מוסד
מאירים להכיה בסם מהן חיזי ולעשות
בם בבחוך מוקדם. ורק, ביום אחד
כל הדעה מוקדמת, נחתת לה בתיות
זהדר מעטה שבתוכה שברובם... והבאה
את עצמי ויזא מהברית בכדי לדוד את
אותם שליטים כশמורות לחץ ומכוונה
אי קנית שום לשיש לב לרי המהירות
המוחות והבה אני מלך במוכנות
מהירות מושתתים, חוסך דוחות תבעה
על פין וועל שטאל וטשרן על עצמי גל
חווש של זיטונים לבתו משפט וקננות
ששיגניות לסתירות של אלו מטמים
בתרום דוחות נספחים... והמציאות הוו
ישראל אגיל תחשוה של היינזאות מתרות
ירדה אגילה תחשוה של היינזאות מתרות
לבניין שקרים תחשוי כשבכל רגע נפל על
ראשי מטה חושך של ריסות. הרגשטי
על הכותנת" ולא הרגשטי להבן מיזו
זה הווה כך את הרגשים ומיי כוונתו.

על זה ולמה? מסתבר שהשומרים
שנתה לפיקחי תובעים את החבורה
שהי מי מודען כפנק והחברה וקקה
לנוכחות על דוק הפעדים כדי לאשש את
גירושם שלום לנו כי כל מקה ומקה,
ואם לא די בכך - ברוב התקנים התביבה
גם התגלגה בסופו של דבר על ראשיו,
שכן בתדר מפקח הירוי אסיד לשאת
באחורי על אותן מוחלים שבסם
האשנה ההברה מוגבעת. אך מודבר
היה בתביעות קסמת לבני סכמי כמי
זעומים אך אלה הד מספיקים די הזרה
על מנת "לטוטר" אותו כבדיו ולחוטם
מפניו את פינות השקט האחרונות
שוד נהרו אי שם בשוליו השולים של
פשי. בקד אחד אי מתעדד לקלום
של נקשות שצטחית על דלת הדריה
ששפתה שלושה שומרים עם "ז'ז הכא"
לבית משפט, למחמת אל שלשה
דרישות לתשלומי קנסות, אי רק אסמי¹
את עצמי ויזא מהברית בכדי לדוד את
אותם שליטים כשמורות לחץ ומכוונה
אי קנית שום לשיש לב לרי המהירות
המוחות והבה אני מלך במוכנות
מהירות מושתתים, חוסך דוחות תבעה
על פין וועל שטאל וטשרן על עצמי גל
חווש של זיטונים לבתו משפט וקננות
ששיגניות לסתירות של אלו מטמים
בתרום דוחות נספחים... והמציאות הוו
ישראל אגיל תחשוה של היינזאות מתרות
ירדה אגילה תחשוה של היינזאות מתרות
לבניין שקרים תחשוי כשבכל רגע נפל על
ראשי מטה חושך של ריסות. הרגשטי
על הכותנת" ולא הרגשטי להבן מיזו
זה הווה כך את הרגשים ומיי כוונתו.

שמכיוון שהחומר היק שאסוד היה ליהנות
הרבב גנד לרשותם אחר. אני משוחרר סוף
סוף את הרוב ויזא לביון הבית אלא
מהויה של התקות מודדות בלתי פוסקות
אי המכחות לא הופעה גם אם לפעמים
כן - לא היה בידה שום קפה חוץ. הירוי
בסוג של "השלמה עם מיל וערע" ומחייבת
מסדרית זה היה כמו לשופר עד ועוד
דילים של צות פכורה לזרים שבין זה וכמה
הזה שחרורים משוחרר.
עד לאויה שעת גוזרים שכה נזה' הקש
שבור את בוגמל" באוון טשי וסוחלט,
לא היה זו צורה מיזה, לא סבל קשה
מנשוא ולא נזק צבא מגדד הרבל, זה היה
מאודו כוג ש"תקנית לא געימות" שבדר
ה热血 או להוות לחם חקי ובבל ואה' הקבב
ונגען כל קר של האיזועים וההה' לבני
מעל ומבער לסי היסודות של, מעשה
שהיה כך היה:

השבירה הסופית והרגע הגדול

בוקר אחד אני מגיע, מרגלי והאטטל
הזרה, לבית המשפט ומפנה את הרכב
בחינוי הסמוון. כעבור מספר שעת, אחרי
שובת וסתיחה זמן מהישת, והיון מסתהים.
אי ייזא מהביני ומכה לבניין אלא שאז
אי מכחין להפתעתי שדריך אינו שם.
אי מחרוץ מושט עצבים בנסירות לבר
מה עליה בנוילו של רכבי עד שאינו מגלה

שם בין החדרים, בסיוון ימים אקדמיות
ומודשנות, כחץ מרגה ומיזום, פעם
השקי על בני ארון או כסא, פעם מוסתר
מעל המקודר והגביה ופעם מוכסה מתחות
לפסת שלולן או שמייה, אך תמיד בתרות
"טבלה" בלבד ולא עבר שום טבורה דתית
אותות כלשהו. והעם, סאמוד, הוא ותבונת
לראות על בני ישיה ומוחן דחףacial
בלוי ובניו ובלוו נשלט הפסטי אותו
בשתי כפות ידי, ופתוח אוחו להרחה
מול עיניו.
כאשר אני מנגה לשחוור בים את שמי²
הכיוון מהטסלול הגפני שטוטרים בינגואה
אל הריבת למסלול המפטיע שהליך
לפתחה של הצדד - אני מבן באנן
ברור שכאשר הכל באנט והטוטס והגעש
הגייה לשיא השבירה של, הנשמה פשוט
ויפשה משוד רוחני וקדוש להאהו ובאות
המשחו הזה הוא רואת אוחו או בדוחות של
אותו סיידור.

אני פוחה את הצדד ומול עיני בהקנות
בשחור מגנץ ובמלחים: "עמ' ישוא, ה'
אלוקין, ה' אחד, ואותבת את ה' אלוקך
בכל לבך ובכל נפשך...". כמה פעמים
��יאו את הפסוקים האלה? כמה שיטים
אתם קוראים שחויר ווערבית ובקראת
שמע שעיל המיטה את הפק הודה? זו לא
תוהיה הנמה אם תאמור שכלל הנרא
עשיהם את זה כבוד אלפים או רבעות
פעמים, אבל באותה פעם המיל'ים האל
היז בעדרי מושך רעם מועד מכי רעל ופוד
ראש וברקים של אש. פשודם כמושמעו,
הלווא שאותה עוד פעם אותה בחו"ל קרו

את הפסוקים הללו כמי שראיינו אותם אז, המילים האלה הקיפו אותי כמו ענן גשם, מילאו אותי, את כל רגנ' איבר ושבה ביד, ובאותם רגעים לא היה שום דבר אחר מאשר, בלב, במוח, בהרגשותי, רק רק דבר אחד: ה' אלוקינו, ה' האחד.

על מסלול הריפוי הפלאי

לחוויה העצמאותית היו היהת והתהלך הירה לה נס סך, כמו כל דבר בו - גם הרגע אבל בשונה מכל הזריזות והאהדות שבון והונכתי עד אז, החוויה הזאת השאירו רושם אודר שלא עבר איתי יותר אף פעם. החיים המשיכו בגביל, ווש הדיכאון עדיין לא התמסס והמשטי גם יומם בשערת העבהה אבל השם ייברך בבר נכח שם לפזרות מדבר יהודה והוקעים בתוככי השקט, הדומיה והבעליה. הם אויל הסתפק באמון במלאו טעם המילה. ברוא עולם אוית ואני מדבר אותו בכל עת ובכל שעט מקום, תקקי ובעל היכלות ובעל היכנות כולם. כן, ככל זה, כל המערבים והקשיים, כל ההורתקאות והמשנות, כל הסימבטים וההתקלויות וההתקומות של רוחותיו והירידות והבפלות, כל האמורויות וההתהבות והשנויות והחמודות, הכל וכל זה אותו -'

יותר של היפיס במללה שליבות טולם ההבלגה הפיננסית. ככל שהאמונה, התבטחת וההשכה והעמקת הדרוגה בנסיבות הבדוא והדיבור עמו החלו להיות יותר ייחודי חלק בלבד ועוד מהי - כך הלכו השיאות האלה וההדרוף, במקומן צמחה מתבי אישיות אחרת. מן 'פרק' שאחריו שעת עבודה מינימליות מוחש לשבת באישוד פארק יזק ולנצח ברכגע בגין ומחזימה של קשישה יפה.

הברתי חברים חדשים, נאלה שכטנו גם הם שב מטהורה הרוח, ורק הינו יזאים למורדות מדבר יהודה והוקעים בתוככי הנדרלה והז המורביה מופשת בת כל שם רוחקות כבורת דורך, הולסת שמייחדו לבית הוויי במושב מושעה שבשלפת הרי יהודה, זה מושב כפיי צויר בחרה והבהירה של טבאות הבורא ועוררו אגלי, כפי שקרה מדבר יהודה ב'מעשה מקהן המלך וכן השטה שתחלפו', זכרונות וסוחבות רצינות ביחס על משמעות ותכילות היהים. קפוא קפוא התחליה להיבנות או בנפשי תקוה חזקה להשתחור ען שחוור ולהיפנה אחת ולתפיד לחווים מלאים בשמה אמיתית והדרה היה פשוט החל לקרות לא במת אחת אבל בכיוון הדר ובורות: פיום ליום הען הקודר היה הפך להיות עגת פשור יהוד, קצת קמן הדר יתיר. התחלתי להזר לחיבים: יהוד תין, לא מלכדי ולא מאולץ. יהוד תקשורת שנטה בלבליות הצלחה וחסידות, דבר שנטה בלבליות הצלחה וחסידות, דבר כל לדעת דב' והצ דבר על 'התבודדות', מבאותי את עצמי ישב ושוכן את כל מה שטובר עלי' בפיו השם יתפרק בזריבורם למשכורת שחשפקל לכיסוי דמי שכירות הדירה ושאר ההוצאות אלא אף להסכן לשם השקעה בזונה מאחד ומתקדם

שנתה החודש הפונה והבריאת הולכת גם היא ומתעצמת, וכך עם השמהה שמתהקה שמתהקה - הולמת האמונה ופונדקלה עוד יותר ועוד יותר... נכנסתו בעזם לתוליך

ביער". אף אחד לא יגזה אוית ולא כיוון אותן של רבינו שעסוק בכל עת ובכל רגע בתקין כל נפשות ישראל ושהאר שבל הרהרה תשובה מסוף העלם ועד סוף הכל אויר הרהה לישוד בליקוי הלכת ובעלים נמשך סבון. רבינו החיל בעזם לטפל כי באופן אישני בודדים יעדתי לכל את שמו, ושוב, בלי שאף אחד יודה לי וידרך אותו איך ומה וכמה ולמה, הרשתני רצון עז להחילה ולהגינה כדי בוקר את התפלין שהמתינו לי בסכנות דראיה לכל שבת בחובבי מגידת ארון והחפצים האשראי של בחור הפטרי של שביתת ההור, אך עדרין, שמו לב, לא כבשה לאיש ולא מיטמות של רידעה באלא' בירת של יוזה. רק החל היה מלא באחבה להשם יתרבר. פשט אבבה, והייתי מדבר אותו בשודה ומרגשיך אך אין אהוב אותו ורואה את קרבתו, בדיק כי שוהה ורשות שם באחוט ים באחוט סדרה: 'בכל לבך וככל נפשך וככל מאודך...' כל לחתנות, וגם אין שם פעם ליחס את הדבר הזה לעצמי שורי לא לא כל הכל היה תוהה של האהה אלוקית פעילה ובכירה שתפהה את שמיות ראשו והבאה אוט לאן שוביאה אותו לא לא כל בחירה מזדי, וכיי לקים או כפשוות ממנה: 'שיזוות השם לנגיד תמי', וכיי אוות שמיות ממנה: 'בכלי ומכל מקום בטעס לא רגע קט של הסחת דעת.

בזמן עברי לבעודה דווהה במושב אודר באודר שמייה מזקי בעיר גדר ורחוב הרהה יזהר, שדרת פוחמים וויהבים עצומים לטוילים בין העשבים והשיטים תוך כדי שורות ארכות עם המוקם בטעס לא רגע קט של בחינתה 'או ואותה נשיל בנעד'...

**פתחום קהה
מה שלא קהה
לפני זה אף פעם.
לאעתה בכל
התקופה החשוכה
והMRIה הזו -
בכך, פשוט
במי. עם דמעות
חמות התייחס
כמו תינוק. ונכ'
בלי לדעת דבר
וחצי דבר על
'התבודדות',
מצאת את עצמי
יושב וושאפר את
כל מה שעובר עליו
בפני השם יתפרק
בdividerים פשוטים
נדבר איש אל רעה**

התלית הגודלה: העיר!

חלפו מספר חודשים וסיפן טיפן הלהלה לתוך הבהנה כי המתבב שיזאי אותו הוחזקה לחולון מביבת העצבות והא דזוק אודר שקט ופזידת החווים שמחוץ לשאנו של הכרך והסואן, מירשלים העיד הנדרלה והז המורביה מופשת בת כל שם רוחקות כבורת דורך, הולסת שמייחדו לבית הוויי במושב מושעה שבשלפת הרי יהודה, זה מושב כפיי צויר בחרה ובבהירה של טבאות הבורא ועוררו אגלי, כפי שקרה מדבר יהודה ב'מעשה מקהן המלך וכן השטה שתחלפו', זכרונות וסוחבות רצינות ביחס על משמעות ותכילות היהים. קפוא קפוא התחליה להיבנות או בנפשי תקוה חזקה להשתחור ען שחוור ולהיפנה אחת ולתפיד לחווים מלאים בשמה אמיתית והדרה היה פשוט החל לקרות לא במת אחת אבל בכיוון הדר ובורות: פיום ליום הען הקודר היה הפך להיות עגת פשור יהוד, קצת קמן הדר יתיר. התחלתי להזר לחיבים: יהוד תין, לא מלכדי ולא מאולץ. יהוד תקשורת שנטה בלבליות הצלחה וחסידות, דבר שנטה בלבליות הצלחה וחסידות, דבר כל לדעת דב' והצ דבר על 'התבודדות', מבאותי את עצמי ישב ושוכן את כל מה שטובר עלי' בפיו השם יתפרק בזריבורם למשכורת שחשפקל לכיסוי דמי שכירות הדירה ושאר ההוצאות אלא אף להסכן לשם השקעה בזונה מאחד ומתקדם...

לחותה, אין לי ספק שהוא פועל יבאה ישיד מכוחו של רבינו שעסוק בכל עת ובכל רגע בתיקין כל נפשות ישראל ושהאר שבל הרהרה תשובה מסוף העלם ועד סוף הכל אויר הרהה לישוד בליקוי הלכת ובעלים נמשך סבון. רבינו החיל בעזם לטפל כי באופן אישני בודדים יעדתי לכל את שמו, ושוב, בלי שאף אחד יודה לי וידרך אותו איך ומה וכמה ולמה, הרשתני רצון עז להחילה ולהגינה כדי בוקר את התפלין שהמתינו לי בסכנות דראיה לכל שבת בחובבי מגידת ארון והחפצים האשראי של בחור הפטרי של שביתת ההור, אך עדרין, שמו לב, לא כבשה לאיש ולא מיטמות של רידעה באלא' בירת של יוזה. רק החל היה מלא באחבה להשם יתרבר. פשט אבבה, והייתי מדבר אותו בשודה ומרגשיך אך אין אהוב אותו ורואה את קרבתו, בדיק כי שמיות ראשו ורשות שם באחוט ים באחוט סדרה: 'בכל לבך וככל נפשך וככל מאודך...' כל לחתנות, וגם אין שם פעם ליחס את הדבר הזה לעצמי שורי לא לא כל הכל היה תוהה של האהה אלוקית פעילה ובכירה שתפהה את שמיות ראשו והבאה אוט לאן שוביאה אותו לא לא כל בחירה מזדי, וכיי לקים או כפשוות ממנה: 'שיזוות השם לנגיד תמי', וכיי אוות שמיות ממנה: 'בכלי ומכל מקום בטעס לא רגע קט של בחינתה דעת.

בזמן עברי לבעודה דווהה במושב אודר באודר שמייה מזקי בעיר גדר ורחוב הרהה יזהר, שדרת פוחמים וויהבים עצומים לטוילים בין העשבים והשיטים תוך כדי שורות ארכות עם המוקם בטעס לא רגע קט של בחינתה 'או ואותה נשיל בנעד'...

שתי המתוֹת החדשות: כיפה וליקוני תפילה

ותבעו, לכל הליטודים וההארהט והחוותה המופלאות האלה אני מביע, בכוו של הבזיק, באשר אני עדרין לא כפה להראשי כמה סבלנות ואריכות אפיקים יש לו לדב שלנו ואכן, כמה מלאים וגודשים ספרץ וספר תלמייך באחיהם זיבורים על כך שאפייל מי שנפל וחזרק טאד טאוד, אק שווא, על כלום מגיעים רחמי הבזיק לעודדו ולהעלותו משמד לרצן... והעיקר הוא שהbazik בעדלו כחו משנאי ורצן למטה, עד שאפיילו בכל המודעות התחרחות מואד, אפיילו בעשר בחרין דמסאמחה, מביע ורצן והקדש לכל הנפשות שנפלו לשם עד שם שם הם מטעורדים בכל פעם ברצן חזק וכיסופין טוביים להשם יתבט... עד שיעלה אותן משמד לרצן! (ליקוט הלוות ברכות השער ד' ס"א).

מבני משפטורי וושוב המושב וויזט נסענו לירושלים ובудנו גמלית ל玶ון הכותל דרך שער יפו. תוך כדי וליבת צהה את עיני עדרינה של כיפות שיק מחדורת וסודבות אלול על גבי אלו בדוקן ארכיטים טיפוסי ואחות החנויות בשוק העתיק. רכשינו מוד כיפות ענק אוחת בזאות והשקרית את דאס' בתוכה נחת ובדין למחרין מן המהדרין... וק', עם הדרואה החדש והקמת מוחר, אב' מרגaza את עצמי מתחבשה על נחל האדרט הסטטוני שורם באוהה שעיה לאוצר מקומ שביבנה לא זהה מטנו מועלם ומונשך את האגדים הקדושים כשבוי תבילה חורשית לפאולות עם ישראל וגואלתי הפרטית של...

חפלה:

ההזהקות והגוזלה של ביהדות עודרה כי רצון זו לפקד את שדי בית מקדשינו הכותל המערבי, והיום אותו מנאי ה' כי מתאים לכך היה יום תשעה באב, יום בו נחבור המקדש. יצורתי קשור עם אחד סגן, בעיקר בהשכלה וההדרכת הספר "השתכבות הנפש", יודא ליעד ושופר את נשוי לפני השם יתבך, אך עדין לא דעתני על קוימו של ספר הפלילות, ספר ההבדודיות ושפיכות נפש, שהזכיר על ידי רבנן, והנה הגע תודה של הכותל לקדש שם טמים ולהתעטף בכיסויו וראש כל אלה והוד גלוי של הספר הנפלא "ליקוט הפלילות":

הפעם והראשונה ששמתי כיהה לדראש
הייתה ביום תשעה באב ובאותה הגדלת
אף צויתי בהשכמה פרטית להזכיר ספר
ברסלבי חדש שלא חובר עד אז, הספרים
שהובתו ביטאים זו אללו שכיבורי, היינו
סமוד קורא בהם מדי יומם ולאחד
סגן, בעיקר בהשכלה ובהדרכת הספר
"השנויות הנפש", יוצא ליעד ושופע
את נפשי לפחות השם יתבזבז, אך עזין לא
ידעתי על קיומו של ספר הפלילות, ספר
התבדריות ו划分ות נפש, שהזכיר על ידי
רבי נון, והנה הגיע לידי תודה של חוכות לקוש
שם שכיר ולחתעט בעיסוי רואש כהלווה
וחוד נילוץ של הספר הנפלא *"ליקוטי
תפלילות"*:

הזהירות הנדרשת ביחסות עדרה
בְּרֵצֶן עַד לִפְקֹד אֶת שָׁרֵיד בֵּית מִקְדָּשׁו
הַסּוֹלֵט הַמְעֻבֵּר, וְהַזָּמֵן אֲוֹתוֹ סְבָאֵת הַכִּי
סְתָאִים לְקַדְּשָׁה הַיּוֹם תְּשִׁיעָה בָּבָב, יוֹם
בּוֹ נַחַב הַמִּקְדָּשׁ. יְצֹוֹת קָשָׁר עַם אֶחָד

ונפש", "שיהות לך", "שבחי הרץ", וספר המידות. אני מתיישב לקרוא משודך כל ספר ואוותה הרגשה חוחות על עצמה והפעם ביחס שאנו: הדברים אותם אני קורא "מחוץ", באילו יזדים בעזם "טכניים". הם באילו "שלל" מואים ומעולמים... כל קך פשוט, כל קך נבן, כל קך מלא חן של אמרת כל קך מהוק, כל קך מעדר. וכך שיתויי קנית את הסדר ובחוור מהעוזה, לפני ההליכה לישר, אני פשטוט טסטער על הספרים וקורא בהם בהתקהבות בלתי מוסברת זיך אורי זיך, סעיף אחריו סעיף, פרק אחר פרק, והם יוצרים בנשcontro התעדודות שלא היהת לי כתבה מעולם, זה היה ממש השפעה ישירה, זעם עצמוני, של כה וזה הגדיק, הרבה מעבר להבנה שכלית של החקון המתוויות בכל משפט או בסיס רשליטאי.

בנוסף לארון המתוחה מטהו, מנייע והרצין בעשר כתרין דמסאבדהו, מנג'ן וזרען הקודש לכל הנפשות שנמלו לשם עד שטם שם הם מתועරדים בכל פעם ברצון חוק וכיטופין סוברים להשם יתבטך... עד שיעללה אותן משכם לרצינן" (ליקוטי הלחות ברכות השער ד"ס א).

הפעם והראשונה ששמתי כיהה לדראש
הייתה ביום תשעה באב ובאותה הגדלת
אף צויתי בהשכמה פרטית להזכיר ספר
ברסלבי חדש שלא חובר עד אז, הספרים
שהובתו ביטאים זו אללו שכיבורי, היינו
סமוד קורא בהם מדי יומם ולאחד
סגן, בעיקר בהשכלה ובהדרבת הספר
"השנויות הנפש", יוצא ליעד ושופע
את נפשי לפחות השם יתבזבז, אך עזין לא
ידעתי על קיומו של ספר הפלילות, ספר
התבדריות ו划分ות נפש, שהזכיר על ידי
רבי נון, והנה הגיע לידי תודה של חוכות לקוש
שם שכיר ולחתעט בעיסוי רואש כהלווה
וחוד נילוץ של הספר הנפלא *"ליקוטי
תפלילות"*:

הזהירות הנדרשת ביחסות עדרה
בְּרֵצֶן עַד לִפְקֹד אֶת שָׁרֵיד בֵּית מִקְדָּשׁו
הַסּוֹלֵט הַמְעֻבֵּר, וְהַזָּמֵן אֲוֹתוֹ סְבָאֵת הַכִּי
סְתָאִים לְקַדְּשָׁה הַיּוֹם תְּשִׁיעָה בָּבָב, יוֹם
בּוֹ נַחַב הַמִּקְדָּשׁ. יְצֹוֹת קָשָׁר עַם אֶחָד

על כוס קפה" ולשוחח בישוב דעת. תוקן כדי שהחמים מתחילה להעלות והויה הוא שם לב שאבי הבני, כמו שאמרם ב"אורות"... הוא נטל ספר פמזר קידר בחדר האורחים, מושיט לעברי ופולט את "תקרא משחוה". משום כמה נראה היה לו שיש קשר כלשהו בין המסתה הרותנית הגדולה שהקדין ממנה לבן תכניו של אותו ספר. זה היה ספר "עוזות המבוארות" של ר' שמישון ברסקי ואבי ליעלום לאשכח את הרגעים הללו: ישבתי על סדר הדשא הטרי, פתחתי את הספר באקרה, אני מתחילה לקודא שורה ועוד שורה ואני מרגיש שזו הפעם הראשונה שמשחו שמיין לחת מדבר אליו בשפטם של, מדבר אליו מבחוץ אך בעצם מדבר. ביריות את בל מה שרדחה אעדי בפניהם.

זה ממש מודדים כי לנצח שאבי לא זוכרים
בדוח הנושא שלילו קראתי שם אבל ברור לו
שהה לא היה "התברזרת" ולא היה "ער"
זה לא היה משווה שהברזי אותו עד אז בילְלָה
לדעת לקרה לו בשם, זה התהיות לנשא
אזרז להלטין, ולנצח זאת הרגנשא
ויהה שאחינו דבר שפוץ אוזי לנצח
בירע וזה אותו דבר שנטהרו כאן בין דפי
השורות האלה, אותו סוג של תמיונות, של
כיסופים, של אמרת, זה משווה שלא נרא
לי שנינו להסביר אותו. נהייתי משוכן
"מהוונט" על הספר ולא יסלה לי גבינה
אותו מדי. אני קורא וקורא בהשאקה
בדלה ומוגנש שיש כאן ממש מאמר בלתי
נדלה של דלק לב, כל משפט מפליג
בקרכי ומעדדר את לבי בהטעורה
ברוחות של גענויות אוידים לקודשו
מסוג שמעלים לא הכרתי. והותונתי להבזק
שיםיכים להשאייל לי את הספר והוא: "הו
ספר בDSL, אולי יש לך בבית ואתה לא
יזודע... יש את הספרים האלה בכל מקום
הם מסוחבים בכל מקום". והוא משאל ליל
את הספר בשמהו ואני מבחד את הביתה
רק כדי לנגולת שאכן, כהשעורו של אהוב
חבר, האנצ'ר קבור מוחתת לאונר..."

מהברד שנייה קדום לכן בירכה קבוצה
ספיצים בבית הורי ואמי רכשה מדם אותו
הספרים: "משיבת הנפש", "השתפה

היהתי פשוט
"מהופנני" על הספר
ולא יתמלתי להניא
אותו מיד. אני קורא
וקורא בהשתחקחות
גדלה ומוגיש שיש
כאן ממש מאר בליך
מליה של דלק לב
כל משפט מפלח
בקרבי ומעודד את
לב בהתעוררות
בעורת של גשעים
אדירים לקוויטה
מסוג שמעולם לא
הברתי. התחנתי
לחבר שיסכים
להשתאל לאת
הספר

וכך השתלשלו הדברים:
 יום אחד אני מתעורר בוקר ומחליט
 לבקר חבר שמתנדד אף הוא במושב
 ורשותה שנים לא נפגשנו לשיחת רעים.
 מדובר בחבר "טסודתי" שומר פינה
 חמה לב ליהדות ושלארו השינוי הרוחני
 שהל אצלי היה חשוב לו לענן את
 הידידות הישנה ולהחליף אותה מילה או
 שתיים בנושא. החבר קיבל אותו במאור
 פנים, הצביע על מערכת ישיבה בפינה
 מוצלת בוגה שטופת השטש וניגש
 להחמים את הקומוקטס כך שנוכל לשבת

בכ הטעודה שם היהת נוהה יותר ושלל
מכה העבודה הקדמתה והיא דרשנו מבני רך
את הדאגה להצבעתם של השומרים איש
איש במקומו עם בוקר וצד לאחר מנק
היהתי חופשי לפניהם, והוא אמרו: לצתאת
ליעזר ולהתפרק על השם יתברך.

הגהה מתרבר שנותג הגדול קרה וגיהה ונפש פשוט נרפההו ללא שם טיפול או אימון רגשי כהה או אוד, שם פסכולזיה ושם חוףית, רק מוכחה של האמונה ומוכחה של ההתבוננות בירע - הדיכאון פשוט והtrapוג והתדריך כלא היה והגהה הפכתי להיות מלא שמחה והזהה ומונע בכל עת ובכל שעה ברכשות מגוונות וחזרים של אור וגעם, אהבתה הבירה ואהבת הבריות ואובאתה והוויות. שמי החבלת שמעל ראש, עצי היער, האילים והבכשים שחצדו מדי פעם בודדים ובעדרם את השדות, כל פרח, כל משבך רוח - בכל דבר והרגשותי מככילה את כבודה והמתנגלה בכל פרט ופרט בבריאת. והכל בלא שם ספר, בלא שם דיסק, שם שער, שם חדר, הכל ישר מולב, הכל מתחום הגשומה, הכל בחסיד חכם, פלא פלאים.

מי הם המושר בוחוטים?

כעת ווק בעת מרגע הפסיקת הספר של סיפוריו היה, ישנים סיפורו התקרכות, והם לדוב תקל ואידי של הספרותים המסתוריתם, שבמנגנון כה או אחר משוחה פוגש ספר או דבר כלשהו של רבייט, רב או חכם הצד ברסלב, נסוס לאומן טסיבה כלשהי וכדומה, והסתמכו הנה, עם הדיבורים של רבייט או עם הביצוי הקורש, הוא מה שמהollow אצלן מהפוך אצלל הספר הוא כמעט לגבורי הפקון אצלל והסיפור התהוויל בראש ובראשונה עז מההען שההתהוויל, רק לאחד מן גילויים את רבייט והבטיח למפע שעוזה זה השותה ביל שכלל אודע מכך, את המהונך בולין ושורך הוא זה שיטול לחתה ליאת ואכשורה להמושך באורה דרך דרך הלאה והלאה, ובו יוזה, עמוין יוזה וודח יוזה.

סלי מוץ' בהתוגשות אני משתנה על הצעין הקדוש רותט מביי, הצעין היה יחסית רק באותה שעה מוקדמת שלפני מנוח ומפי החל לקלוח בשעף דיבורים חמים מחליל אשר בשלובין הריחמותא, היתה נעימות כו' בונפש, אור סה של קדושה יראה ושםחה שב דמנית הבשילה מלבי הרבנה הסופית: "פה אשר כי איוויתיה", אני את גורל קשור ברביינו ובאנשינו מעתה ועד עולם!

שקרת או זה שזוא פשטוט התחל ליבור...
זהה זה טענין ומסקון מאור לשטעט מפיז
את הסיפור כלו, אויל' מערבת א'בקשה'
תגליך בדים מן הימים לדובב אותו... בכל
מקה: אותו אוד הוא כו'ם חדיד ברסלבי

ח'ים נספ'ים מתהפכנים

אני חודה לסייע של' שהשתן ונקשר
בן היזיר עם סיירוד של חביר שהתקרבר
אות יוזד מכםורה לעיל. בינדע למא
שאי זיכר לו באונה נסעה באומן,
פתחות הלב והארה בדלה ועזומה
שכו, שועבי לנסעה נוחר כביסל
דוכס וקיד סאגן. והוא ישב שם אוד יוזד
מל וצעין, התהאנץ' למד את פרקי
התיקון הכללי אך שום דבר מיזיר לא
התרגש, עברוד זה לא היה מחשוד אחר
נטהום בקירות רגלי כל ביה בת' בנת או
בית מודש אחר בעסל. לא התעוררודת,
לא התחלבות, לא בכיוו, הוא לא והבן
מה הוא בכלל עשה שם.

שבע אודוי שהוא חור לאיך זה
נטהום קרה: במת אחת הוא התמלא
בהתעוררות כל כך גוזלה להתקריש את
כל יכולתו ותפליה עד שהוא החולט
לעוג מאחורי פשרה בה הוא השתרב
30,000 מ' חורש בחורשו לא פחות מ-
ש טבן ותקילן(!), מודבר בחזרה תוכשר
ביהדר שטאך כראש צחת של סוכני

מדחים, אומת מודחים. הינו
מתכבדים שם לחפילת
סנהה וערבית, לסתודים
יהוד' ספרי רבינו ומתחזוקים
ב'שיות חבירם". כדי פעם
הירטו מומינימ לשם את הרוב
יוזקאל שעת, הרוב אליהו
ונדלבסקי ואחרים, למסתית
שיעורים בספר ריבנו. זה
הו "ק'ובץ" פאוד מעניין
של סקורבים וחושים לבד'
וניקום והיטהה דרב' ווות
דקודשה שם. כל זה הסתית
לפתע כאשר ים אוד גבעו
לשם אנשי המנול טעם
ק'וויל עם "צ'ו פיטו", כלים הנדסים
וכחות משטרה, סילקו אותו משה ופינו
את כל החיד ששהה שם לא לפני שחשפכו
להציג את ספר הקדוש. פינתה החמד
הוא אונ געלמה סן השטה אבל את מה
השתנסה של כל אוד מאותו ספנה ממש
עטוק עטוק פיטה אף אוד לא יוכל לחתות
מאטן לנצת.

אנב, בקשר לאותו מאור מיט מטהולן בין
אנ'ש סיירוד התקרכות מיזיד בסני. את
הסייע שמעני' לפני מספר שמיות והוא
טולבל בידוחו. להסדי ברסלב ורביטים מקרוב
בעל התשובה והמתוגדים בבית שמש
נטהום לאחזרה דמות חזשה: בעל תשובה
מוחוק ששתי פאות סדרות מעשרות את
ראשו והוא פוצע בעת אוד צעדיו הראשוניים
שיכושי, סין חזק ענק מעוגל ריק ליבורו,
שם בינו' בית נסות ברסלב. והבאו
כלי עבודה וחצבנ' בתק הביטון "דלא",
שיפגנו, שיפנו, מחרנו טיה, סיידנו...
המיזיר שלטו באוחו מאור מיט. לאחר
שמשתיא ההובללה שהובאה לשם עבד
טפסלים, השליש' בונה ארון ורעוז מליא
אוותו בספרים. מתחת לעצים בחוץ צד
לחט זה אוד זה סנדרים... והחדר את
היחודה' של אנשי הבעל תפליה "סחוז"
ליישוב' והיה זה מזוהה מפעים לאות
הרבנן היהו חיים אצל' אוותם וגעיטם של
ילים חסידי ברסלב שבמקום השותבבות
בנוי השעשועים בשכונה היז באים לשם
קובצות קבוצות אחרי סיום הלימודים,
חווטים פינה מול' סטנוד' ומתיישבים
לכלוד בחברותא ספר' ורבינו ולהתפזר
מקפיא עצמות והכל מסביב היה מושלג
המטע את המוזדות בDIR, השלטנו
עיניכי. בס הישועה וזה הגיעת תוך זמן קדר
את ההכנות הוחזות לכבור שבת ורצין
וונ' היא בעקבות הקשר שהוחזרה עט

לצין שהוא מוחזם להפליא כשהקהל
במקומות כבר מתגערע באכזרית שיד
השירם. אונ' זוכר שתפости גם אונ' סייד'ו
והתחלותי לקודא שיר השווים כשמענין
ולגנות דמעות שליש טאן הפנות. כולל
טוצ' בהתרכשות אונ' משתתת על הצעין
הקדוש רוטט מבכבי, הצעין היה יחסית
רייך באומה שעה מוקדמת שלפני מנוח
ומפי החל לקלוח בשטוף דיבורים חמים
במחל אש בשלובין דרחיחותא, היהה
געיות בצד בונש, אוור כהה של קדושה
ויראה ושפחה שבו זמינות הבשילה בלבי
ההבנה הסופית: "פה אשב כי איוויתיה",
אונ' את גורל' קשור ברביינו ובאנשינו
מעתה ועד עולם!

כשחוותי לאיך אודיה אותה שבת
חנוכה באומן הבניין שאונ' חייב "להילכט"
ללימוד תורה של רביינו בזורה הרבה
יוזר וצינית ולהעניק עד יוזר את
הקשר ואת הקידבה עם חסידי ברסלב.
מלבד אותה חכורה נפלה שסתומה
שחטים את אהוה דוד' ומושפעים באותה
אומנה ובאותם כסופים. והוא הוה של
"ק'ודת החדר" והגלה כאח'ת ובקודות
העוצמתית בידור בתהילן התהקרבות
זהו קידם אודי המתן.

כעbor זון לא רב וצעין לנו הרוב אלחר
לנסות לאוון. היה זה בתחילת החורף
וההחלפה שותקבלת היהה רכישת ספרים
סיטה לבורד התקרכות של חסידי ברסלב
באומן בשבת חנוכה.

אומן וכרייתת הברית הנצחית!

וחהילט ניתן לומר כי את ה'טבה
מכהדר של תורת ברסלב, הלימוד היומ
יום בספרים שהוא בידורי יוזר משהיה
בניד' ליחס הוא היה בידורי קרייה. ואיז
ששבטני מוטס את פשומות השטוי ביזור
הרבעה היהו חיים אצל' אוותם וגעיטם של
חצות ים ערב שבת קודש בהם ירדנו
טהורובך שלקה אורטבו מקיב' היישר
מושבי יהדות ומושבי קבלה בטיסים ובטי'
מספוד לא מזאת את צי' ואת ג'לי'
מקפיא עצמות והכל מסביב היה מושלג
המטע את המוזדות בDIR, השלטנו
עיניכי. בס הישועה וזה הגיעת תוך זמן קדר
את ההכנות הוחזות לכבור שבת ורצין
וונ' היא בעקבות הקשר שהוחזרה עט

אני מטהובב לכיוון הרחבה והגה אונ' שט
לב לקידזה של ערים עם אוור מיזיד על
הכט'ו, היהה בסם פשנות יהודית מלאת
זון ומה שענין אוחם יוזר מכל הדנה
העצמת ספרי ברסלב למפקדים ודרכם.
התהונתי בהם ארכות והרגשי כיבוד
המראה והיהדי היה כל כך מדבר לבב.
הպאות, החקום, אך לא מואבאים מוחה
לקפונות מטבוחות ובובעים מוכרים
אללא מלאי חוזה ועננות. אלה היז חסידי
ברסלב ודאשנים שפצעתי מעדוי ועם
עשו עלי' ורשות נבי. לפצע פונה אליו
אוד מהם ומצע' לי את הספר "ליקוטי"
רבינו שודא' אנטהלה דראול'. התהלווי
לזהפע בשיעורים ורק גילה במנגי עולם
נשוי?", השבט בשלילה ואוד הוה מטה
לי את התהפלות למכירת היהיג, מ'...
מ'ה-מ', בחלק השמי של הספר. רכשת'
נפאלים לעבדה ה', דבר שהעיצים את
התהונתי לרובוט הקדוש עשרה מגוון.
באומן שעירורים בס' המודע עשרה מגוון
להרבים וגוטים מוחה ומקורבים לזריק
שחטים את אהוה דוד' ומושפעים באותה
אומנה ובאותם כסופים. והוא הוה של
"ק'ודת החדר" והגלה כאח'ת ובקודות
העוצמתית בידור בתהילן התהקרבות
זהו קידם אודי המתן.

כעbor זון לא רב וצעין לנו הרוב אלחר
לנסות לאוון. היה זה בתחילת החורף
וההחלפה שותקבלת היהה רכישת ספרים
סיטה לבורד התקרכות של חסידי ברסלב
באומן בשבת חנוכה.

שיעורים וחברים

וועידין, מה שהוא חסר לי מואד זה ליטוד
מכהדר של תורת ברסלב. הלימוד היומ
יום בספרים שהוא בידורי יוזר משהיה
בניד' ליחס הוא היה בידורי קרייה. ואיז
ששבטני מוטס את פשומות השטוי ביזור
הרבעה היהו חיים אצל' אוותם וגעיטם של
חצות ים ערב שבת קודש בהם ירדנו
טהורובך שלקה אורטבו מקיב' היישר
מושבי יהדות ומושבי קבלה בטיסים ובטי'
מספוד לא מזאת את צי' ואת ג'לי'
מקפיא עצמות והכל מסביב היה מושלג
המטע את המוזדות בDIR, השלטנו
עיניכי. בס הישועה וזה הגיעת תוך זמן קדר
את ההכנות הוחזות לכבור שבת ורצין
וונ' היא בעקבות הקשר שהוחזרה עט

אל אפק שפט מטהר הרום בעקבות העשוייה למתכת מתכת

רחוק מתחורה ומאנחות זו מתקיים פהאות כ"מורת מסתער"...

מבוטני, זה ה'מוֹפֵת' כי נור של רבי שוארו במו עני. יהודים מבודדים במנבג כל כך קשיה, שוכב מושל על מיטתו מתעננה בחולשה עצמה וביסורי נס לא קלים ומה מעסיק את מהו? והשאלה האם ויבגד נזקן להחדר ולתקבר להשם יתברך! וכי רוזה אותו מיל עיני סאייל טלד מודש ומתחלל, בניל שכבה וממכבש שכונה, לפסוע במתניתות עקב בבד אפודל במשילה העולה בית אל. וזה פלא שבכל הפלאות שוק כוחו של רבינו הקדוש מטמל לחולל זהה נסוך בקרבי תקוות כל כך מוחשית, כאייל אני רוזה זאת עיני בערן בשער מפש, כי הנה הנה מעין היום הגובל בדורנו מזרחי ובבניהם אויר חינוך אהוב נשיצו הלו הוא "בעל והפליה" והגובל שקיבץ אותו מידצתי ארץ ועמקי מצלותים ים ופתח עבורנו לרוזחה את שער האמנה והתקילה והשכחה, מטמש במועל וגדי, והוא שואל אותו ברצינות שכך בטהוח שאפשר להחדר ולהתחלל מהרש הימין מימי עולם ומגנום קדמוניותך בצד הימין מימי עולם ומגנום קדמוניותך בצד ימין שיפטר תיקנות המלא של כל העולמים טול מזכה השמיים ועד קזח השמיים אסורי לו: בדוראי והוא מנשך: אתה בטח? בטח? ואני: בדוראי ובדוראי רבי נתן כתוב, אני מבטש באזורי, והצליח מלך בכיפה, ותיקונים וסיחור אותך. והצליח מלך כהה? ותquo לתקווה להתקבר לום זרבך בתכליות וכל העולם שבד אל השם יתברך, ונסקרו רק בתורה והפליה והשובה ומעשים טובים. אמר כן הי רצאנך. ■

אנשים במושב
התחלו לשים לב
לק שיט "אהיה
משועע אחד"
שצעק לו ביערות
אפיק אמא של
לא דעתה שזה אני.
במוחמי שבתקופה
של לא היה אף
אחד שהתקרב
לוביט שם באוד
חוון ממין, אוד
היתי מחפש שם
כל מין ואדיות
מחורצות בעיר
שמאותי המושב
כדי שהצעקות
לא יהודה בטל
האוד החופשי
ומול את שעוז
שלות נפשם של
התושבים היקרים...

בקופה זו גם התחלתי להזחק בעניבי קדרות, ראייתי בספריו רבינו שההיסודות של הכל, ההייתי יוצאת או מדי לילה לליירוד וצעק לוכות לקדושה, דזעך וצעוק... עד כדי כך שאנשימים במושב החלו לשים לב לכך שיש "אהיה משועע אחד" שצעק לו, ביערות, אפילו אמא של לא דעתה שזה אני, מזווכני שבתקופה של לא דעתה אף אחד שהתקבר ללבינו שם באוד חזק מנני, אז הייחוי ממחשש שם כל מני ואדיות מחורצות ביער שמאורי המושב כדי שהצעקות לא יהודהו בטלל האודר והחופשי ונבלו את שעוז מנהריהם או את שלות נפשם של התושבים היקרים...

כך הלאה לה תקופה די סטוחת של תחילות צעקות להשם זרבך על קדשה ועל שיזוק עד שכאים אוד התחל ספרו של השגה ניסית יוצאת מן הכלל. הספר של השזקן של התגלל בצד שמינית, ממש בדרכ לא דורך, ספרו של השגה פלאית ואיטה הרoir למא במאoder מצחיד בפני עצמו שבמושב המופלא אן זריזי בהסדי השם להזחקן בשעה טובה ומצחיתות ולהקם בית נאמן בישראל המשחתות יכולו על דרכו של רבינו הקדוש אויה אני מקווה להציג להלאה לילדי עדי תימלא הארץ מילה לדעת את ה' ותקרים דבר כי בפי נביאו: "זונתני לך ללב-בשר... לעתיד לבוא יהו כל העולים אני ברסלבי". אויב כנעה שהעלומים זוקק להז...

ביבנו, והילדותם שבכחדה היו הנסיבות לקרי זדרים בגליל אותם היינו פורצים כפעם כאשר כל נסעה כו טפרה על פני יומיים וווער, היינו מנייעים יחד לכבוד של רב אלעור בן ערך בעלה או רב יוסי ובילוי בדלון ועוד ועוד, מבליט שעות אורחות בכל קבר וקבר בליקס ספרי רבינו, אמירתה תhilim, התבודדות ובעזות מועוק הלב להשם יתברך ושואבים מלאו הדבאים אוד וקדשה. הויה זו התקפה נפלאה שאני נזכר בה כיטם בגעאים זובט לי בתקילה היה בכהה ובותה הנטגן, ליקוטי תפילה זה היה הבוגן, כה עצום שעוד ועוד שעוז של קדשה חמימות ובפשטות, עובדות ואמירות כפי שריבו אהב ורבה, אך הכל היה מלא ברגש, מלא חמימות.

צעקות וניסים

לאחר סיכון מרגע הסיפור של השזקן של, זה היה מבחן סיפורו שמיינן. בתקופה זו אני מנייע כבר לניל 27, כל החברים שלי מסביב נישאים בה אחר זה ואני טעוכב דודג... והתחלתי לקיים את כל העצמות של רבינו על שיזקן. כל ים אמרתי שידת הים בכוונה, קרבנות היבשאים, וכובען התבונתי על זה ורבתה כבר עבד 3 שנים מהתחלת ההתקראות שלו לרבינו ושומם עליי בכאן אומדן בעזם החורים לתהילת וראיין, מזה חמש עשרה שנות, טאו שחוודי אני מאוהה נסעה מוזהגהן לאיון, אני מושתק בכל פאודרי לבייא את אבי הידך לאומן, אני, יאריך לה' ימץ ושבעתים שפשות קרעתי את גברון בצעקות להשם זרבך. ים אחד ים בעקשות ובתנאה, היז ים בעקשות ובתנאה רוזה נס, ראייתי לדאשונה את שיזהו של רבינו שאמור שהווער רוזה של רבינו שאמור שהווער רוזה שיזען אלע עם פלוי, הבני שאמני רוזה להזחק מוקרב להבטי בסמות אני חיב להזחקן.

ה"מוֹפֵת" האוד bijouter

עשץ לזראות סיטם תשטעו ספרו של לא חלפתם עליי בכאן אומדן בעזם החורים לתהילת וראיין, מזה חמש עשרה שנות, טאו שחוודי אני מאוהה נסעה מוזהגהן לאיון, אני מושתק בכל פאודרי לבייא את אבוי הידך לאומן, אני, יאריך לה' ימץ ושבעתים שפשות קרעתי את גברון בצעקות להשם זרבך. ים אחד ים אחד מראוי לדאשונה את שיזהו של רבינו שאמור שהווער רוזה נס, ראייתי לדאשונה את שיזהו של רבינו שאמור שהווער רוזה שיזען אלע עם פלוי, הבני שאמני רוזה להזחק מוקרב להבטי בסמות אני חיב להזחקן.

שליח תשרון איל בעית שטחן מזבב נסח

אוצרות העלים לתרופה ירצאים לאורה

עם הופעת הספר החדש
'אוצרות עליים לתרופה'
המכיל בקרבו למלגה מושש מאות
ערכים ונשאים המתפרסים על גבי
חמש מאות עמודים, התווועד צוות
'אבקשה' לשיחה עם העורך והמסדר
הרה"ח ר' נחמייה צבי חיים שוארין
שליט"א מקראית יואל - מונרו,
המושחה לראשונה על ההתקבורה
לאורו של רביינו הך' בימי נעוריו, על
עוצמות המהפקה המהוללת בעשור
האחרון על אדמות אמריקה, על פтиיחת
בית החסידים הראשון בקרית יואל
מונרו, ובעיקר חושף לפנינו מה עוכד
כאחורי הרעיון הקביר של 'מפעלי עלים
لتropaה החדש', ומה יכול כרכיו
שיראו אור בס"ד בקרוב

סירה של פעם היא אינה אמריקה
של היום. בשנים האחרונות אף עדים
למהפכה האדירה המתollowת שם,
האש של רבינו הך' יקות כלבבות
בנ' הנערם ואודר הבול בלב מאות
אלפים מכל הזרמים והחויפות. שרירות
בתי מודשות על שמו הקדוש של רבינו נתוחים בכל
מרחבי ארץות הארץ, ושייר רבינו סופרים על פדי כל
היבשת, ככל מבקש לי' מכל החווים למדים ולהרים
ומורדים את צמאם בתרוחו הצהה של הנהל נבע מקור
חכמה.

זשכחים אנו לשיחות עם הרה"ח ר' נחמייה שוואץ
שליט"א שהט מוחזקי החסידים בטלת אדרת הארץ
- בנו הנכול של החסיד המושא מבני העלה שבדור
ההה' ר' שמשון שליט"א מנדול תלמידי הכהן' אש
האלקים רבי יואל פישלביט זצ"ו ומורשענו המתפרקבים
לאורו של רבינו הך' מקהילת סאטמאר המעמידה -
שעוזק מה עירן עיינט נם בהצעת המיעוט לעז
חוות בכתוב ובבעל פה ומוקמי בית המודש והראשן
בקריית יואל שבמנזרו.

הניצוץ הראשון בחסידות הגודלה

איך הייתה התקופות ומה הטעם זכריהם משנות
בראשית כהסידות ברסלב לא הכליה כי אם קפץ קם
חסידים וחזי' נסחת בודדים?

משמעות אבי נסחים על חסידי אסן, ואימד היה
ביחו של המה' רבי חנוך זילט' ליפא דיסט זבל אב"ד
העלמאנ' בברוקלין, מחסידי סיגט - סאטמאר, שבדע
בבעלוי הנזרלים להרבות טהרה בישראל בבנויות ויחסים
מקודמות בכל חצר חבל, אבל לא היה להם כמעט שום
חרות ושיכوت עם ברסלב כלל.

ובילו חסידי התגבורתי בן חסידי סאטמאר, וכידוע, אחד
החסודות של הרה"ח רבי יואל מסאטמאר זבל, שעליה
השתתף את בגין קידלו הוא לא הגיע בדרך של צאי לך
בעקבות התאן, לבלי לשנתו כתולא נימה מדריך אבמתן.
וחולם ורדם כובלם של בני החסידות שהשתגעה בארא"ב
לא ידעו ברסלב מזו. זה היה עבורם ובר הושט למזרי.

אכן, מזמן כלב לבי יואל מסאטמאר זבל לא היה שם
התגבורות לברסלב ולא ראה בו דבר אחד תיליל, אדרבת,
ישם ספרדים ורבים ועדות מהימנות איך שהוא קידב
וזיק את חסידי ברסלב, בן מודע משיחות חדש שהה
לו עם אנטו"ר הרה"ח רבי שמשון שליט"א שנמה בין
הלאיד והרבינם, אשר חזק וסدد אווז בילדותו על התמודד
רבען. גם בספני' יואל משה ריל' וגאליה ועל התמודד
זה החשוב ולשורה להביא מאורים ויחסות סודה קדשו
של רבינו הך' מנא' אשר יקדו אותו באחות ודים
הלו.

עד היום חקוק
אצל הנימיות
הנפלאה והמתיקות
מן תחلكינו
כשטענו את
הגה"ח רבי הערשל
בעית לימודו את
הסיפור מעשיות
או הליקוטי מורה"
במאור פניו היה
את האזכור והכנס
روح של טמה
וחתחקות לבב כל
השומעים

משה לברטער ורשל אונסלאך

רבי שמעאל שפירא זצ"ל כתה פעמיים,
ושוחתני עמו ביחירות כמה דברים פרטניים,
ובן בקרותיו אבל יבלחט"א הרה"ח רבי יעקב
מאיר שכטער שלט"א, שהה בידידות
בדולח עם אבי שליט"א מיסים ימימה.

המוחפהה שהביה لتוקומה

מתי וכיצד ווקם בית הכנסת הראשון
בקריית צאל?

בהתום קיימים בקרית צאל שבמנזר
למעלה משביעים בני מדשות כי, מהרבה
קහיות שלוא וזוקא מהסדי סאטמאיר
המוחפרים, בתייהם ישם יותר מעשרה בתוי
מדורות של חסידי ברסלבי סלט אוחבים

שלמה והסביר לי, שברור אצל שלא יעלה
בידי למצו שידוך הבון וכו'. אמנים בעורת
השם,ليلיה אחר השיחה התואת, באתי בקשר
שידוכין עם בת דודו בהבח' ר' מגשה מאיש
שליט"א פרנסי ישיבת ניסורא ואב"ד
גרינבויל שבוצ' גראץ.

את מי הבהיר מדקין אני? ש
בארכות הברית הברית את כל אונט'ה
בימים ההם, זכר נדלים לטובה ולפרטה.
בראשם את הגה"ח רבי צבי יוסי וואסילסקי
זצ"ל, וכן את הרה"ח רבי בירך רוניבאנן
זצ"ל והרה"ח רבי יעקב זב זצ"ל, בשנות
תשס"ה ובויה להיות בוארן הקודש, וקבלתי

את פני גודלי אבל אביש'ה'ה זצ"ל י'זח בנדור
שכביבול צ'יזם עלי ולא נלאה סלנות
שלזרען אותו מדורך האמת, והרבנה
להחחד אוית שבאות התקרב לבرسل'ב' עשה
על למצו מפשעה שישיכנו להשׂורן עמי.
אם אחד אף ישב ווירבר איתי במשך שעה

מבליח להחויק מעמד ולשוויז?

זהה לישיעורים קבועים בכל ים למדוד
חבט' דפים ליקוטי מורה", ש ש"ס דפים
ליקוטי הלוות, ישיעורים בשאר ספרי
רבי. היווי בחר צעד, לא שאמור רבינו
את הרבאים, אבל זומרה מה שהבדני
זל שלא תמיד נדריכן להבן את הכל מדי,
העיקיר הוא הרגל הלימוד, ואחר כך יזכה
להבן (שיותה ורין ע), השם יברך נתן- לבל חזק שבאם והיה בא אחד להחליש אותה
מליטומי וסדרי בספרי רבינו, היהי אוטם

את אני כאלו אין שומע כלל.
וזדרבי שהיה אחד מרטמי הישיבה
שכביבול צ'יזם עלי ולא נלאה סלנות
שלזרען אותו מדורך האמת, והרבנה
להחחד אוית שבאות התקרב לבرسل'ב' עשה
על למצו מפשעה שישיכנו להשׂורן עמי.
אם אחד אף ישב ווירבר איתי במשך שעה

שנים רבים, אבל בכל פעם שדברו טנוו,
היו מסיים: אבל הוא ברסלבר... בתחילת
הוא לא היה מדבר מנדרלב בכיוו, ולא
הבנד מה זה ברסלבר אמרת, זה היה נראה
דבר מושך. אבל בדעתו הימים כשהיה בק
ס"ז וכשה בדך לא דך להתווע רבבית
וחותלו לஸודו בספרי.

בשנת תשס"ג נconds לשיבת סאטמאיר,
ומבחן שיש באות בחורים והיה השהה
לי ספרי ברסלבר מלוי, השהדרתי לטלוא את
סדרי הישיבה, למזהוי את כל שיעורי הישיבה,
השיעור עין והשיעור משות, ומולדב זה היה
לעוזר לפסר תורה להבנ' את הלימוד של
הישיבה, וזה מצאתי חן בעין התהלה.
שיטיסות או שיעורי הישיבה עסוקו בספר
ברסלבר בראש גזי והחבודות עשיין בין
הסדרים. כשראי הרט'ם את האמת של,
עוזו אותו ולא הביך לי.

כיצד חסיד ברסלבר בודד בין פאות בחורים

בשנת תשל"ג, כשהיה בק תשע, חורנו
מסאות לוויליאטסבורג, וקבענו את
מקום והפללה בית מדרש ברסלבר, אשר
ברחוב לי עז. סיירה נהג'ה רבי צבי
יוסי וואסילסקי זצ"ל, שם החולנו בשבת
בבוקר ונונה וסורה שלשית, עד היום
מתהש וציל. שם צפלו הנימיות הנפלאה והמתיקות
וחקוק אצל הנימיות הנפלאה והמתיקות
המיוחדת שהייתה סמה חלקית כשבטנו
ונחתה רבי הערשל בעית ליטוור את הסירוש
בעשרות א"א הליקוטי מורה". בפאייר פני
והיה את הביבוד והבניס וזה של שמה
ווגזאו מליטה היה לו חן מיוחד שנקרכו
על ידו רבים מעדות החסידים, בינוים נגנה
גם מחווני הרה"ח רבי יצחק פרידעטאן
שליט"א שנעשה לאחר מכן לחותן, וכן עוד
רבים וסובבים.

אבי שליט"א היה לומד כל היום בכול,

ואני שהה מופיעם בתלמיד חכם עצם ורא

אבי שליט"א אשר שמו המובן הולך
לפיז כבר טוא ימי עולם באיש צדיק
תפחים וכאנן טבחה, נמנעה בשנות תשכ"ז
לben קרוא ישיבת אדר החסידים ו'טא'ה'ש
שכטנטוריאל, שנTINGS על ידי ר' דוב'
מתהש וציל. שם נזהוד עז דרכו של
רבינו. ואף שכל הליכותיו הם בהשקל
ונחת ולא בסופה ובשרה, תלמידי הישיבה
ואבוכים בני עלה מהישוב הכיזו שטשטו
וזרחה בקרוב, ולאט לאט התפשט הדבר
לכמה אברכים, ודרכם נתקרכו שם על ידו.
בזמן חחש של הרבי מספקת המה'ה רב'י
אברהם בץ' שליט"א, הסוכן כאב"ד טאהש
בעיר מונסי. ועל ידו השפעת אבי נתודע
דרבי רבינו בעז טאהש עד היום הזה.
זוכת גוזלה הדה לשבבי שליט"א התקרכו
לברסלבר כבר לפני כשישים שנה בשנות
ה'תש"ב, וזה סל' לי ולהרבה מחסידי
טא'ה'ש את הדרכ לתקרכות לרבי.

ר' שמואן שוחטן בבית מדרשו באומן

רבי דאל פאנטמאן

א. כשלומדים את הסתוברים ווירודים מהמעמוד של מורהנית באओם שנים, כמה עסק בפרישת, לאיה מקם נסע, מה כוונת הנטיות, לאיה תלמיד נكتب הסוכב ואלו היוזש תורה חידש באוותה התקשה, וכן הרדיפת שער עלי' באओם זמנים, או הנטוב מתקבל הבנה אחרת לנסיך. לעיתים המכתב יתאפשר האות כל המכתב מקבל על ידי היוזה האות כל משפטו ופנוי אחותה. עיקר עבדות היא לזמן מה שעדר על מורהנית בא�ם זמנים בעית כתיבת המכתב, כפי מה שעה בידינו לרבר.

ב. החווישנו ציוני מושאי מקומות למאור
ולאלפים הם מספרי רבינו הך, וכן מספרו
תנין' ומודרני חיל, וכן משאר ספרי קודש,
כדי להבהיר היטב את סקור ושורש דברי
מברנימן.

חשיפת האור הגנוֹז

מה בעצם ותחדש עכשווי במקצועי "עלים"
לחרופה' מה שלא נמצא עד הלוּם?

כאשר על כל פסוק בן העשרה מימי נגינה
מצורף בה פירוט מספר רבעו זיל.

בשנת התשס"ג יצא לאור ספרו הפתוחות מפהח מפורסם על כל פסוקי תנ"ך, מאנורי חול, וזה הקوش והתיקונים, וספרי קורש הנוראים בספר ריבנו, ליקוטי מוהרן, שיחות מוהרן, חיד' מוהרן, ועלים לתורהות.سكن המפעום לעורר את אגדת המכדיים את הספרים הבוכרים, שיקחו את "הסתוחות" מן ספרי "ספר הסתוחות" ויואריל להדריים בסוף כל ספר ריבינו, שכן, כל ספרי החסידות המפזרים שנלמדים על ידי אלפי תלמיד אכזבי בני ישראל יש לו סתוחות, ולמה ישנה ספרי ריבינו שיזכרו בלי סתוחות, ולא תהא סוגת כתובות כתובות, והריינו נתן רשות להדריים וזה בחומר לאל תשולם.

עוד ביבט לתוכויר ולעורך מחדש את הספר "עצות המבוארות". כידוע החסיד המופלא רבי שמשון ברסקי צייל נכד רבינו הэк, הרישם בשנות ה-70' את הספר ליקוטי עצות על אהתיות הא'םית, אחדר יקר מני, ביאורים ופיזוריים על ליקוט עצות כמי דרכ בדורות טלאים בידוריו אמרת ואסונת. הספר נדפס בשערו בשפת יידיש שנדרבת בלשון אוקריינא. בשנות הש' וצ'וי להדפיס את הספר ליקוטי עצות עם לשון יידיש, כשהוא משובץ מהדור החדש בלשון יידיש המזוהה בינו לבין כו'. ונחילה לאל הספר זהה לפרשנים רבים למללה מהמשמעות.

טלית הכותנות בעבודתו של וורהה ר' נחמייה שליט"א היה ההדורות וועירכת הספר הקרויש "עלים לתורהפה". וזה שמיים ריבת שוזא טהפסר בגלויות שביעויים לבאר את הספר היל עליים לתורהפה, לעסור את המתבטים עם האורות והעדות הכלוליות הן מהעברות ה'הנזה' בכל מכתב וסכתוב, וכן מפורטי המאורעות שהווחש בשעה שמחרגנית ז"ע כתוב את המתבטים, השוכבים אוור חרש לפci הקורא.

ממי והחול הרעין הביר של טפעל
עלים להחפה החדש?
מיום שנותךרבי לרבינו זל היה לי

מיזם שנותרובי לרביבו של היה לי
קביעות ללמד את המסתובבים בעין גודול.
לנגד עיני פמוד מאמורם של חז"ל (עי' יט)
ש"יחות חולין של תלמידי חכמים צריכה
ליש"ד, וזה סוכב בודאי על הספר עליים

הבדח והחליטו ביחיד עם חבריו מהה' ר' סנהם זוד וועבער שליט'א, להקיט בכל פחדר בית המודרש על שמנו של רבינו ה'ן, ובס' עיתא דשמייא מזגאנו אחד שנאות להשיכר לנו את ביהו, והקמינו שם בית המודרש חסידי ברסל'ב' בטונרו.

בນבב לאחר מוחבר, שמשנות התש"ל, שאו הוקם הבית החדש במנוסי, קרוב לשולשים שנה לא הורבה חסידות ברסלוב בORTHODOKSY, עד שנת תש"נ שאו הקמן בית המקדש ורראשון במנוסו.

באותו זמן נסזקה חומת הסתורה, וותברר לעין כל שליחות מוקוב לרבייט הק' אין זה סטייה חולילא מודרך ואמתו, וכן בرسلם מתרזה לדרכ אבותינו ורבותינו הק', אורהבת, דרכו של רביינו היא פיעז גדול ועוצום לשפטירות מסורת הדורות, מני או הלה לא נטהח הדרך ונפל כל המוחצות והמניעות והחחליל להתקרב לזרק וቤיט חזירם ואנשי מעשה לטאות ולאלפיים.

הפקת המעיינות חוצה

אומרו, ר' נחמה הירז, לא שקט על
שנרו, ובכל השנים הוא מתחמק בעריכת
והופעת ספרי ובעש ה' וחלפייד', והוא
משקיע בכך הרבה פגנוו והונט, לשם ק'
אף י'ס' הד הקים את המכון אשר בשם 'הנדי'
והונגה' יקרא, אשר הספיק להפיק ימל
ונבדך.

אל ספורים ביאר לאור על ידי המבחן?

”
כשלומדים את המכתבים ויודעים מהמעמד של מוהרט”ת באותם שנים, כמו עסק בפרטיות, לאיוז מקום נסע, מה כוונת הנסיעות, לאיוז תלמיד נכתב המכתב ואלו חידושי תורה חדש באותה תקופה, וכן הרדייפות שעבר עליון באותם זמנים, אוី המכתב מקבל הינה לאחרת לגמרי. לפעמים על ידי הידיעה הזאת כל המכתב מקבל משמעות ופנימים אחרים

על ראש השנה שנת תש"ג נסעו כלנו לאומאן, ובזהותה התייעצנו יחד עם כמה מאנשי שלומיטן ודי המקומות אם יש אפשרות לפחות בקיוט יואל בית המדרש מיחוד על שם של רבייש הק', ידענו שהה יהוה קשא, אבל עם רבעון עוזיילטס הכל. ובתחילה נגמר ביבינו שאם כי קשא לנו לפחות בבית המדרש, אבל לכל הפסחות עליינו לסדר שיעור בכל טעודה שלישית אחר תפלת מנוחה בספריו של ריברט. מיד אחר תום הטעודות אספנו בביתו וביל' (היינו שראה אנטון, הא, כי הוקם, ר' יצחק רוד בריזי, ר' ואבש אליטסל האמ, ר' מנחם דוד וועבר, ועוד אחד, וידענו מה עוד ארבינה אנטון לפחות למכין פערות).

כה נמשך הדבר וורשים ורים עד לשנת חמד שנות תש"ג, שאו גבר עלייט חמד סטאטמר...

הראה ק' סטאטמר...
האלמן], לפי חומרו היה סודר שאיבר בדברן מנאטו זידויים בכלל, כדי שצמיחת אהת הריבורים והאלמן, לא נזקק ליפוי החיבור, בlijt ברורה אמרדי או השיעור בן יום ראשון לעני בראש השנה, בין הדברים שליכתי ודבורי ההזקקות ושיחות התעדירות מתנדל עצת קיבוץ רביבו בראש השנה, ובכל פעם שהוכחו את רבינו אמרדי: "עדיר רב' זאנט".
עדיר רב' האס גענאנט וכו', אחד השיעור נינש אליל זוקן אחד, מהצדדי סטאטמר ואמר לי: זונגענרטא, אין האב זיך אין גענדייט בעים ורבין, לא שמעתי דבריהם כללה בשום פעם, ווען האססן די אלע זאנט געהרטע?...
- אאנץ, או יט האהנטבד אאל חרב, לא צפערת סטאטם זידויים בכלל, כדי שצמיחת אהת הריבורים והאלמן, לפי חומרו היה סודר שאיבר בדברן מנאטו זידויים בכלל, כדי שצמיחת אהת הריבורים והאלמן, לא נזקק ליפוי החיבור, בlijt ברורה אמרדי או השיעור בן יום ראשון לעני בראש...

שם הספר "אוצרות עליים לתרופה" נקבע על ידי הרה"ח רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א, והוא העת שעניינו בו ליתן הסכמתו להודפסו, אמר אוי, שאנך רואה, לך בא שם "מפתחות" עליים לתרופה, כי או ידיה לאב"ש שהוא רק כען מפנה המקובל כמה דבריהם, ולא יחשיבו אותו כספר ספני עגנון, ועל כן ביקש לקראו בשם "אוצרות", ומכאן שמו ובאה לו "אוצרות עליים לתרופה".

אלל עוד בדברים ימלל בפדרה החאת? עד ענין כרכינ'ס נמצאים בעריכת, והרך השישי והשביעי, שיכלול בעז'ה ערכינ'ס מסודרים על כל תלמידיו ורבינו, מה שידוע לנו מפי כתובם כל הפריטים איזdot שנות ראייתו אוד, שנשפטו מכתבים שלמים אשר לא הגיעו לאוד הדרושים עד כה, יותר מששים כתובים חרדים. גם בהמכתבים הגדריים חסר ונשפט מהם הרבה עניינים. אחד עין מודחה בכל הכתב יד, ואחריו התיע傍ות שודדי אב"ש שליט"א החליטו להדרישם עליים ולידיהם ואיך שזכה לתקרא לרביבן, ומה שבער עליהם בחזי' ריבינו הק' ולאחר הסתלקותו, ומה שפעלהם ובזאתיהם. וכן הקשר והשיות שוויה להם עם מורה'ת זיל. ועל דורך וזה היה מסודר גם ערכינ'ס על כל תלמידי מורה'ת, אשר כל זה דודה בסיד' אודיך שלא נדרש עד הנה, וכבר אמר רביבנו הק' שמאלו אוד ואוד מסאנש יהוה מה לספר.

***

לטיט', מספר לנו בהורגות דקדשה הרה"ח ר' נבואה שליט"א איזdot הסיעיטה רשותה המופלאה שהייתה בהורסת הספר הנכבד:

"הספר נמדד אצלי" כלל בהדורו בשובי פסח השנה שנת תשע"ה, אבל לא היה בידי להוציאו ולהדפיסו מכתב מפנהון. והנה לפטע פתואום נשא איל גניד וחסיד מפהון, שלא היה לי היכרות טיזו'ת עמו, והזאת מעזבמו בא והצע לבקש להדריש את הספר מההדרה והדפסתו. והוא שמו של הנדבן אלקות שואתין עין בעין. יה' שמו של רביבנו ויחקק שמו לשובה ולרבינה, וחוכת הרבים לזרות עליים חיפי ללבבותו."

את שיחותו חותם ר' נבואה היל' באיחול והפליה: שדי' ובין שיחפות תורה ורבינו הק' על פמי תבל, עד שידע כל פעיל כי אתה פעלתו ובין כל יצור כי אתה יצירתו ויאמד כל אשר נשמה באפוי היל' אלקי' ישואל מלך, ומילתו בכל משללה, אב"ד".

באות זמן נסדקה חומות הרטסתה, ונתברר לעין כל שליחיות מקורב לרביבנו הק' אין זה סתייה חילולה מדרך האמת, אין ברסלב סתירה לדרך אבותינו, ודבותינו הק', אדרבה, דרך של רבינו היא קיוע גדול ועצום לשימות מסורת הדורות

האם מוחפשו מכתבים חדשים שלא
מופיעו עדין?

בשוחתינו כל העבורה הגע' לידי כתב יד של החסיד ר' אלתר מטפעליק ויל הייד, אשר העתיק מכתב יד מורה'ת ויל כל המכתבים משנת התקב'ו עד שנת תריה, בצי' הרה"ק מטשערין. והנה חמוץ ראייתו אוד, שנשפטו מכתבים שלמים אשר לא הגיעו לאוד הדרושים עד כה, יותר מששים כתובים חרדים. גם בהמכתבים הגדריים חסר ונשפט מהם הרבה עניינים. אחד עין מודחה בכל הכתב יד, ואחריו התיע傍ות שודדי אב"ש שליט"א החליטו להדרישם עליים ולידיהם ואיך שזכה לתקרא לרביבן, ומה שבער כל העלים לתרופה בתמוך המכתבים.

יכולים ללמד ורבה מכתב יד, דברים שלא נודע לחסידי ברסלב עד כה, הן השיכים לדרכ' ריבינו הק', וכן למשפטו מורה'ת, ולתלמידי ריבינו ותלמידי מורה'ת. המכתבים כשלעצמם הם אודיך אודיך אודר שmorphant' מורה'ת. ויה' לאב'ן של "אמות" היא כוללת כי טריכם, כל ענן של "אמות" והנבר בהמכתבים: א. אמרת, ב. נקודת האמות. ג. אמרת ואמתת של ריבינו. ד. דורך האמות. ה. תפלה באמתת ר' אמרת לאמירות. ז. אמרת לאוד בענין זה.

עם גילוי המכתב היזכרתי להזהיל לסדר את כל המכתבים החדש, ורובי מחדשת את כל המכתבים בסביבים הרושים עס העורות והחותמות. את הכתב יד קבלתי מורה'ת ר' אברהם שמעון ברושטן שליט"א, ותשואות הזרה יודעסן כלום בשליטות.

כמה כרכינ'ס איזdot להוביל סדרת העלים לתרופה - מהזרה הבני והגבגה?

אכן טעמי וניתוקי בה, בהיות שהרבה המכתבים בעצםם מטודדים על פניהם איבעה כרכינ'. הזכר החמוש הוא ספרה הדין ואיזdot עידין נעלם מותם ואיזdot מביצים ומשיגים דיו את האוצר האדרי הנטמן בזען כל נושא וענין המהבר בעלים לתרופה, השבטי ודרבי להדרישם על המכתבים על דוד ואיבר, עד מכל בחולק הוה מפתחות נטצא בזען פסוקי ובן', מאמרי איזה מרגלות נטצא בזען העלים לתרופה, ודר' ומרדרש חזיל וספריו קדוש הנברדים משבטה ההשאהה של ריבינו זיל.

כל אלה הדרירים, ועוד כתנת, יתבאר בחרותה בגדאות ספרינו בעז'ה. מטה, רואים דבר מופלא: ביטים הלהם לא היה אפשר לעוד החסידים להפיץ באיזוז אוקראינה שום ספר חסידי פפני טסירת המשכילים. ואביזר חזרות נזולות של חסידים, שהיה להם אלף חסידים ביטים הלהם (עמ' שפעטאנבל, רוז'ן, בבל') לך להם שלשים שנה בערך להדריס ספר אחד! וכן עמד מורה'ת חיידי' ולבך, לאו שום סיוע במעט בלבד תמייה של כתה טבג'ש עניים ואביזרים, והדריס בטשך שלשים שנה ספרם לרוב ועסק לאו לאוות בהצעתם על פמי תבל' גם בשנות המחלוקה הנוראה בתוך כל הפסירות הלשונות וההיסטוריה סכל מידי היביעות מסון מאנש', ורק כסנתבגנום שומ אישור להדריס ספר אחד ולהמשך פעילים לתרופה ולתערודת. לא פלא על מה שאותו מורה'ת דרכ' להבטע בפה בכל פעם שערדי אב'ש שיבא לעזרהו, כירק עלה מתחילה ועד סוף טקבלים את הדרים היה מתחילה למעלת מהטשוער. ורואים איה עול ובר כותב הגה'ק הרובוטשעו'רין בספרא' שפרראות לחכמתו (אה' סי' סי' ז' סי' ח') שרו' רובם של תלמידי ריבינו, אף שהם בעזם לא יכולו מורות טמורה'ת, אמן שפעל בבה לדורותן מורה'ת ומה מורה'ת' ומה שפעל בבה לדורותן [א] סייד' והדריסת [ב] ספרי ריבינו. ב[ה] הקמת והחזקת בית מדרשת חסידי ברסלב פריט בענין זה. ובער' אסן. ג[ן] לאסן עידן לעידר למסען בזען מהר'ת ר' אב'ש להסתופך בזען מורה'ת, חס' להמשך ללב בדורכי אודר על ידי מורה'ת'(זה בכתה מוקמות, ובפרט בששות ויטים טווים שבאו ומלבד מבדרי ריבינו, שוח' ור' מורה'ת בצל) ז. המען בעלים לתרופה החדש ימצא רשותה אורכה של למעלת מישל'ש מאות איש' תלמידי מורה'ת אשר עמד עמהם בחולות מכתבים, ועל יידיהם ובונוריהם משבטה ההשאהה של ריבינו זיל.

כל אלה הדרירים, ועוד כתנת, יתבאר בחרותה בגדאות ספרינו בעז'ה. ר' ריבינו הק' רואים איך שהכל אחד, וביד בדור עם איזdotות היו הקוזחים של כל מורה'ת נתחושו לו הדרושים בליקוטי ר' סחת, היזט' ו' ספרי ירושע שהיה אהב תלמיד סובק של מהדרין').

ת. בגעין הדפסת ספרים שעסק בהם מורה'ת כל מז' אשר המכתבים מלאים

יבאו סקלטום של אדם אחד. כי אכן עד שרואים לדעת שמכבי הקודש היל' הם כein החלק הראשון של מהר'ת, והחלק השני נמצוא בספר ליקוטי הלחוט. ה. בהרבה מכתבים רואים איך שmorphant' מורה'ת לבקס מפון מאנש' שלומו סר' אבא'לע, משוחפו ר' אברהם בעריכת, מתליז'ו ר' אפרים ב'ר' מטה'ל' ומנבנ' וכו', על פמי תבל' גם בשנות המחלוקה הנוראה המכתבים מלאים בכל מידי היביעות מסון מאנש', ורק כסנתבגנום שומ אישור להדריס ספר אחד ולהמשך פעילים לתרופה ולתערודת. לא פלא על מה שאותו מורה'ת דרכ' להבטע בפה בכל פעם שערדי אב'ש שיבא לעזרהו, כירק עלה מתחילה ועד סוף טקבלים את הדרים היה מתחילה למעלת מהטשוער. ורואים איה עול ובר כותב הגה'ק הרובוטשעו'רין בספרא' שפרראות לחכמתו (אה' סי' סי' ז' סי' ח') שרו' רובם של תלמידי ריבינו, אף שהם בעזם לא יכולו מורות טמורה'ת, אמן שפעל בבה לדורותן מורה'ת ומה מורה'ת' ומה שפעל בבה לדורותן [א] סייד' והדריסת [ב] ספרי ריבינו. ב[ה] הקמת והחזקת בית מדרשת חסידי ברסלב פריט בענין זה. ובער' אסן. ג[ן] לאסן עידן לעידר למסען בזען מהר'ת ר' אב'ש להסתופך בזען מורה'ת, חס' להמשך ללב בדורכי אודר על ידי מורה'ת'(זה בכתה מוקמות, ובפרט בששות ויטים טווים שבאו ומלבד מבדרי ריבינו, שוח' ור' מורה'ת בצל) ז. המען בעלים לתרופה החדש ימצא רשותה אורכה של למעלת מישל'ש מאות איש' תלמידי מורה'ת אשר עמד עמהם בחולות מכתבים, ועל יידיהם ובונוריהם משבטה ההשאהה של ריבינו זיל.

כל אלה הדרירים, ועוד כתנת, יתבאר בחרותה בגדאות ספרינו בעז'ה. ר' ריבינו הק' רואים איך שהכל אחד, וביד בדור עם איזdotות היו הקוזחים של כל מורה'ת נתחושו לו הדרושים בליקוטי ר' סחת, היזט' ו' ספרי ירושע שהיה אהב תלמיד סובק של מהדרין').

ת. בגעין הדפסת ספרים שעסק בהם מורה'ת כל מז' אשר המכתבים מלאים

כתב מורה'ת מכתבי ר' ריבינו זיל'

ויצו מעזון וריך חוצה

הרבי בבהירות, לא שיטי ולא תוספת עצמית, אין כאן לא חידושים מגעניים ולא רעיונות עצמיים, רק ביאור תורה הרבי ללא הוקוקים לך, וישנם רכיבים כאלה

זכות היוצרים

אנט מתעניינים כיצד טול הרעיון ועל מי הבהיר את רוי החיים מנהם גולל ביחסותיו וдолלה טיררכתי מוחו ספרו מעניין.

לפני שלושים שנה, פט אל כמה חברים בעלי תשובה אמריקאים כששאלה אותו בפיים, 'הספר המרכזי והחשיבות של הרבי סתום וחותם בפנינו אם עוזר לנו ביאור פשוט, קל ויצור שיעור לנו להיכנס בשער הספר הקדוש'.

בזיה באותה תקופה, ביצירוף טקדים מופלא של ההשנה העלונית, פנה אליו ייד ומשאלתו בפי אבי זיל' נסגר זה עתה והשאר לירושה עם סכום נאה, שמנה עשרה אלף דולר (סכום עצם ביחס לטיש). בית יש ל, פרנסה גס יש ברוך ה', אני מעוניין לעשות בה מהו אחר,�� את הכספי ותחילה לכתוב פירוש על ליקוטי מוהרין.

השבתי לו שאני יכול לעשות לפחות פירוש, אך אני לא יכול לקחת את הכספי עד שיאדע שאק הכלחתי בסיעיטה דשמיא לכחוב משוח מותוקן. למעשה עד אחריו הכרך השלישי לא נטלנו את הכספי,

כ 'קרנו לפירוש' 'נעימות נצח', על יסוד הכתוב 'נעימות בימין נצח', וכך לבטא את המטרה שלנו. שם רבנו רמזו למידת הנצח, כמו שאמר 'נצחית ואנצח', וNSTALK בח' תשרי ביום הרבעי של סוכות אשפיזון של משה רבנן, שמידתו נצח. ואכן כל מטרת הפירוש היא לגלות ולהלטעים את הלומד מן הנעימות שיש בנצח הזה, שאורו נצח וקיים לעד'

בעבר להרוש ולהכרח, זאת ממש שכל שקל וכל תרומה מופנה אך ורק למטרת אחת ויחידה, הלא היא הפצת תורה הוא סיום החלק התשייעי בסודות ליקוטי מוהרין המבואר בהוצאת המfcn, וזה ימם גם במfn המפואר, שכן הוא זה שטסים דבר, לא להפץ את עצמן, ולא להגביר וחותם את ביאור חלקו הראשון של הליקוטי מוהרין.

בפתח שיחתנו אמר מביעים את התרשםותנו מהדלות והפשטות המאפייניות את מה שאמור להקרא כפי שייתבר במשך שיחתנו, זה הכו שדרי המfn, ר' חיים מנחם נעמה בחוין המכון וכך היה המשקיעים מאמינה שvak כהם אינם משקיעים מאמינה

רחוב צדיי וקסן בחניתה בין מגורים שוכן לו מacen קנטון, ובתוכו אם ניתן לקרוא להם כך, ממקומים 'מושדי'

הfcn המתוע 'חולת צבי'. החדרון הקטן שבകשי מכיל את יושבי, עמוס בכל

קיוחטי במדפים עמוסי ספרים בלויים מרוב שימוש, בכל מקומות התורה,

עד להחפוקע, בזמן למכן נמצא מזא חסן

השייר למכן שם מאוהנסים בערימות ענק מהרצפה ועד לתקה אלף ספרים

חדשים חמיעדים להפצה ברחבי העולם

ולג', ספרים שונים ומגוונים בשלל שפות,

האוורים בתוכם את דעת ומבנה מימי

הנהלطبع מדור חכמה של הרבי הנובל.

בתוך הקטון הצר ישב הרה"ה ר' חיים מנחם קרמר שליט"א, מי שהקים

אתfcn בעשור אצעבוחוי ואחראי

להפעלה מעלה משלשים שנה. ר'

חיס מנחם ניאור לשוחה עטט מעט על

הפעעל הכבד שאן שני ליל, כל זאת לרבל

צין דרך בפרויקט הדגל של המfn, הלא

הוא סיום החלק התשייעי בסודות ליקוטי

מוהרין המבואר, שכך הוא זה שטסים

דבר, לא להפץ את עצמן, ולא להגביר

וחותם את ביאור חלקו הראשון של

הליקוטי מוהרין.

בפתח שיחתנו אמר מביעים את

התרשםותנו מהדלות והפשטות

המאפייניות את מה שאמור להקרא

שדרי המfn, ר' חיים מנחם נעמה בחוין

המכון וכך היה המשקיעים מאמינה

לרגל שמחת סיום הדפסת הכרך התשייעי והאחרון של **ליקוטי מוהרין** קמ"א עם פירוש 'נעימות נצח', פרי הילולים מבית מfcn "נחלת צבי", מ כולל לפניינו הרה"ח ר' חיים מנחם קרמר שליט"א מחולל המfn והמנועט אותו זה למלחה משלשים שנה, את חבל הלידה של הפרויקט האדיר של ביאור התורות הקדושות של הרבי הגדול שמאות אלפיים בכל קצוות תבל ניאוות לאורו

מאלו, הוא הוצרך בפחות תרגום. בעוד שבספה האנגלית יש צורך גם לתרגם וגו' לבא, הרי שבשלון הקודש נחסך הדבר ונומר רך לבא וכמעט שאין צורך לתרגם שהרי הליקוטי מורה"ן נכתב בלשון הקודש.

קיימים הבדלים נוספים. יש תורות שכאשר ערכנו אותם בפעם השנייה שינוינו מעט את הביאור, יש תורות בהם הוסיפו קטעים או ביאורים שאינם נכונים ביאור בשפה האנגלית.

גם ערכינו של הראי כרמל בלשון הקודש היכבה כמו שינוין. בחלק מהთווות הדין הפורא, והערכה המשותפת הפיקה חוצר חדש, מעלה מקודם. כך זה כאשר העכודה משוחחת מטור רצון לקבל ולשומן.

אבל נציין, שבכרוך האחרון (עתה קע"ט עד סוף החלק שאבישטי מורה"ן) שעמד לצאת לאור השקהה עבדה מיוחדת מאוד, גם כאן הראי כרמל היה שותף מאוד, גם דינאים ארכויים, שמצוירים כוכב ראש עדים ומורכבים, לעתים ישבנו על הקומה וסכלנות, לעתים ישנו על הקומה המשולמת ולבהירות המתבקשת. להורה אחת יותר משלשה שבעות עד שזכינו בסיעתה דשמי מופלאה להגעה לנוסף מוסכם ואנו מוקומים שנם מושלם.

חברותא בליקוטי מורה"ן

מי שבא ללימוד ליקוטי מורה"ן מגלה לרוב שחשורים לו הרבה מושגים רוך. אין התמודדות עם הקשיים הזה?

"הפריש לא מצפה מהקווא להיות עם ייינוט מוקדמתות בתורת רבינו ואפיו בשאר חלקי התורה. כשמצוירים פסקו, הפירוש יברך קודם כל את הפשט והקשר שלו בתנ"ה, ורק אז יפנה להתקווה של תורה שהפירוש עלה בתנ"ה, ורק אז יפנה לאוותה שברחן הצעיר שרבינו אמר לו'ת' שב'צעץ'. מאמורי חז"ל: הם ייפורשו תחילת בלשון המדברת בימינו, ורק לאחר מכן בהקשר של התובון.

נשמעו שכבר לא גדר לחתאמת בלימוד ליקוטי מורה"ן? ..

"נמש לא. הפירוש בהחלט מצפה מהלומד להפעיל את הראש. רבנו אמר שמצוינה גדולה לחודד את השכל, ונעימות נצח משתדל להיות מחדך יעל... כלומר הפירוש מודיע גם לא-למדנים, בתנאי שהם מוכנים לעמל. השילוב הזה מבטיח ליום התמודדות שכילת ורוחנית ומסלק מדרכו מינעות שונות

העירכה שלאהריה הוא כפול ומוכפל. במהלך השנים נעשו מספר נסיונות ותחלפו מספר ערכיהם, עד שהגענו למסקנה במבחן נחלה צבי אל המתבקש שאנן זקנים למתרגם ווערך גם יחד היה קשה עבורי אך יתרתי. וזה גם חלק מהעבודה הקשה.

шибוצים ותוספות

האם כל הכרוכים וכל התוראות חמורות עבדה אחת, או שיש לנו שינויים מסוימים?

לצד כל זאת הוסיף במקוון שעורך אהראוי על כל הסדרה בלשון הקודש שיפנק על הביאור לבלי פיל טעויות ושגיאות בעבודת הספר. ותוורה מ' יונן למצויא הבדלים פה ושם.

באופן כללי, יש הכל מתרשם בין הכריכים הראויים לכוכבים האחוריים, יצחק כרמל שליט"א כשהוא מלואה את הספר על כל צעד ומשקיע הרבה עם התקדמתה, אבל הכל זה פחות מוגש.

"לפעמים - מזינים באוניות - הדינים אוזות הנחות כאלו ואחרות, מתאריכים עד לשעות הקטנות של הלילה, הראי כרמל מתדיין עם העורך ועם הרוב מוגש.

ובכל אופן יש הבדלים. למשל בתורה כ"ב עשינו זאת הוספה שכך מעט ולא עסקנו בדבר אחר. לפחות הרבה דברים אבל כמעט רק בהקשר היישר שנגע לאוות תורות בהם עסקנו. כמו וזה היה כל יום בן השעות עשר בוקר ועוד עשר בלבד באבי החניל' וכי ברוך אפרים צ"ל. מהלך זה מס' מחודש, ומפני. זה שאותה כתבתן.

אבל בלבד ההשערה בזמן, גם כוחות הנפש הושקעו עד תמציתם. הרוץ לדיק, להשאי את הדברים כמה שייתר בהרים פשוטים וモובנים כמו שהרבי הפירוש פשוט. כמו כן כאשר נזכרנו בז' וח"י תשרי פירושים ודברים עמוסים בתחום התורה משה ובנו, שמדובר נצת. כל מטרת הפירוש היא לגלוות ולהעתים את הלומד מן העניות שיש בנה. שארו רצון רצון שבסופה ליה תורה כ"ה, או בסופה לפי הקשה השני של תורה. אני זוכר שכבעודה על תורה כ"ה, קר לדוגמא בתורה י"ז ביארט במאצער התיגעתי הרבה כדי לבאר דברי סודרים ובכיסים הנגעים להבנת התורה, כמו את עניין העולמות שעמדו זה על גב זה, וכן את כל המושג של הכתה, ישבי על פסקה אחת יום שלם כאן במחסן, בסוף היום התבוננתי במה שיצא ותבוני שעדרים חסר בירור. חזרתי לביתן לקחתי את העץ חיים' וישבתי לילה שלם, למדיי כמה דפים שונים כדי לנסות ולתפוס קשה חוט כדי לבאר בצהורה בהירה ומודיקת את ההסביר הנזכרן לomid.

בבוקר חזרתי לחדר, ישבתי עוד יום שלם כשבסומו שאבדנו לבאר ולערוך באנגלית, עוד בעיינותו של עבודת הפירוש התחלנו את עבודת התרגום.

גם כאן הדרך לא הייתה סוגה בשושנים הרה"ח ר' משה מינקת. תקותי היהנה שהביאור ימצא חן בעיני. למעשה בקשרים והעורן לידי המבקר המגיה והעורן פסק ומן של שנתיים מהעבדה והערכה של הליקוטי מורה"ן.

ושלא תביט לא נכון, בחופשנות אלו עסק הרוב כרמו בערכיהם והדפסת של יתר ספרי המכון כמו לעבר או את הגשה של הליקוטי מורה"ן. והוא הראה לי

הצר וcordoma, רק לאחר שלושים שנה סיים ר' חיים מנחם את הסדרה בשפה האנגלית.

סיבת פסק הזמן נבעה מההתאמצות והיגייני המפרט של כל כרך וכך בליקוטי מורה"ן. פסק זמן היה הכרחי ומהיבר כדי שלכך הבא ישוב העוסקים במלאת הקודש בנסיבות רעננים ובמוץ חדש מונע ישוב הדעת ומונחה.

ליותר כדי לכון לאמת

cashatos מדברים על עבודה מאומצת למה אתם מתכוונים?

דבר ראשון, זהה תפס את כל היום פשוט ממשמעו.

ברוב הזמינים בהם היו ש��עים בליקוטי מורה"ן, בלבד לימוד זה לא עסקנו בדבר אחר. לפחות הרבה דברים אבל כמעט רק בהקשר היישר שנגע לאוות תורות בהם עסקנו. כמו וזה היה כל יום בן השעות עשר בוקר ועוד עשר בלבד באבי החניל' וכי ברוך אפרים צ"ל. זהה והעתסת רק עם אותה תורה מושגנו לאין שום גבול.

"ברוב הזמינים בהם היינו ש��עים בליקוטי מורה"ן, ומלאך לימוד זה לא עסקנו בדבר אחר. הסיבה לعد עיון בקשר הארכות, כלומר רק העורות רק ציבור המבקרים בחו"ל לא נאותה.

בדין עסקנו. בכה זה היה כל יום בין השעות עשר בבוקר ועד עשר בלילה, אף לאחר מבחן ישבותי כאן במקום רצון זהה והעתסת רק עם אותה תורה מושגנו יותר והוציאנו לאין שום גבול.

בדין עסקנו. בכה זה היה כל יום בין השעות עשר בלילה, ואף לאחר מבחן ישבותי כאן במקום רצון זהה והעתסת רק עם אותה תורה מושגנו יותר והוציאנו לאין שום גבול.

מתורה ק"ט ובכינור עשרות תורה ש晦ם ברכובים בינוין וקצורות, וכן הצלחה הפליאה את כלנו, התגננות שקבלת טוביים וטובים שעמדו אחורנו להמשיך הלאה באותה מתכוונת לאחר כרך' חורון לכרך' ה' ר' ומשם לכרך' י"א, וכן הלאה.

בלסיטים מילפרש צריך לעשותות מעשה אך בהוראות. בכרך השלישי עשינו עשרות תורה ש晦ם ברכובים בינוין וקצורות, וכן הצלחה הפליאה את כלנו, התגננות שקבלת טוביים וטובים שעמדו אחורנו להמשיך הלאה באותה מתכוונת לאחר כרך' חורון לכרך' ה' ר' ומשם לכרך' י"א, וכן הלאה.

בלסיטים מילפרש צריך לעשותות מעשה אך ברכובים בינוין וקצורות, וכן הצלחה הפליאה את כלנו, התגננות שקבלת טוביים וטובים שעמדו אחורנו להמשיך הלאה באותה מתכוונת לאחר כרך' חורון לכרך' ה' ר' ומשם לכרך' י"א, וכן הלאה.

ועבדט לא מימון, רק לאחר הופסת הכרך השלישי לקחנו מאוותיו יהודי יקר את הסכם שביקש לתות ובזה כיסיט את כל החבות והוואזות של העבודה וההדרסה. אי אפשר לתאר ולשער את

זכותו של אותו יהודי שצבר לו הון רב במורומים, יש אכן שצוברים הון בעולם זהה, אך הוא גדו לעצמו מעלה הון והות שלא ישער.

בתחלת הדרכ שיבנו מספר חבירים וعملנו והתינוינו יהוד, אך עושים פירוש. במחשבה ראשונה נרתענו לאחר מכן לאפשר שהוא יוביל לאירועים שמכיוון לכך נודר השגה שכווי? אך לבסוף הגיעו למסקנה שמכיוון שמדובר במקרה לא מושג העורות הנרצכים, כתוב אותו בצוות העורות לספר, ובמידה הכרחית ביזה, ככלומר רק עיון בקשר הארכות, לא ניתן להבין מואמה.

שלושים שנות יצעה

לאחר שעמלנו וכתבנו, הוצאתו על שט תורת הראשונות בשפה האנגלית, הסיבה לסתות במקביל לשלוטה גם בשפה האנגלית והויתAMYAKI והכטיבה בשפה בלשון הקודש הינה קשה ומורכבת, אך בעיקר בכל ציבור המבקרים בחו"ל מודבי אנגלית.

מיד לאחר שיצא הקונטס הרואשן והגענו לידי הלומדים חזרו אליו כשם מאוכזבים מעת, עדין אין הם מכנים מואמה. שבנו לעובדה, הרחכנו את העוראות, התיגנו יותר והוציאנו לאין שום גבול והוא מאמין זיין לא מספק. הבנו שם כל הלומדים ואמרו. אמנים זה כבר יותר מובן אך עדין לא מספק. הבנו שם כל והלומדים כרך' ה' ר' ומשם לכרך' י"א, וכן הלאה. כרך' שמי עיד תורה י"ז, אך גם כאן חזרו הלומדים ואמרו. אמנים זה כבר יותר מובן אך עדין לא מספק. הבנו שם כל והלומדים כרך' ה' ר' ומשם לכרך' י"א, וכן הלאה.

בכיסיטים מילפרש צריך לעשותות מעשה אך ברכובים בינוין וקצורות, וכן הצלחה הפליאה את כלנו, התגננות שקבלת טוביים וטובים שעמדו אחורנו להמשיך הלאה באותה מתכוונת לאחר כרך' חורון לכרך' ה' ר' ומשם לכרך' י"א, וכן הלאה.

בלסיטים מילפרש צריך לעשותות מעשה אך ברכובים בינוין וקצורות, וכן הצלחה הפליאה את כלנו, התגננות שקבלת טוביים וטובים שעמדו אחורנו להמשיך הלאה באותה מתכוונת לאחר כרך' חורון לכרך' ה' ר' ומשם לכרך' י"א, וכן הלאה.

בלסיטים מילפרש צריך לעשותות מעשה אך ברכובים בינוין וקצורות, וכן הצלחה הפליאה את כלנו, התגננות שקבלת טוביים וטובים שעמדו אחורנו להמשיך הלאה באותה מתכוונת לאחר כרך' חורון לכרך' ה' ר' ומשם לכרך' י"א, וכן הלאה.

**נקדמ בברכה את מאות בחוזרי היישובות ובני החבירות
הבאים וועלם לציונו הקדוש של רביינו זיע"א
ומתעלים בהיכל הتورה באלפי שעות של תורה לשמה**

ברכנוכם מבית ה'

ברכת התורה תלוקם שתתשו ברכה בעמלכם ותכתבו להווים בספרן של צדיקים

וְאנוּ קוראים בזה בקריאת של חיבת

**לרכבות אלף ישראל זקנים עם נערים, יודעי ספר יחד עם קובעי העיתים
לבוא ולהגות בתורת ה', לשקווע בטוב הצפון לצדיקים
לŁימוד ולŁימוד בכל ימי השהות באומן**

ב' היכל התודה - אומן'

**במקום תורה אשר בו אוצר המנוח
עם אלפי ספרי לימוד לרווחת הלומדים**

ברכת כתיבה וחתיימה טובה
"היכל התורה - אומן"

שונות. יש אחד מרגיש שהוא טען שיפור בתחום מסוים או שהוא חפץ בחוקת למעלה כזו או אחרת, דרך תרומה של תורה יכול להתחבר ולוכדש וכות רוחנית הנוגעת לתוכה זו.

אם בעבר, כשאחזנו בביורים של התורות הארכוכות כמעט לא התאפשר לאנשים לעמוד בהזאה הנדולה ולהצטרכ למשם שכוה, הרי עכשווים שסםך בתורות קצריות, יש יכולת לכל אחד לקנות קניין נצחי ולזקוף להעומו בזה וובבא תורה שתקרה על שמו להרבה טלית.

לסיום, שיח לנו ר' חיים מנחם סיפור אחד מני ורבים משלLOT הספר.

יש לנו דוכן באומן כבר שנים בהם
ניתן לרכוש את ספרי המכוון, בכל שנה
אנשיים חזרים ומכבשים את היכרלים
הבאים שלנו שיצאו לאור, ראש השנה
זה כemo יומם דין בשכילנו אם הוזענו כרך
או לא

לפני כמה שנים הגיע אחד לדון,
שאל, הקשיב ובהיסוס מה קנה כור.
כעבור שנה הוא חזר שוב לדון כשענינו
ברוקות וביקש את הכרך החדש.

לשאלתנו על ההיסוס בעבר וההחליטה בהווה הוא השיב לנו, שakan בתחילת הוא לא נילה התלהבות, הרי שהיום יש להם שיעור רב משתתפים בעיר יהוד שהם לומדים בצוותא את הספר הקדוש **לקוטי מוהרן** עם הביאור נעימות נצח. אבל סיפורים יש לעשרות מכל רוחבי הארץ והעולם, וכך גם אנו מקבלים מכתבים ופניות למכביר. אחד מהם הוא אברך חסיד ברסלב מבית שמש, שקרה ביריד החסידות את הספה, וכך הוא כתוב: **בשנה אחרת שוכתי להתקרב לרביון הקדוש, ומعلوم לא זכיתי להרגיש תענוג בעין פשtotות דברי קדשו כפי שהגנני זוכה בנעימות נצח.** ובסיום החරיב הוא שואל חלב מי אמרכך?

המכתב הוא שואל חלק ט' איך זה
השנה הוא יקבב.

ר' חיים מנהם מרים את עניין בעגוזו
ומשבר:

מה שעומד מול עוני כתוב בראושן במללה, זה לסייע את הילוקס מומרגן"ן כולם, אחר כך נוכל לשוחה בחחלומות האחרים שלנו. זה לא קל, שכן לפקח בערך שנה וחצי שנתיים... ממשאבים גודלים צורין להציג, ואין לנו כלום. התחלנו מכلوم וגם עכשו אין לנו כלום! אבל במקרה בין כלום לכלה והתגלגול במקן כשר מילוןدول

מה שעומד מול עיניי בענין דבר ראשון במעלה, זה לסייע את הליקוט מורה בוגר, אחר כך נוכל לשוחה על החלומות האחרים שלנו זה לא קל, כל ברקע לוקח בערך שנה וחצי שנתיים... גם משבאים גדולים צריך להשיג ואין לנו כלום. התחלנו מכלום! וגם עכשווי אין לנו כלום! אבל ראהו יי

כלום לכלום התגלגול
במקום בעשר מיליון דולר
ושש מאות אלפי חפרוחים

ועשרות אלפי ספרים!
יש לנו תוכנית, שאנו חושפים אותה
כאן לראשונה: ריכשת דמות ביאור
ההחותרות שאנו מדפיסים הן בכרך
ההנוכחי והן בכרכים הבאים, וגם בכריכי
הקדומים כשיודפסו שוב אנו מציעים
לקנות תורתם לפי עולתם, עלות
עמדות תרגום ועריכה הוא 240 ש' ולכ'
מחייב זה כל נקבע תורה.

הרעיון זה הוא שלכל אחד הרו' יתורה אלה הוא מחובר בכלל סיבוכו

שבדורך כלל מופיעים בהבנת לימוד
ליקוטי פורהן".

אתה יכול להציג על נקודות
נוספות שփירוש מתייחד בחן?
בזודאי, את הקשיים בלמידה
ליקוטי מורה? הוא לשולט בכל
המהלך המורכב והמסתעף של התורה.
לשם כך הוספט בעימות נצח סיכום
לאחר כל סעיף. להזכיר לולמוד מה
הייה המשא הכללי של כל סעיף,
ואין מקשורים דברי רכינו בתחלת
התורה למקום שבו אנו אוחדים ענין
הסיכומים האלה זוכים לשבחים
רכיס מבני הלומדים, כי הם מסיעים
ל'חוadic ראש' בתוך השטח הנadol
והבלתי נטפס של הדעת של רבינו.
נקודה נספת היא שרבינו אמר את
התורות של חזורת, אך על-פי רוב גם
בקשר למאורעות חייו הנשגבים או
חי תلمידיו. ולפעמים כלפי מאורעות
התקופה. השתדלנו להוסיף בכל תורה
את ררקע והסיפורים השיכים לה,
כפי שהם לוקטו מספרי מוחרב'ת
ותלמידין. הספרים האלה מוסיפים
בן וחיות לתורה, ומעシリים מאוד את
הלמידה והכנה, כך שבעל השמורה
שומר לנגד עינינו ממש."

**אין היה מסכם במשפט אחד את
כתרת פירנאו' גורימות נאות?**

"מטרת הפירוש היא להיות לומד מעין "חברותא" ותיק. אחד שכבר מכיר את הפסוקים ומאמורי חז"ל ודובי הארץ", ומפנה את הדרכו עבור הלומד כדי לעמול להבון ולהפניהם את דבריו רבענו, תוך הבאת מקבילות ממוקדות אחרים בספריו ובנו, כולל שיחות וסיפורים הקשורים אליו. באופן זה כל אדם, מכל רקע, יוכל להתרשם אל התורות הקדושות".

**צדקה עומדת
עד - כל אחד יכול**

**לסיום אנו רוצחים לשאול מה
בחזון של המכובדי**

לפרטיים ולחירות שותפות בחריות אג'ה הימ לפבו נחלת צבי - 582-4641-20

וחום וטיפות חורף מתקופת "זונירות" כלכליות. גנטות הארץ וישראל'

נץ נטן לפרטים סמויים מתקבלים עם כל אחד מ-**הנושאים** בדף זה.

וגללו את האב"ז מעיל פי הבא"ר והשכו את הצאן

שעריו ה'בייאור הליקוטים' נפתחו לדורותה

רבינו הוא כפוף: אין מצד לשונו ושפטו במינוחות, אשר לא רבים מוכרים אותו. אין מצד טובן דבריו העמוקים מודע, אשר לזרען הבניהם יש להכיר וחיבר את כל התורה לשומוקה, ולפעמים גם זה לא מספק.

זה עין תנאים שחכתי בדרתי כדי לכתוב את הביאור, באופן שהייה חותם קל להבנה, והדברים יהיו מובנים וערבים על למודיהם. עד אשר נתן ה' כלבי לשעת כדוגמת הביאור של "לב טוב" על "חוות הלבבות", אשר התקבל בחיבת אצל אהב". והוא: להביא למלعلا את לשון המחבר, ומתחמיו להעתיק שוב את הדברים, בשיער לשון ותוספת מילים, בלשון רחוט וקל, למנע יוזץ בו הקורא. ובנוסח כן, להביא מילמות העזרות ומוראי ס侃ות להשלמת הבנת הדברים על בוריהם.

ואכן, כך עשית בחריבור זה:
למעלה הבאתך את לשון המחבר

**רבי אברהם עצמו היה מודע
לק' שדבריו העמוקים
והאלוקיים לא יובנו כראוי
וכפי שהוא מתבונן בהקדמות
ונוטב: "לא רביט ייחכו לבוא
על ידים למכוון אשר סבבתי
עליו..." אלא שבכל זאת הוא
החליט להדרפיס את ספרו,
כשהוא מסביר את עצמו: "אבל
בכל זה אמרתי, ויהי מה, ארוצה
ואביה גם מנחות דלי דלותי, כי
גם שערה דשורה מבנחת
האור שמניע מאותה לאחד מני
אליך גם כן כ다וי וכדאוי"**

הדבר שנים וברות. גם לאחר שנים כתיבת הביאור, לא הצלחתי לבך על המוגמר, ועל אף שההסכמה הראשונה על הספר קיבלתי כבר בשנת תשע"ג, לא זכתי ליאות בהדרפסתו עד שליה שנות תשע"ח...
במהלך שנים אלו, תוך כדי ההתנסות בכתיבת הביאור על "ביאור הליקוטים", נכתב הביאור הנפלא על החלק השלישי של ספר "סכך אויר", "חכמה ובינה", שהתקבל ב'ה' בחיבת גודלה, ונתה, לאחר ניסים ונפלאות זכינו להעתיק על מטבח הדפוס את הכרך הראשון של הביאור על "ביאור הליקוטים".
חווד לה' כי סוב כי לשלום חסדו.
הזהר וסבב את עצמו: "אבל בכל זה אבורם
ויהי מטה, אהבת ואביה גם מטה דלי ודלותי,
כי גם שערה דשורה מותברקת האור שמניע מאותה לאחד מני אלי' גם כן כדאוי וכדאוי".
אמנם, כבר אמר החכם מכל אדם "לכל קין
נית לכל חוץ תחת תשלומי", כך שכנראה גם
הזמן לפטיחת שער "ביאור הליקוטים" תגיע.
וב"ה בימים אלו אנו זוכים לדאות בהופעת הכרך
הראשון של "ביאור הליקוטים הסבוכא" ...
את כתיבת הביאור התחלה כבר לפני כעשר שנים, אך מרוב טורכבות וקשי הימלאה נמשך

ת מהילת חורש אלל - החודש אשור לדברי רביינו "זהו הזמן המסוגל לזכות לדעת, והיינו שיזכה לידע ולהבין מה שלא היה יודע מוחילה" (ליקוטי עשת, טוש' ה'אלול) - התבשו חסדי ברסלב בשורה מוגעה ומפתיעת: יצא לאור ספר "ביאור הליקוטים המבואר"!

ובשורה התפשטה כאש בשודה קווים, כשהלטאט לאט כלל לומדי והוגי הספר תקווש לקוטי מוחורי לאלפים שהחדרים וקי'ם והגיגו למן הזה...

פיט לשותה עם מחבר הספר ה'זר' יעקב בן אגשן הי"ג, שידי רבי ולן חסמים זיכרו לאחד עיי' ולב אנשי הצדיק בתכויות השארדו הנצחית ודרכי עצותיו הקדושים, אשר ניאות בנפש חפיצה לשועף את כל ציבור מכבי' ה' דושי' עז' בקורות ומוואות הספר תקווש ומה הוא מכיל בקרבו.

מתי 'תולד' והריעין לככינכת ספר זה?
ההעין לא 'תולד' אצל... מודבר בחלום של שטרנהרכ, שכשורה לאשונה את הספר "ביאור הליקוטים" [לאחר שעלה מרדוסיה, שם לא היה הספר בנמצא] הביט בו אחת הצעקה מהברקת האור שמניע תפַת, ולאחר מכן בו הוציאו סכיסו עיפרין וודשם על כריכת הספר: "ביאור לביאורו - אין..."
מסתתר אור גדול שקשוח מאור להגיע אליו, אך רבי אברהם עצמו היה מודע לכך שרבינו העמקים והאלוקים לא יובנו כראוי, וכי שhortה מותברקת בהקרנותו וכחונב: "לא רביט ייחכו לבוא על ידים למכוון אשר סבבתי עלי..."
אי לך, נבר בדור הקדומים, היו שהבישו את הרצון לכתיבת ביאור על ביאור הליקוטים, בינו לבין תלמידיו של רבי אברהם בעצמו. רבי אלא שבעל ذات הוא החליט להדרפיס את ספרו,

**לעשות כל עבודתם והנהנים בקדש
בחול על פי הפטימות מתודות רבנו
ז'והרגנ"א, על פי דברי רבי אברהם ז"ל**

הביאור הילקוטים מוכיח מאור. בividוד לאגשי שלופנו מודעים ליבין הטעירות בלוקוטי טופרן, ולהבטים בעמקו, ולקוים להשתריש בעצמו העבותות - יודה הביאור הילקוטים לטובה ברילה. והעיקר: אמריש אנטוב ואת לדוד אחותך ועם נ█רא יתיל ידו - עתיד להבראות דוד שיריה ישיבה ברולה בארץ הארץ דוקא, שיימחו תודות רבענו עם השניש, ולדוקך בתקופות על כל זאת ואות על פי ר' ביאור הילקוטים, וילעשות כל עבזעם ולמהעטם בקושש ובחול על פי הפלימיות מטורות רבטו ומתקניית, על פי רבי רבי אברם זיל. רגען כל חמש ומאתאי נפשם לונך רפוי, ולעכנים בו כל העצות והטבות של רפטו זיל.

למראה הספר, כפי שהוא בא לידי ביטוי בחסכנותם הולכת ובה. וכרך כותב הגורי"מ שכתBUR בתקופת רבי חי"מ "הסמל היה לטעטל פורה לקרב את החפצים להבין ולהשכיל בדבריו העזוקים של גאון עוזית ראברג" ז"ע, יוכאו ויתעננו ובשם על מתק העיניות הנפלאיות". נחזיק ומחרה אחורי הגראט קרנור: "כאש טבלוי קפה המתה בישעת הדבש אוור עיין, בראותו את בחריות ביאורן, שנכתב בטוב טעם ודעת, תפוחי זהב במשכית כסף דבר דבר על אופני, ומואר עין הלמוד להבנת הדברים לשומם, וכל הרואה אומר ברקאי".

ששן זה חך בכל המעיין בו יזכיר את דבריו, יירדו ייעודו, וכל וואילם יאמור ברקאי, האיד העלי' אשר תדרש, והן בbijao רברקאי, האיד הביריים, והבאות מראה מקום. וכל אשר עשה, היה עשו בעתו עצו צדוקים משופרא דשופרא, כל בכותב אשר מעד ה' עלי' השceil בסיס'יטתא שבאי, ומוהודענא, אשוד נתקשרות עם החיבור קשור של קי"מ, והנהו כי תלודז'יטי הנזכרבים נסכך והחיבורים והשיעוריים, ובכל פעם שייצאו זהה עלים לתפקידו כביבאזר זה שמחתי כמכזבא לל רב, ועכברתי בזקוק רב ובצעין על כל דבר בבראי, יסיקלקי התוטסילת, וכל מה שהעתרתי או הושפתי חי לאחד בספר הזה.

לא נותר לנו רק לאחול ולויהל ממה ברה הספר
היקר, שיתකבל הספר בחיבבה ויפעל את פועלתו
הטובה בלב לומדי, עד שיטמלו הארץ דעה את
ה' כטומם לים סכרים.
וכמו כן, ככלנו מוחכים כבר בכלין עניינים לכרא
הבא, בו יופיע התביאור על התורות והראשונות
של ליקוטי מוהר"ן.
אי"ה בקרוב טסמן!
שלייט"א שללא הספרין
רבי שמואל משה קרמר
שכטער שליט"א, והגנת"ח
הה הנלהח רבי יעקב מאיד
של זקנינו וחשובינו אנ"ש,
על ידי הגואר"י כטמל שליט"א
לאחר סיום תגנית הספר
אנא, כי זה הספר ישכן אוור".

שאוף בחקלאות כלכלונית ומודרנית

לעומתם, כך שכוך זה מוחווה בית שער, בו
שושה הקרויה את צעדיו הראשונים לקרואת
כניותו להיכל המופלא של "ביאור הלקוטים"
על התורת

הלמד בספר זה; וגם עוזר היכרות עם לשונו החביב של המתברר, וגם מקבל יסודות איתינאיים בליטוד העין בליקוטי מוחארן בדרכו הישרה והסללה. ובכפללים למתוויה; הן מצד התעתירודות הנפלאה שיש בדברי הפתיחה וההקדמות על עצם מעלה וחוב העין בליקוטי מוחארן, וכן מצד הזרוכת הנפלאה כיצד לעין בליקוטי מוחארן, ולגלות צפונות דברי וברית, על ידי הכללים והכוננים.

בשלהמתו לך, ערכנו בתקילת הספר "מבוא נסלא", ובו ימצאו הקורא סקירה נרחבת על תולדות המחבר וספריו; על הספר ביאור החקוקים, מהוינו עניין, וזרות החסתמשות בו; ועל הבהירות השונות של הספר, החל ממהוירה הראשונה שהודיעים המחבר בחיה, ועד ליטינו אותו.

בכך זו, אף החזרנו אביה לבעליה, הלא הם ה"שיות השויות להתוורות", אשר נרפס על ידי רבי שמואל הורביץ צצ"ל בשנת תרצ"ה כשותם משולבים בטרח הספר ביאור הילקוטים [זון בתחילת, זון בין ותורהות], ועם השנים נעלמו מעיני הקובל. ועתה היה להם שׂענָה, ונרפסו מוחדר' ע"פ סדר התורהות, כשותם מעתודים בתגנות והערות יקרות, המואידים עיני הקורא ביריעות ריבות ונכברות.

הספר עבר את הוגנותם וביקורתם של כמה מהחובבי אונ"ש, כפי אשר הם מפורטים בהקדמה. כשבראשם עמדו לפני הפק"ח ובי אברום יצחק כרמל שליט"א, בעל נחדר "מקור חכמתו" על ליקוטי מוחארן, היודיע בעקבאיותיהם ועטוקותם המוחמדת בתרות רביינו וביאורי רבי אברום ב"ד נחמן.

תיקן אחר י'זיאת
הופים מכתיבתם
שלוחתים אליו לתבנת
הוא בטובות עיטו גל
מדמנו ויקר לעבורי עליהם
להניזום הרוק היטב היטב
חזק, ובఈסנטו הצלחה בת
הוא כותב: "בחיבור דק
עשה המחבר אוזניים לרבר
קדשן, זה בפרישוש הדרברים

העין והגן בלקוטי מורה[ג], אוטם וללה מתן דברי ובית ומוחכמת. כשבסוף הקדמה, הוא חזר שוב אל "חכל החכמה עשו" ומאריך לבארן, ובזה הוא מסיים את הקדמתו.

ב. "הקדמה שנייה" - בה הוא מופיע בטעמי הוכרזות שבליך העין של ליקוטי מוהר"ן, שזו והתבלין כמו היזור והרוח חדש שברונו. שבסוף ה"פתחה" הוא אף עבר להסביר מהו ענש ח"עין" בליקוטי מוהר"ן, ומתחשך שלא מדובר ב"חדש" אלא בעין בענוק הפשט, ואין אגלה הין נמצא את הכללים לעין מסוג זה.

ב. "הקדמה" העומקה - בה מתאר רבי ברהום בשפה מוליצית את מעדצת הבריאה מלאה, רבאונה עליה מזכירה לזרות עד שהיא

"אמונה בידיעה רוחנית"? הרי רבינו אמרתם אסד להדפיס את הספר הזה עד ביאת המשיח מירוב עמקוון?

אך, הספר כולל ממצאים בכתב יד, ולא הובא
ולא יובא גם כCOMMON - לזרוס עד ביאת הנגאל,
כאזהרוות של רבי אברהם. אך חלקיים ננדבים
טמנו כבר הופיעו במסורת השנינו, על ידי רבי
שמעאל הובוטץ צביל: דרכ השער וההקדמה
חוודפסו בתרוך "כיאור תילוקוטים" על תורה ס"ג,
ושני הספרניים האחדניים, ז' זה, הופיעו בספר
"חכמה והבונה" סימן כ"א אות ר'.

ואחר ההתייעצויות עם גודולי א'ג'ש שליט'א
החולם שטאהור שכבר הודיעו חלקים אלו,
נition לפניהם ולבארם למשך ימינו כראוי. אי' לך,
טלביך והגנה הייסודית שהונחנו את לשון הספר
טהור והכתב יד עצמה, ביאורנו אותו לדאשונה
באר היסב, בלשון צחה וקלת, במדודו "באר
אברחים", ועיטרונו בהשנות היזירות לשmek
דבריו הקוזחים, במדודו "שפת הבאר". כאשרנו
משתדרלים גם להוציא מרבבי העזוקים, עזות
זהירות לעבדות ה', במדודו "לעבודה ולמעשה".
הסיבה אשר עבדה ראיינו לבן להדריפס זאת
בכך זו, הוא טמי השפסר" אמונה בידיעה
רווחנית" וזה הכלל הייג' מה' כליל העין, כך
שפנסום במצוות אל הכלליים

از בעצם, כיצד זה הוא אוצר בלום, חן של הקדמות טסודיות ובסיסיות וחן של מערכות עמוקות?

סמס' ק. הוכיח הוה מטען פאו, ומשלב בטענו
כמה חלקיים שונים זה מזה. כשהדברrai וכי מיוחד,
בעיניי, בפער זין הונא:

זהו מותאים גם לאחמים שעדרין לא זכו להיכנס לשפט תוחתי של ובינו! שק, כדי להיבין את דברי רבי אברהם בהקוטרוי וב'אמונה ביד' יענה רושם'. אז אזכור להיבין את תורתה של רבנן

ועונה, ברשותכם, אסקור בקצחה
הברך הראשון:
א. ה"פתחה" הנבלאה - בה
אברהם בארכיות ובעומק את הסוגיה
ההכרחית שבליטו העין של ליקוי
אשרוזו והתבלין כנגד החירות הדודית
כשבטוף ה"פתחה" הוא אף עבר ל-
באותיות וילנא מודגשות, ומתחמי נספ' מודר
בשם "אור אברהム", בו העתקתי את דברי
המחבר בשינוי לשון ותוספת מילים, בלשון
רדוות וקל. ובתורתית תגלין, ישנו מודר נספ'
בשם "שםת הבאר", שבו אויבר בלם של העדרות
ומודאי סקומות, המニアרים את עיני הולמוד,
ומובילים אותו אל ההבנה השלימה בס"ד.

בנפט זה עין בערך נושא זו, ומתו
מוחדר בז'ורטש" אלא עיין בשעטן ח
מגלה הין מצא את הכללים לעין ט
ב. "הקדמה" העומקה - בה
אברהום בשפה מליצית את מושכלו
כלה, כשהוא שלה מודינה לדוגמת
מג'יע אל השורש העליון ביתר של
"ונסתה בתכויות ותכונות". א

הבדיקה הגדולה, נשומות מושת, וגיליה או
של תורות בליקוטי מוהרן... ובכך הוא
עינית להבין באיזה שורשים אט נאחז
עוסקים ומעוניינים בתורתינו של רביינו.
משם הוא עובר לבאר את דרכו וה
בליקוטי מוהרן, ומסביר איך עינית
אייזה טסוקון. כשבהמשך החקירה
במי פלמג אמר ה'תמן' בבליטא' הירקון
כמו כן נמצא עמדיו עד מדור יקר ונפלא,
הנזכר עד מדור כל לומדי הספר ההורש והו,
בדוד בשם "באדר לחז". אך מאחר שככל זה
עדין אין סופיע מדור זה - שכן, עיקר טקומו
הוא רק בביבליונים על התורות, וכך נזכר זה
עדין לא הגענו לבאר את התורות, אלא את
ההדורות והוכלים - אך לא נדבר עליי כעת,
אליא כהשוד ע"א הכהן הבא בס"ג.

אנחנו מופתעים שוב, האם אין בכוון זה

לומד בספר זה; גם עורך
היכרות עם לשוט הזהב
של המחבר, וגם מקבל
יסודות איתנים בלמידה
העיוון בליקוטי מורהין
בדור הישרה והסלולה.

ובכפלים לתושיה:
הן מצד התעדורות

הנפלה שיש בדברי
הכטיה והקדשות על

**עוצם מעלה וחיזב העיון
בליקוטי מוהר"ג. וזה**

כיצד לעין בליךוטי

דברי רביע, על ידי הכללים והנכונים

באותיות וילנא מודגשות, ומתחתיו נופס מורה בשם "באור אברהאם", בו העתקתי את דברי החابر בשינוי לשון תוספת מילים, בלשונו רחוט וקל. ובתורתית תגלין, ישנו מדור נוסף בשם "שפת הבאר", שבו אווצר בלם של העזרה מורה איקומות, המתארים את עין הלמוד ומובאים אותו אל ההבנה שליטה בס"ד.

מלבד זאת, הרגשותיו חזק במיוחד להוטמי מורה בשם "לעבודה ולמעיטה", בו הבאתי דברים קרים הנוגעים לעבודת ה' לשבד ואלמעיטה, ע"ט המתבאר בפנים הספר. שכן, ודוקא בספר עמוק עיוני שכדת, לחוץ ביזור לזכור כי לא המודרניזם הוא העיקר אלא המגעשה", וגם כשותקים בעיניהם ופלטלים מעוקים ואלקוקים, המתאר היא תמיד להסיק מוקטנת לעובדותה.

כמו כן מוציא עמד' שוד מדור יקר ונפלא הנזכר עד פאדר לכל למלדי הספר הקדוש והות מדור בשם "באור לוי". אך מאוחר שבכרך זה עדין אין מופיע מדור זה - שכן, עייד' מקומות הוא רק בביבליות על התורות, וכןן בכרך זה עדין לא הכנינו לבאר את התורות, אלא אחות החקומות והכללים - אך לא דבר עלי' כתעת אלא כאשר יצא הכרך הבא בס"ד.

**אנחנו מופתנעים שוב, האם אין בקשר זה
ביאור על התורות נצטט?**

כן. גם אני זה הפתיע... התחלתי לכתובஅ
הביאור על החקומות של רבינו אברהם, וח"ז
הכללים, כשהשוכנעה והוא להמשיך הלהקה איס
התורות. אך למורבה הפלא, כאשר סיימתי את
הביאור על החקומות והכללים, טסחתי לדואו
שבערתני כבר את הארבע מסאות עסודים...

אך מה בעצם מוביל לכך הראושן שלפנינו? רק 'הקדומות'?

כמה נפלו לגלות שובי אברהム עצמו, החשיבו את ה"קדומה" כלימודו בפני עצמו, ובמכתבם לאג"ש בפולין הוא כתוב: "זכרי לוחות צמאנונג בעדרים החדשים והוחצים הנמצאים באמתחות לבבז ותורת רביינו זל", נתתי לאיש אחד להעתיק את הקדומה מספריו ביאור הליקוטים, ואשלחו אותו במכונת כתיבה" (ויל"א אסף, עמ' 2).

השנה שלנו יודעים

**קונים רק מקומות שהתחייב ושומר על הוראת הרובנים
ומעשיך מוכרים גברים בלבד**

**מחפשים את אישור חומוטייר אומן
על כל דוכן, חנות ומסעדת.**

בצד השנה יופעל מוקד טלפוני משותף ל"ברית טלום" ול"חומרתייך אומן" בימי הקיבוץ החדש. כל תלונה שתגיעה למועד תנווכת לארון המתאים לפתורן הבעיה. אם נתקלת במוכרת באחד הדוכנים או החניות שאינן מקיימות את הוראת הרובטים שליט"אআא דוח בהקדם למועד המשולב בטל' מוקמי באוקראינה

+380-73-323-86-06

זכור "חומרותיך אומן" זה אני ואתה, אנחנו
ביחד אחראים על הקדשה באומן. על כולם
מושעת הדעות לאמר בנימום ובדרך ארץ לכל
מוכרת בדוכן, במשעדה או בחרנות, או לכל בעל
עסוק המשASIC נשים שלא כהוורתה הרובנים ש
זה פוגע ברגשותינו, אנחנו מבקשים شيئا
מוכרים ונרים בלבד, רק הוח לנו הרובנים"
או באוקראינית נגעה דינקה טילקי צ'ולוביק

משרד ארגון "חומרתיך אומן" 09-746-8515 פקס: 02-80-60-100

או שאינם מצינים אם בראצונים להרשות
למחזר החדש או שהם רצים להודיעו
על סיום הלימוד במחזר הקודם. וכך
שלפעמים מתארחות ההגירה, והלומדים
מתקשרים שוב ושוב לשימוש את שמו
הוזה והם שומעים שוב ושוב הודיעו
בכלת לא מעודכנים.

מה העצה לזה?

**אשרי הזווחה ללהוח
ולהתמיד בהם**

**לטיזם או? שואל מה המסר של
לקורא' אבקשה ולכלל הציבור?**

המסר הוא פשוט וברור, והוא מזכיר את מה ששאל אספסיטוס קיסר אהיה התנא ר' יוחנן ב' זכאי שכירטו "שלטן עילך אודמי המלך!", השיבו: "אם אכן המלך איפה היה עיד היות?"

רשותי
חסידים זקנים עם נערים
אם רכינו ה' והוא הצדיק
שלינו עומד העולם
כמאמר ר' ל' במסכת
חגיגה כל העולם עומד
על עמוד אחד וצדיק
שםו, אם מאמינים אמן
בדבורי והולכים אחריו
שנתקה לנו גב' להנתקה

עזכות, אך מכך יוציאו ערך
מבקשו המפורש
לשקו על ספר כטבאי
בחיי מוהרן (מעל תוחנה
ז) "אוֹ חַפֵּץ מְאוֹד
שִׁלְמָדוֹ אֶתְהוּ כִּי צְרוּלִים
לִלְמֹד אֶתְהוּ הַרְבָּה עַד
שִׁיהְיָה שְׁגָן בַּעַל פָּה".
ואמר טבוב לקבוע
לעצמו שני שיעורים
לימוד בספרו החק
שיעור אחד פשוט
לימוד במתידות הורבה
מאוד כדי שייה שגנן
בע"פ, ושיעור אחד
לימוד רשות גדרו".

בשיכחה של אחר זו
מוכא "ואמר שהוא
מצוה גודלה למדוח
טפו הרבה.. אשר
זהוכה למדוח ולהתמיין
בhem הרבה". ■

את הזכות הנזולות ובוחך ה' שהארגון
מחזיק מעמד כל כך הרבה שנים.

ומה עם הקשיים והמניעות שיבדרן כלל על כל עוני וביון ה'ק?

תאורו לעצמכם שם על כל עניין ריבוני
הה' ישנים מגיינת קשות, אל מנייעו
עומדות על דרכיהם בנטשא וגייש זה שכך
הנואלה תלויה בה, כדיוע מפי ר' נפתול
תלמיד רבינו הך' שגילתה מהמגילה
ストリム שיכשהלטמוד בספרו של רבינו
הה' יתפשט בעולם יש להחטוק לביאו
המשיח, וכפי שריבורנו הך' עצמדו אמן
הספר של אוחלה דגאולה.

במה מותבטאים המניעות של לכט?

בכל פעולה ופעולה הנוגעת לארגון, נתחילה בפרשנות, לא פעם ולא פעמיין. עובדים בארגון על פרשנות לקרהו מהחוור החדש והדברים נתקעים ואיננו מוכנים בזמן עד שסביר אין טעם לפרסות יותר.

כמו כן יש לנו מניעות עצומות בשמייעות ההודעות ויפויענן וביצוע הגרלה בתמונת-

קשה **שאינם** **משאיירים** **הודעה** **ברורה**

והמקום יהפוך לגן עדן.

**אם כן זכו כבר חברי הארון לו
שבעים פעמים בגין עדרו?**

משמעותם כהן ו록 ננסה לתאר לעצם את זכיותם בעולם הזה ואת גודלם בעולם הבא כשורביהם החקים יקרוב אהיה מי שהשתדל לקיים את בקשו של על ספור ויעביר עליו כמו שהחיש הנואלה, מי יטיל לשער את מעלהם.

כיצד בעצם ניתן להורשム לאודנץ

פשוט ביוורר, יש מספר טלפון זן
אנט מפרסמים השכם והשער, מותקע
ומשאררים הוזעה: אני פלוני אל
מורחוב פלמוני בעיר גלוונית ט...
מספר זה היה נרשם למוחזר הרה
כעבורי שלשה חוותים עם סיום הל
מתקשרים שוד: אני פלני וכו', מ...
על סיום הלימוד במוחזר הקומות וה...
להורשム למוחזר הבא, או לחילופין
סימתי במוחזר הקומות ואני מה...
מחודש במוחזר הבא (במקרה זה
צורך להתחילה מתחילה הספר ...
מממשיכים מהמקום בו אוחזים, ל...
תחילת ל'קוטי תניא, מס'ים
הספר וחווים ולומדים
עד תניאן).

לאחר מועד ההגירה
מתקשרים ומאזינים
להודעה בפתחה וב
מושמע שם הוצאה.

שבועים זוכים
לאישרים

הבה ונפה למושג
הגROLAH, האמונה קיבלה
שבעים איש את הס-
טמיזול?

בזה נסגרו (עליה חוויה זו) נסגר ברגע לילו
ולבסוף, אמר חוץ סאוד שילמדנו אותו, כי צדכי
הרבבגד שידיית שטרן בצל הארץ. שטרן אודה פה
לידיות הרובבגד סאוד כי ידיית שידיית שטרן בצל הארץ.
ידי האסלאם לעזרת הלאסלאם במצרים וארכ
ספה, בירך לשקו כבוד הקדש בסוד של טה
ר. יתירם ארבעה פעמיים בשנה את ספחו הארץ, וכטבון ע
פנום () ומכשך ערירים ומשט שנים 100 פטום ()
בדן בצל הארץ.

השלוחקים לתחאה זו בכתובים הנדראים; הנה מחוק על סוף המלך, גזע חלקיון בקדוב גונולו ובכבודת אישיותו, נושא כל הרים והוא ישבן בלב הארץ, עד שיאר כל הארץ כארוז ולבן גוף בקשר פניה בקדום וקול החור ישמע בארצנו.

בגדי ע"י ארכון "תאזר ו_vkota" לפירוד תקנוקת צוותע' ג' ל'
ולרשומות לפחות חזרה שטוחה בדעת הען, והנאר 24
1845- 2623548 - ק"ה- 02-3720970
בנ"ה ארכון תקנוקת צוותע' ג' ל' מושך פירוד צוותע' ג' ל'

האם מותר לשאול מהיכן יירק והחין

בשנים הראשונות
נשאתי על גבי את העשו
וכשכבר לא יכולתי לעמוד
בזה הטעם ל' השמי'
 בזכות וביעו הק' אברכוי
יקריט שלקהו על עצמה

אלפים יתחילו בראש הטנה בפעם הרביעית את הלימוד **ב' אצתה הנהל**

בערב ראש השנה תשע"ט יסתים המזוזר השלישי מ זם להשלים את לימוד כל ספרי רビיט ותלמידיך, מורהך". בסוף שנה הקחנה יש"מ את הילקוטי הלכות, בפעם הש"נ ניה הרענן הקחש והנפלו שנוול לפני מעלה משורר מושג בשם 'חוק ברוטלב' צבר תואצה והשנה במחזורת 'אצתה הנהל' // באלפים סטיטים של יג' נרכ' 'אצתה הנהל' נדפסו בשלשה מהדורות והפכו בכל רוחבי תבל // רכיב מהלומדים מעידים שרך אודות לסדר היום זכו להתחיל ולסייע את ספרי רבם ה'ק' ותלמידיך // עכשוו ההזדמנות להציג טרפף ללימוד ולהיות נמנה בחבורות הקדש הגדולה בשולם העוסקת בלימוד משותף מדי ביום שביעים קרייה נעמנה לטלול חלק בזומיות ההדפסה ולהיות שותף נאמן לצוואת מורהנת: "עיקר עסוקם להדפס הספרים, יפיצו מעינונך חוצה"

ואכ"ר: נכספת'י
מאי ד להכשיך את
העולם אל עשי'ה
שייה היב אצל
כל אחד ואחד
לכל נס כה וכה בכל
יום ולא עבר...
(שיחות רב"י ייט)

תיקונים והגהות רבות מספור שהתקבלו מביבור הלומדים, כשתהתקווה והתפילה שיצא מתחת ידים דבר מתקין ומושלם שיירא את עיני הכל.

שותפים לקיום ציואת התלמיד

ומכאן יצאה הקריאה לכל הציבור הקדוש הנקראים על שם אותו זן דקדושה ליטול חלק ונחלת בקיום משאלתו אליו נכסף וכמאמרו: "נכספת'י מאי להמשין את העולם אל עשי', שייה חיב אצל כל אחד ואחד ללימוד קרוכ' בכל ירושלא עבורה", ולקחת דעתם בהדפסת הקונטרסים השבעיים ייחק שמות להורות עולם כשותפים נאמנים לצוואות הגודלה של התלמיד הנאמן: "עיקר עסוקם יהיה להדפס הספרים לקיים יפות מעיינות חוצה", שהוא הצדקה הנזהלה שאין למעלה ממנה מבואר בליקוטי הלכת שעיל זה אמר "צדוקו שמודת לעדר". ובאותה ה'יota להיכתב ולהיותם בספר החים, בספק המכן, המורכב מצות אברכים הנמנים של צדיקים אמתים, לחוזות בענעם ה' ולברך בהיכלך▪

המן כל הלומדים ב"אצתה הנהל" בקביעות, אין הלימוד היומי מאייר את תהליכי חייהם בכל עת ובכל שעיה, כאשר מוצאים הם בלמידה של שם כה קיבוץ נאמנים מאנשי הצדיק.

סיומו לראשונה בחיהם את הספרים

יש לציין שהלימוד בספרי "אצתה הנהל" הפרק הראשון להזנת חלת הכלל, דקים עם מערם, בחורי ישיבות קטנות וגיהלות וארמי סלול ואך מוקני החסידים ופאווי העדה שליט"א שיש אחריהם עשרות שנים של לימוד ונגעה בספרי רבי ה'ק', מצאו ב"אצתות הנהל" אוצר וסדר נפלא להתחילה ולסיטים מדי שנה בשנה את כל ספרי רבי ה'ק' בשעה קלה השווה לכל נשף. ובשם השיוו לפיה תומם שוק איזות הלימוד בחיהם מספר פעמים את כל ספרי רבי ה'ק' ותלמידיו מתחילה ועד סוף.

מאיר את הזמנים

עד ובר מופלא מיותר חווים כל

במחזרה זו נוספו הוסיףות וdots ומנוגנות ובראשם סודרו התפילות בליקוטי תפילה במקביל להתורת בליקוטי מורהך", כדי למסות לקים כהה את עצמו ה'ק' של רבי ה'ק' לעשות מהותחות תפילה אשר הפליג בראות במעלה זאת שעולים ממנה שעשוועים אשר מימות עולם לא עלו מטהוב.

הכל חפצים ליראה את שמן

ישאל עם קדושים והכל חפצים ליראה את שמו תברוך, או אפשר להאר כל את הביקוש האידיר והחסר תקרים לספר "אצתות הנהל" שנמצא במחזר מסובסד למסה ממחר הקרן ולא כוננת רווח, המעד באלא עזרות אוננת על הצימאון האידיר השורר בכל שזרות היביר למעייתם הרים הרים של הנהל טבע מוקן חכמה ותלמידו הנאמן, אשר אין תחליף ללימוד העקבבי בדבורי תורהם כמתאים שנה מאז שנטגן ונדפסו הרוים כטול לחודש העיבו, כאשר לאראשונה טבע מוקן חליך ליקוטי הלכות, חלוקו ושודו לסדר למדוד יומי בתוכנית זו שנתיות, ונקרה שם כישראל לפי הצעת גודל אג"ש שליט"א בשם "אצתות הנהל".

בר"ז ד"ע שנכח בשם אבוי והנול תלמידו ומשורתו של מורהנת זי"ע, כי בימי אלה שעבד על כל אחד ואחד מה שערבו בגוף ונפש, צוין להיות עיקר הלימוד בספרי מורהנת דיל' (ההמוציא סכבי אוד). ועוד כתוב: "העיקר אחר הסתלקונו, שזכינו לתורהו בספריו ליקוטי הלכות עתידין ליתן דין ותשבען כשהלן יום שאין למדים אותו" (שם, אש"מ מהרץ').

זה הכרה לעלה מעלה שנים שטול מאוד שטול הרענן הקדוש והנפלו לסדר את ספרי רבי ה'ק' לחילוקה בספריו ליקוטי הלכות עתידין ליתן דין ותשבען כשהלן יום שאין למדים ואופן החיבור הנדע חוק לשישראל" ומוהנת זי"ע בעצמו במכותם לבנו יזכיר: "...ומעתה תהייה רגיל לשקו על הספרים שחנני ה' לחודש בתורהו הקדשה, שהם ספרי ליקוטי הלכות, יוזמתו של אחד ומיחד מאנשי שלומינו והסתכל בהם בכל יום ובכל עת, ובפרט ההלכות שכתבי בסטון, בשנים הסטומכיות, ולבי התקווה שייעלו לך הרבה". (עלים מהרץ' היל').

ואכן, לפניה שלושה שנים לאחר עמל גיינה רבה והשכעתה הון עתק, זו למשך על המונגר בהרצאת שלשה עשר כרכים מהודרים ומפוארם, כך לחודש טבל לחודש העיבו, כאשר לאראשונה טבע מוקן חליך ליקוטי הלכות, חלוקו ושודו לסדר למדוד יומי בתוכנית זו שנתיות, ונקרה שם כישראל לפי הצעת גודל אג"ש שליט"א בשם "אצתות הנהל".

עיקר הלימוד בספרי רבי נתן

עם הזמן עלה הביקוש מציבוד הלומדים לשלב את הילקוטי הלכות' ולתלוקו בסך שאה הספרים והלימודים. מה עוד שכביר מדע גזולת הכהרת הלימוד התמידי והומי בספר הקדוש לילקוטי הלכות', רכבי ובי אביהם

"השם יתברך ירחם על עמו ישראל, שיפוצו מעינותיו חוצה,
כפי בהם תלויים כל הישועות של כל ישראל לנצח"
(עלים לתרופה)

וכזה נעשה מהרצונות והכיסופים של התלמידים הנאמנים אשר בתבערת ליבם להמשיך את נצחות אורה של הארץ בעולם בתמיינות
הניחו אבניים יקרים כדי לבנות ולהקים את בית ההפצת אקש
ובפשיטות בדרך המסורה לנו מדור דור

תקין אבן!

חסיד נאמן!
אם ליבך בוער
להמשיך את
המפעל הקדוש זהה

טייעמוד לנצח בבית ההפצת אקש להאריך לארץ ולזרום עליה

להצטרפות: 074-7800-141 | 058-32-10-980

השותפים בבניית בית
ההפצת "אקש"
יקבלו בעזה "תמידי חודש"
את הגלילון לביתם

"אזהל שאזכה לראות אור בחרות
וזדרך שאתם עסעים אליו"
(בב' פלאחים, ר' ברוך)

בשורה חשובה

לבי היישוב והכפריים הירץ, מצייר א蓋ש וחסידי ברסלב,
המושיע לאותן לימי ראש השנה
על ציון הקדש של מונזרין מברסלב דיזע

לאור היכולת והאפשרויות השונות במבנה אישור נסיעה
לאום, מחר וראש השנה הבלתי חול ביום שני.
ורוב הנוסעים צפויים לשוחות בחורל, לפחות 7 ימים,
פנאי הצוות המשפחתי של מרכז התאילה לשלכת הגויס
(וחירות מיטב) ובסייר הצלחון לקבל הווענה מוסכמת,
כי יתרוביל אישור אוטומטי מודרך לבסוף מיזוח
לכל מי שייתיצב במדור בני היישוב לפני רציאת
לאום, תקופה של עד 10 ימים.
בין התאריכים צו אטלט - ד' תשע'.

בנין לשליטה על שטח מוגדר
בנוי בלא סמכות גורנו, אך עלולים לסייעו את
השאבות ובהם כו, וכך אף מגדים בדינמיות

1800-220-224

לכל שאלת או בעיה,
ניתן למשרדי
'סורק הצלחה':

לשיחתך תמיד
02-54-10-100

סניף ירושלים: רח' יארדי היבנה 4 | סניף כבוק: רח' רבי עקיבא 62 | סניף בית שמש: חזקאל היבנה 63

אל שופת לראות אור בזרת הדרה לאבניהם נזק

**שֶׁל נְסִיעָה וּנְסִיעָה
שֶׁל פָּל אַחֲד וּאַחֲד עַל
רֹאשׁ הַשְׁנָה יְהִי לְהָ
חֶלֶב פְּלִיאָה אֱלֹהָ**

(מִכְבֵּי אָרֶן)

דור צדיקים
חויה עם נשמה

אשרינו שעוזינו!